

Lovforslag nr. L 81. Fremsat den 22. november 1995 af justitsministeren (Bjørn Westh)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven

(International strafferet)

§ 1

I lov nr. 249 af 9. juni 1967 om udlevering af lovovertrædere foretages følgende ændringer:

1. I § 11, stk. 1, indsættes efter »kun«: », jf. dog kapitel 3 a.«.

2. I § 13 ændres »retsplejelovens kapitler 68, 69, 71 og 72« til: »retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 75 b om beslaglæggelse.«.

3. I § 17, stk. 3, ændres »retsplejelovens kapitler 71 og 72« til: »retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling«.

4. Efter § 18 indsættes:

»Kapitel 3 a.

Forenklet behandling af sager om udlevering.

§ 18 a. Udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union kan ske på grundlag af en eftersøgning efter reglerne i dette kapitel.

Stk. 2. Eftersøgningen skal indeholde oplysning om den eftersøgte identitet, tid og sted for den straffbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser samt den beslutning om anholdelse eller

fængsling eller den dom, der danner grundlag for eftersøgningen med henblik på udlevering.

§ 18 b. Efter modtagelsen af en eftersøgning iværksætter politiet uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. For denne undersøgelse gælder bestemmelserne i retsplejelovens 4. bog med de fornødne lempelser.

Stk. 2. §§ 13-14 finder tilsvarende anvendelse. Foranstaltninger, der er truffet efter § 13, skal ophæves, såfremt anmodning om udlevering, jf. § 11, ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist.

§ 18 c. Udlevering på grundlag af en eftersøgning kan kun ske, hvis den, der begæres udleveret, i et retsmøde meddeler samtykke til udlevering. Meddeler den pågældende ikke samtykke, behandles sagen efter reglerne i kapitel 3. Den pågældende kan endvidere meddele samtykke til at blive draget til ansvar og blive udleveret videre til en tredje medlemsstat for andre straffbare handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for. Retten vejleder den pågældende om følgerne af samtykke efter denne bestemmelse.

Stk. 2. Er der meddelt samtykke efter stk. 1, 1. pkt., forelægges spørgsmålet om udlevering justitsministeren til afgørelse. Finder justitsministeren, at betingelserne for udlevering utviv-

somt er opfyldt, kan udlevering iværksættes af politiet.

§ 18 d. For at sikre udleveringens gennemførelse kan de i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling omtalte retsmidler anvendes. Fængsling, som er sket i medfør af denne bestemmelse, skal ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 20 dage efter justitsministerens beslutning om udlevering. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist. § 18 finder tilsvarende anvendelse.«

5. I § 19, stk. 1, ændres »retsplejelovens kapitler 68, 69, 71 og 72,« til: »retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 75 b om beslaglæggelse,«.

§ 2

I lov nr. 323 af 4. juni 1986 om international fuldbyrdelse af straf m.v. foretages følgende ændringer:

1. Efter § 5 indsættes:

»Kapitel 3 a

FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer og den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold

§ 5 a. Afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer eller den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold, jf. bilag 3 og 4 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.«

2. Overskriften til *kapitel 4* affattes således:

»Fælles regler om behandlingen af sager om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser i Danmark efter kapitel 2-3 a«.

3. I § 10, stk. 1, og § 12, stk. 2, ændres »3« til: »3 a«.

§ 3

I lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. som ændret ved lov nr. 322 af 4. juni 1986 foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes efter »betinget dom«: »eller dom til samfundstjeneste«.

2. I § 8, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »betingede dom«: »eller i dommen til samfundstjeneste«.

3. I § 8, stk. 2, indsættes efter »en betinget dom«: »eller en dom til samfundstjeneste«.

4. § 9 affattes således:

»§ 9. Såfremt en person, der i Finland, Island, Norge eller Sverige er idømt en betinget dom eller en dom til samfundstjeneste, her i landet dømmes for strafbart forhold, kan retten, selv om der ikke er anordnet tilsyn efter § 7, i overensstemmelse med straffelovens regler om betingede domme træffe afgørelse om, at der skal fastsættes ubetinget straf for forhold, der er omfattet af den betingede dom eller af dommen til samfundstjeneste.«

5. I § 11, stk. 2, indsættes efter »borgerlig straffelovs § 60«: »eller § 66«.

§ 4

I lov om rettens pleje, jf. lovbekendtgørelse nr. 905 af 10. november 1992 som senest ændret ved § 34 i lov nr. 387 af 14. juni 1994, § 1 i lov nr. 389 af 14. juni 1995, lov nr. 390 og 393 af 14. juni 1995 samt § 4 i lov nr. 427 af 14. juni 1995, foretages følgende ændring:

1. Efter § 190 indsættes:

»§ 191. En person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som har meddelt samtykke hertil, kan overføres til Danmark for i en straffesag at afgive forklaring eller medvirke ved konfrontation. Den pågældende skal under overførslen være frihedsberøvet og skal tilbageføres til den fremmede stat, uanset om den pågældende senere tilbagekalder sit samtykke til overførslen.

Stk. 2. Afgørelse om frihedsberøvelse træffes af retten efter anmodning fra politiet. Retten påser, at den pågældende har meddelt samtyk-

ke til midlertidig overførsel som nævnt i stk. 1. For frihedsberøvelsen fastsættes en frist, der kan forlænges. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der ikke kan kæres.

Stk. 3. Den pågældende må under opholdet her i landet ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen strafbar handling begået før overførslen her til landet.

Stk. 4. Under frihedsberøvelsen er den pågældende alene undergivet de indskrænkninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Anbringelse kan ske i arresthus, jf. retsplejelovens § 770, stk. 2.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandlingen af personer, der er frihedsberøvet i medfør af stk. 1.«

§ 5

Stk. 1. § 1 og § 2 træder i kraft den 1. august 1996. § 3 og § 4 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. § 1 har virkning for sager om udlevering, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er truffet afgørelse af justitsministeren.

Stk. 3. § 2 finder kun anvendelse på afgørelser, der er truffet efter, at FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer eller den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende fremmede stat. Justitsministeren kan dog på grundlag af overenskomst med vedkommende stat bestemme, at bestemmelserne også skal anvendes på afgørelser, der er truffet tidligere.

§ 6

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. §§ 1-3 kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formål

1.1. Udlevering af lovovertrædere

Samarbejdet i Den Europæiske Union om udlevering af lovovertrædere sker på grundlag af Den Europæiske Konvention af 13. december 1957 om udlevering af lovovertrædere (1957-konventionen), jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963, med tilhørende tillægsprotokoller. Foruden medlemsstaterne i Den Europæiske Union har de fleste af de europæiske lande – herunder de østeuropæiske lande og Tyrkiet – tiltrådt denne konvention.

I lyset af de stadig mere åbne grænser, det tiltagende antal lovovertrædelser med internationale aspekter og det tætte samarbejde på det retlige og politimæssige område mellem EU-medlemsstaterne bliver de forholdsvis formelle betingelser og procedurer for udlevering mellem medlemsstaterne opfattet som et stigende praktisk problem.

På denne baggrund blev der i efteråret 1993 iværksat en undersøgelse af, om det i forhold til 1957-konventionen ville været muligt dels at lempe betingelserne for udlevering, dels at forenkle de eksisterende udleveringsprocedurer mellem EU-medlemsstaterne. Efter en bred drøftelse af disse spørgsmål blev arbejdet med forenkling af udleveringsprocedurerne færdiggjort, mens arbejdet med lempelse af betingelserne for udlevering blev udskudt til senere. Rådet besluttede herefter ved en retsakt af 10. marts 1995 at anbefale medlemsstaterne at gennemføre Konventionen, udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union.

Ved lovforslagets § 1 gennemføres de ændringer i loven om udlevering af lovovertrædere (udleveringsloven), der er nødvendige for, at man i Danmark kan anvende den forenkledede udleveringsprocedure, der følger af konventionens bestemmelser.

En nærmere gennemgang af konventionen og de ændringer, som den giver anledning til, findes nedenfor under pkt. 2 i de almindelige bemærkninger.

1.2. Fuldbyrkelse af udenlandske afgørelser om konfiskation m.v.

Om international fuldbyrdelse af konfiskationsafgørelser findes regler i Den Europæiske Konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger (retsvirkningskonventionen), der er gennemført i dansk ret ved lov nr. 522 af 23. december 1970 om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme. Retsvirkningskonventionen har i praksis ikke kunnet indfri de forventninger, som man bl.a. fra dansk side havde, da den blev åbnet for undertegnelse. Det skyldes navnlig, at konventionen foruden af Danmark kun er tiltrådt af ganske få lande.

Bl.a. på denne baggrund blev der på det europæiske justitsministermøde i Oslo i 1986 vedtaget en resolution om at anbefale Europarådets strafferetskomité (CDPC) at undersøge mulighederne for at skabe internationale normer med henblik på et effektivt internationalt samarbejde om efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra narkotikakriminalitet. CDPC nedsatte en ekspertkomité om internationalt samarbejde med hensyn til efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold. Resultatet af ekspertkomitéens arbejde forelå i juni 1990, hvor et udkast til Konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold (hvidvaskkonventionen) blev godkendt af CDPC. Konventionen blev åbnet for undertegnelse den 8. november samme år og er undertegnet af bl.a. Danmark. Ved lovforslagets § 2 gennemføres de ændringer i loven om international fuldbyrdelse af straf m.v., der er nødvendige for, at afgørelser om konfiskation efter anmodning i henhold til hvidvaskkonventionen kan fuldbyrdes i Danmark.

Endvidere gennemføres en udvidelse af loven om international fuldbyrdelse af straf m.v., således at den også omfatter fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, der er fremsat i henhold til FN-konventionen af 20. december 1988 imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer (FN-konventionen). Denne konvention er ratificeret af Danmark i henhold til kongelig resolution af 3. december 1991, jf. bekendtgørelse nr. 50 af 17. juni 1993.

De foreslåede ændringer gennemgås nærmere nedenfor under pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

1.3. Fuldbyrdelse af nordiske afgørelser om samfundstjeneste

Lovforslagets § 3 har til formål at sikre, at nordiske afgørelser om samfundstjeneste kan fuldbyrdes i de nordiske lande i lighed med domme til frihedsstraf, bøder m.v., jf. lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. som ændret ved lov nr. 322 af 4. juni 1986. Der henvises herom til pkt. 4 nedenfor.

1.4. Overførsel af vidner, der er frihedsberøvet i udlandet

Ved en landsretskendelse er det i 1994 fastslået, at der ikke er hjemmel til at frihedsberøve en i udlandet frihedsberøvet person, der midlertidigt overføres til Danmark med henblik på at afgive vidneforklaring i en verserende straffesag. Ved lovforslagets § 4 tilvejebringes fornøden hjemmel til frihedsberøvelse i sådanne tilfælde, jf. herom nedenfor under pkt. 5 i de almindelige bemærkninger.

2. Udlevering af lovovertrædere

2.1. Gældende ret

2.1.1. Efter udleveringslovens § 1, stk. 1, kan den, der i udlandet er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, udleveres fra Danmark til udlandet efter lovens regler. Loven omfatter dog ikke udlevering fra Danmark til et af de nordiske lande, jf. § 1, stk. 2. Sådant udlevering sker efter bestemmelserne i lov nr. 27 af 3. februar 1960 som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

2.1.2. Betingelserne for udlevering er fastsat i udleveringslovens kapitel 2. Blandt betingelserne indgår efter udleveringslovens § 10, at udlevering som udgangspunkt kun kan ske på vilkår, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen anden strafbar handling, begået før udleveringen, end den, den pågældende er udleveret for (specialitetsreglen). Efter udleveringslovens § 20, jf. § 10, nr. 1, litra a, kan justitsministeren dog efter anmodning meddele tilladelse hertil, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter udleveringslovens bestemmelser. I § 10, nr. 1, litra b-c, er fastsat nogle supplerende bestemmelser, hvorefter immuniteten i visse tilfælde også kan ophæves ved den udleveredes egne handlinger.

Efter den bestående ordning kan den udleverede ikke selv give afkald på anvendelse af specialitetsreglen. Udleveringsloven svarer på dette punkt til ordningen efter den europæiske udleveringskonvention, jf. art. 14 og 15. Efter den nordiske ordning gjaldt derimod tidligere, at den udleverede i et retsmøde kunne give afkald på specialitetsreglen i forhold til det begærende land, jf. lov nr. 27 af 3. februar 1960, § 6, stk. 1, nr. 1, litra b. Den nugældende ordning er endnu mere vidtgående, idet den indebærer, at det nordiske land, der har begæret en person udleveret, som hovedregel kan medinddrage andre forhold, der er begået før udleveringen, uden at indhente samtykke hverken fra den udleverede eller det land, hvorfra udleveringen er sket, jf. § 6 i lov nr. 251 af 12. juni 1975. Også efter den nordiske ordning gælder imidlertid fortsat et forbud mod videreudlevering til tredjeland uden justitsministerens tilladelse for nogen før udleveringen begået strafbar handling, jf. lovens § 6, nr. 1.

2.1.3. I udleveringslovens kapitel 3 er fastsat regler om behandlingen af sager om udlevering. Efter § 11 kan udlevering kun ske efter en anmodning, der indeholder oplysninger om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser. Med anmodningen skal efter bestemmelsens stk. 2 følge udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen. Sammen med § 12 indebærer udleveringslovens § 11, at der ikke kan indledes en nærmere undersøgelse af en udleveringsbegæring, før den i henhold til § 11, stk. 2, nødvendige dokumentation foreligger. Efter udleveringslovens § 19 kan der efter omstændighederne i stedet foretages beslaglæggelse, ransgning, anholdelse og fængsling, såfremt den berørte person er efterlyst af myndighederne i den begærende stat som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven. De nævnte foranstaltninger skal imidlertid som udgangspunkt ophæves, såfremt anmodning om udlevering, jf. § 11, ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. Udleveringslovens ordning svarer i det væsentlige til reglerne i Den Europæiske Udleveringskonvention, jf. konventionens art. 12-13 og 16.

Den nordiske udleveringslov giver med henblik på en hurtig behandling af udleveringssager mulighed for, at politiet kan træffe bestemmelse om udlevering, når den pågældende i et retsmøde har meddelt samtykke til udlevering, og det er utvivlsomt, at udleveringsbetingelserne er opfyldt. Udleveringssagen behandles i så fald som udgangspunkt alene på

grundlag af en begæring, der indeholder oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed, de anvendelige straffebestemmelser, nationalitet og – om muligt – opholdssted for den, der begæres udleveret, samt sådanne oplysninger, som i øvrigt er nødvendige til bestemmelse af den pågældendes identitet, jf. lovens §§ 8 og 13.

En lignende ordning kendes ikke i udleveringsloven. Efter denne lovs § 15, stk. 1, forelægges spørgsmålet om udlevering efter afslutningen af den undersøgelse, der er iværksat efter § 12 på grundlag af en formel udleveringsbegæring, for justitsministeren. Et eventuelt samtykke fra den pågældende til udlevering vil alene indebære et afkald på adgangen til at indbringe spørgsmålet om udleveringens lovlighed for domstolene og dermed en fremskyndelse af det tidspunkt, hvor udleveringen herefter kan iværksættes, jf. lovens §§ 16 og 17.

2.2. Konventionen om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union

2.2.1. Formålet med Konventionen, udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i Traktaten om Den Europæiske Union, om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union (konventionen om en forenklet udleveringsprocedure) er at supplere og forenkle procedurerne i Den Europæiske Udleveringskonvention af 13. december 1957. Tanken er at anvende en forenklet procedure i det omfang, den person, der begæres udleveret, samtykker i udleveringen. Forenklingen sker i form af mere direkte kontakt mellem de berørte staters kompetente myndigheder og en mere hensigtsmæssig tilrettelæggelse af sagsgangen. Forenklingen modsvares af, at samtykke til udlevering meddeles i retten.

Konventionen om forenklet udleveringsprocedure er optaget som bilag 1 til lovforslaget.

1957-konventionen finder fortsat anvendelse dels i de tilfælde, hvor personen eller den adspurgte stat ikke samtykker i udleveringen, dels i de tilfælde, hvor konventionen ikke indeholder supplerende regler. Det sidstnævnte indebærer bl.a., at de bestående nationale regler om betingelserne for udlevering kan opretholdes uændret i forhold til EU-medlemsstaterne, og at spørgsmålet om videreudlevering til et tredjeland uden for kredsen af EU-medlemsstater fortsat reguleres af 1957-konventionens bestemmelser herom.

Efter konventionens art. 1, stk. 2, berører konventionen ikke anvendelsen af mere fordelagtige bestemmelser i gældende bi- eller multilaterale aftaler mellem medlemsstater. Det indebærer for Danmarks vedkommende, at den fælles nordiske lovgivning om udlevering fortsat kan finde anvendelse i sager om

udlevering af personer til strafforfølgning eller straf-fuldbyrdelse i et nordisk land.

2.2.2. I art. 2-3 forpligtes medlemsstaterne til indbyrdes at udlevere eftersøgte personer efter den forenklede procedure, såfremt den berørte person og den anmodede stat meddeler samtykke hertil. Kravet om den anmodede stats tilladelse foruden den eftersøgte persons samtykke skal ses som en garanti for, at de materielle betingelser for udlevering er opfyldt. Konventionen indebærer således ikke en pligt til at iværksætte udlevering efter den forenklede procedure, når blot den eftersøgte persons samtykke foreligger, men fordrer tværtimod, at den anmodede stat foretager en selvstændig vurdering af spørgsmålet om udlevering. Den anmodede stat kan derfor nægte udlevering, hvis omstændighederne giver grundlag for at antage, at udleveringsbetingelserne ikke er opfyldt, eller såfremt andre grunde i øvrigt taler for at følge fremgangsmåden efter 1957-konventionen.

2.2.3. Art. 4 foreskriver, hvilke oplysninger der som udgangspunkt skal anses for tilstrækkelige til, at den anmodede stat og personen, der begæres udleveret, kan tage stilling til spørgsmålet om anvendelse af den forenklede udleveringsprocedure. De oplysninger, der skal kunne danne grundlag for udlevering efter den forenklede procedure, svarer til de oplysninger, der i dag fremgår af Interpols efterlysninger. Oplysningerne stemmer endvidere overens med de oplysninger, der normalt fremsendes sammen med en formel udleveringsbegæring efter art. 12 i 1957-konventionen. Forskellen mellem Interpols efterlysning og en formel udleveringsbegæring består alene i, at der i Interpols efterlysning er tale om uddrag af oplysninger fra kendelser, domme, politirapporter m.v. og ikke bekræftet udskrift af de pågældende dokumenter.

Formålet med art. 4 er at sikre en hurtig udlevering og at forhindre, at personer, der er villige til at lade sig udlevere, må tilbageholdes i en længere periode, mens en formel udleveringsbegæring udfærdiges, fremsendes, oversættes og behandles, uanset at der ikke på forhånd er tvivl om, at betingelserne for udlevering er opfyldt. Er der på baggrund af de forelagte oplysninger ikke tilstrækkeligt grundlag for at afgøre, om de nationale betingelser for udlevering er opfyldt, giver art. 4 undtagelsesvis mulighed for at indhente yderligere oplysninger. Som anført under pkt. 2.2.2., anviser konventionens art. 2 imidlertid også den mulighed, at de kompetente myndigheder i den anmodede stat nægter tilladelse til udlevering efter den forenklede procedure.

2.2.4. I art. 5 angives måden, hvorpå samtykke og tilladelse til udlevering efter den forenklede procedure gives. Om den anmodede stat gælder, at tilladelse gives i overensstemmelse med de nationale procedurer. For den anholdte persons samtykke gælder særlige regler i art. 6-7.

Art. 6 pålægger den medlemsstat, i hvilken anholdelsen med henblik på udlevering har fundet sted, at oplyse den anholdte person om den foreliggende begæring og om muligheden for at give samtykke til udlevering efter den forenklede procedure. Oplysningerne skal gives i forbindelse med anholdelsen eller umiddelbart herefter.

Den anholdtes samtykke – og eventuelt tillige udtrykkelige afkald på anvendelse af specialitetsreglen, jf. konventionens art. 9 og pkt. 2.2.6. nedenfor – skal efter art. 7, stk. 1, gives over for de kompetente retsmyndigheder i den anmodede stat i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning. Det skal i den forbindelse sikres, at samtykket indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet udtryk herfor frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den berørte person ret til at lade sig rådgive, jf. art. 7, stk. 2 og 3. At samtykket kræves afgivet i form af et indenretligt, informeret samtykke, skyldes hensynet til retssikkerheden. Samtykket er således grundlaget for udleveringen, og det skal derfor sikres, at det afgives frivilligt og under betryggende former.

Efter art. 7, stk. 4, kan samtykke og afkald på anvendelse af specialitetsreglen som udgangspunkt ikke tilbagekaldes. Tanken bag denne ordning er, at en person, der i tilknytning til anholdelsen har meddelt sit samtykke til udlevering, ikke umiddelbart før overgivelsen til det begærende land skal kunne tilbagekalde dette samtykke og herefter begære sig løsladt under henvisning til, at fristen for fremsættelse af en formel udleveringsbegæring efter art. 16 i 1957-konventionen er overskredet. Sidstnævnte bestemmelse foreskriver således i stk. 4, at en foreløbig fængsling ikke må strække sig ud over 40 dage, regnet fra anholdelsesdagen.

Art. 7, stk. 4, åbner imidlertid mulighed for at tage forbehold, således at samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes efter nationale regler. For at undgå, at tilbagekaldelsen af samtykket i så fald berører gennemførelsen af udleveringsproceduren efter de almindelige regler, fastsættes det samtidig i stk. 4, at den periode, der forløber mellem meddelelsen om samtykke og meddelelsen om tilbagekaldelse heraf, ikke medregnes ved beregningen af de frister, der efter 1957-konventionens art. 16, stk. 4, gælder for fremsættelse af en formel udleveringsbegæring. Det indebærer med

andre ord, at den begærende stat, hvis den berørte person tilbagekalder sit samtykke, råder over lige så mange dage til at indgive en formel udleveringsbegæring, som staten havde, da der blev meddelt samtykke til udlevering, og hvor staten således afbrød udarbejdelsen af de dokumenter, der kræves i henhold til 1957-konventionen.

Der er ikke i den nordiske udleveringslov fastsat regler om samtykkets uigenkaldelighed. Tilbagekaldelse af et indenretligt samtykke til udlevering må efter denne lovs § 13, stk. 2, og motiverne hertil formentlig indebære, at spørgsmålet om udlevering i stedet behandles efter de almindelige regler. Der henvises herved til Folketingstidende 1958-59, Tillæg A, sp. 1803. Den berørte person kan næppe heller på andet grundlag antages at være afskåret fra at tilbagekalde et samtykke til udlevering og et eventuelt afkald på anvendelse af specialitetsreglen, uanset om samtykket og afkaldet er afgivet under betryggende former. Udleveres personen umiddelbart efter samtykkets indenretlige meddelelse, vil spørgsmålet om samtykkes uigenkaldelighed næppe opstå i praksis. Den nordiske ordning har således ikke givet anledning til problemer i sådanne tilfælde.

Skal den pågældende inden overførslen straffølges eller afsone en frihedsstraf i Danmark for en anden forbrydelse end den, der er begæret udlevering for, jf. konventionens art. 11, stk. 4, og pkt. 2.2.8. nedenfor, kan grundlaget for samtykket være ændret på det tidspunkt, hvor udleveringen herefter skal iværksættes. At fastholde den pågældende på et indenretligt samtykke under sådanne omstændigheder, kan være betænkeligt. Justitsministeriet finder det på denne baggrund rigtigst, at Danmark i forbindelse med ratifikationen af konventionen afgiver erklæring om, at samtykke til udlevering og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes i henhold til nationale regler.

2.2.5. Efter art. 8 skal den anmodede stat omgående meddele den berørte persons samtykke til den begærende stat. Senest 10 dage efter anholdelsen skal den begærende stat i øvrigt underrettes om, hvorvidt den pågældende har meddelt samtykke. Den korte tidsfrist skal ses som led i bestræbelserne på at forkorte sagsbehandlingstiden mest muligt. Fristen har i øvrigt sammenhæng med konventionens art. 10 og 11, hvorefter der fra anholdelsestidspunktet til det tidspunkt, hvor personen er overgivet i den begærende stats varetægt, som udgangspunkt ikke må forløbe mere end 50 dage. I tilfælde, hvor der ikke inden for 10-dages fristen er meddelt samtykke, indebærer bestemmelsen tillige, at den begærende stat får lejlighed til at fremsende en formel udleveringsbegæring i

medfør af 1957-konventionens art. 12 uden at overskride den maksimale frist for frihedsberøvelse efter 1957-konventionens art. 16, stk. 4, der er 40 dage.

2.2.6. Efter *art. 9* kan en medlemsstat erklære, at specialitetsreglen i 1957-konventionens art. 14 ikke finder anvendelse i forbindelse med den forenklede udleveringsprocedure. Der består efter bestemmelsen følgende muligheder:

- 1) Der afgives ingen erklæring i medfør af art. 9. Det indebærer, at specialitetsreglen i 1957-konventionens art. 14 og udleveringslovens § 10 opretholdes uændret. Den berørte person vil således ligesom efter gældende ret ikke kunne meddele samtykke til, at den begærende stat drager den pågældende til ansvar for nogen anden handling, begået før udleveringen, end den, der sker udlevering for.
- 2) Der afgives erklæring om, at 1957-konventionens art. 14 ikke finder anvendelse ved den forenklede udleveringsprocedure (art. 9, litra a). Det indebærer, at den person, der meddeler samtykke til udlevering, uden videre kan drages til ansvar i den begærende stat for andre forhold, begået før udleveringen, end det, der sker udlevering for.
- 3) Der afgives erklæring om, at 1957-konventionens art. 14 ikke finder anvendelse, såfremt den berørte person i forbindelse med samtykke til udlevering samtidig *udtrykkeligt* giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen (art. 9, litra b). Det indebærer, at den gældende ordning kan fraviges, men alene efter særskilt tilkendegivelse herom fra den pågældende.

Art. 9 skal sammenholdes med art. 13, der angår spørgsmålet om videreudlevering fra den begærende stat til en tredje stat inden for kredsen af EU-medlemsstater. Om videreudlevering til en tredje stat, der har tiltrådt 1957-konventionen, men ikke er medlem af Den Europæiske Union, gælder fortsat 1957-konventionens art. 15, jf. ovenfor pkt. 2.2.1. og 2.2.2.

Efter *art. 13* indebærer et samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen i forhold til den begærende stat som udgangspunkt tillige afkald på anvendelse af specialitetsreglen i forhold til en tredje medlemsstat. Den pågældende vil således kunne videreudleveres til en sådan stat uden forudgående tilladelse af myndighederne i den anmodede stat. En medlemsstat kan imidlertid samtidig med erklæringen i medfør af art. 9 afgive erklæring om, at videreudlevering til en anden medlemsstat skal ske i overensstemmelse med 1957-konventionens art. 15.

Efter Justitsministeriets opfattelse forekommer det ubetænkeligt at indgå på en ordning, hvorefter

specialitetsreglen kan fraviges i forhold til den begærende stat, såfremt den berørte person i et retsmøde samtidig med samtykket til udlevering udtrykkeligt giver afkald på specialitetsreglen. Det forudsættes herved, at den pågældende har modtaget en udførlig vejledning om følgerne af afkaldet. Det svarer til den ordning, der tidligere var gældende mellem de nordiske lande, jf. pkt. 2.1.2. Hertil kommer, at den udvidede ordning alene kommer til anvendelse inden for kredsen af EU-medlemsstater. Uden for sådanne tilfælde er det som nævnt fortsat den gældende ordning, der finder anvendelse, jf. udleveringslovens § 10 og ovenfor pkt. 2.1.2.

For at indskrænke adgangen til at give afkald på specialitetsreglen til alene at gælde i forhold til den begærende stat kan tale, at videreudlevering til tredjeland end ikke efter den nordiske udleveringslov kan ske uden justitsministerens tilladelse. På den anden side kommer konventionens art. 13 som nævnt alene til anvendelse i forhold til EU-medlemsstaterne. På øvrige tredjestater kræves fortsat samtykke fra den anmodede stat.

Justitsministeriet har efter en samlet vurdering fundet, at det vil være forsvarligt at indgå på en ordning, hvorefter specialitetsreglen uden videre fraviges ved videreudlevering til en tredje medlemsstat, når den berørte person efter fornøden vejledning udtrykkeligt har givet afkald på specialitetsreglen i forhold til den begærende stat. På denne baggrund vil der alene skulle afgives erklæring om anvendelse af art. 9, litra b, i forbindelse med ratifikationen af konventionen.

2.2.7. Efter *art. 10* skal afgørelsen om udlevering og alle oplysninger om den forenklede procedure meddeles direkte mellem de berørte myndigheder. Fremsendelse af dokumenter ad diplomatisk vej bliver således unødvendig. Bestemmelsens formål er at forenkle og fremskynde udleveringsproceduren mest muligt.

Endvidere skal afgørelsen om udlevering meddeles senest 20 dage efter den dato, hvor den pågældende har givet sit samtykke. Hvis den anmodede stat nægter udlevering efter den forenklede procedure, indebærer denne regel, at den begærede stat i kraft af samspillet mellem de to frister i art. 8 og 10 stadig har en frist på mindst 10 dage inden for 40-dages fristen i 1957-konventionens art. 16, stk. 4, til at indgive en formel udleveringsbegæring.

2.2.8. Ifølge *art. 11* skal udleveringen finde sted senest 20 dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering. I modsat fald skal den pågældende løslades. I tilfælde af force majeure kan fristen imidlertid

overskrides. Hvis den af force majeure berørte myndighed underretter den kompetente myndighed i den anden stat inden for 20-dages fristen, kan de to myndigheder aftale en ny dato for udleveringen. Har udlevering ikke fundet sted inden 20 dage fra denne dato, skal den pågældende løslades.

Det er forudsat, at reglen om force majeure har karakter af en undtagelsesbestemmelse. Der skal således være tale om en situation, som ikke har kunnet forudses og afværges, f.eks. et trafikuheld, en strejke, der forhindrer anvendelse af det planlagte transportmiddel uden mulighed for at benytte andre transportmidler, eller alvorlig sygdom hos den berørte person, som nødvendiggør øjeblikkelig hospitalsindlæggelse.

I øvrigt forudsættes den nye dato for udlevering at skulle ligge så tæt som muligt på den dato, hvor den oprindelige frist for udlevering udløb.

Efter stk. 4 finder artikel 11 ikke anvendelse, såfremt den anmodede stat ønsker at benytte art. 19 i 1957-konventionen. Sidstnævnte bestemmelse giver mulighed for at udsætte eller betinge overførelsen af den berørte person af, at der forinden eller senere gives den anmodede stat adgang til at iværksætte strafforfølgning eller straffuldbyrdelse mod den berørte person i anledning af andre forhold end det, der sker udlevering for.

2.2.9. Meddeles samtykke til udlevering senere end 10 dage efter anholdelsen, men inden modtagelse af en formel udleveringsbegæring efter 1957-konventionens art. 12, skal den forenkledede procedure også finde anvendelse, jf. art. 12. Gives samtykket efter modtagelse af den formelle udleveringsbegæring, kan den forenkledede procedure finde anvendelse. Det samme gælder i tilfælde, hvor udleveringssagen udelukkende er indledt på grundlag af en formel udleveringsbegæring. Udleveringsloven indebærer, at spørgsmålet om domstolsprøvelse af justitsministerens beslutning om udlevering bortfalder, hvis den pågældende meddeler samtykke til udlevering. Art. 12 kan derfor næppe ventes at få større praktisk betydning i de tilfælde, hvor samtykket først meddeles efter modtagelsen af den formelle udleveringsbegæring. Der findes på den anden side ikke at være noget til hinder for, at Danmark indgår på anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure i sådanne tilfælde.

2.2.10. Art. 14 indeholder regler om den dokumentation, der skal fremsendes i forbindelse med ansøgning om transitilladelse, dvs. tilladelse til, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem det danske rige. Bestemmelsen er en

følge af den forenkling af fremgangsmåden ved udlevering, der fremgår af konventionens art. 3 og 4.

Endelig rummer art. 15-17 forskellige bestemmelser om angivelse af kompetente myndigheder, ikrafttræden m.v.

2.2.11. Om de ændringer i udleveringsloven, der foreslås for at gennemføre konventionen om en forenklet udleveringsprocedure mellem medlemstaterne i Den Europæiske Union, henvises i øvrigt til lovforslagets § 1 og de specielle bemærkninger til disse bestemmelser.

3. Fuldbydelse af udenlandske afgørelser om konfiskation m.v.

3.1. Gældende ret

3.1.1. Hovedformålet med Den Europæiske Konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold, jf. pkt. 3.2. nedenfor, er på internationalt plan at kunne bekæmpe hvidvaskning af udbytte ved kriminel aktivitet.

Hvidvaskning af udbytte fra strafbare handlinger er ikke generelt kriminaliseret i dansk ret, men der findes en række bestemmelser om efterfølgende medvirken (hæleri), knyttet til nærmere angivne forførbrydelser, der kriminaliserer sådanne forhold. For så vidt angår straffeloven, kan særligt henvises til § 191 a om narkotikahæleri, der formentlig vil dække enhver forsætlig hjælp til hvidvaskning af udbytte fra grovere narkotikakriminalitet. Endvidere kan peges på § 284 om hæleri i forbindelse med tyveri, ulovlig omgang med hittegods, underslæb, bedrageri, databedrageri, afpresning, skyldnersvig eller røveri, der formentlig vil dække alle former for forsætlig hjælp til hvidvaskning af udbytte fra de nævnte former for kriminalitet. Hertil føjes en ved lov nr. 367 af 18. maj 1994 gennemført ændring af straffeloven, hvorved hæleri med hensyn til indsmugling af særlig grov karakter, jf. § 289, 2. pkt., blev indføjet i § 284. Hæleri med hensyn til groft skattesvig, jf. § 289, 1. pkt., er derimod ikke selvstændigt kriminaliseret. Herudover kan nævnes straffelovens § 303, der kriminaliserer visse former for groft uagtsomt hæleri i forbindelse med berigelsesforbrydelser, og § 300 c, der vedrører visse former for forsætligt eller groft uagtsomt hæleri i forbindelse med overtrædelse af § 282 (åger), § 300 a eller § 300 b (bedrageri eller ågerlignende forhold).

Nogle særlove rummer mere begrænsede hæleri-bestemmelser. Til illustration kan nævnes § 3, stk. 2, i lov om euforiserende stoffer, der angår forsætligt hæleri svarende til straffelovens § 191 a, og toldlo-

vens § 73, stk. 3, der vedrører forsægtligt eller groft uagtsomt hæleri med hensyn til indsmuglede varer.

3.1.2. Om hvidvaskning af penge kan desuden henvises til lov nr. 348 af 9. juni 1993 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge. Ved denne lov, der gennemfører Rådets direktiv nr. 91/308/EØF, reguleres for første gang i dansk ret hvidvaskning af penge som begreb. Efter lovens § 2 forstås ved hvidvaskning af penge i lovens forstand »konvertering, overførsel, erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder eller fortielse eller tilsløring af deres art, oprindelse, lokalisering, bevægelser og ejerforhold samt forsøg herpå eller medvirken hertil med viden eller formodning om, at formuegoderne stammer fra overtrædelse af straffeloven.« Loven indfører bl.a. en særlig undersøgelses- og underretningspligt i tilfælde af mistanke om, at en transaktion har tilknytning til hvidvaskning af penge. Loven udvider derimod ikke det strafbare område for hvidvaskning af udbytte ved kriminel aktivitet.

3.1.3. Efterforskning af sager om hvidvaskning af udbyttet ved kriminel aktivitet sker efter reglerne i retsplejeloven. En væsentlig bestemmelse er i den forbindelse retsplejelovens § 824, hvorefter der kan ske beslaglæggelse af ting, som antages at være af betydning som bevismidler eller at burde konfiskeres, eller som ved forbrydelsen er fravendt nogen, af hvem de kan kræves tilbage.

3.1.4. Hovedbestemmelsen om konfiskation i relation til økonomisk udbytte er straffelovens § 75, stk. 1, hvorefter udbyttet eller et hertil svarende beløb - eventuelt skønsmæssigt ansat - kan konfiskeres helt eller delvis. Udbyttet, herunder udbyttessurrogater, eller et tilsvarende beløb vil normalt, hvor det er muligt, blive beslaglagt under sagen, hvorefter retten ved domsafsigelsen tager stilling til, om der skal ske konfiskation heraf.

3.1.5. Retsplejeloven indeholder ikke udtrykkelig hjemmel til at fuldbyrde udenlandske retsafgørelser om straffeprocessuelle tvangsindgreb, f.eks. beslaglæggelse, ligesom der ikke i øvrigt er udtrykkelig hjemmel til at foretage et sådant indgreb som led i en straffesag, der behandles i en anden stat. Danmark har imidlertid bl.a. tiltrådt Den Europæiske Konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager, jf. bekendtgørelse nr. 18 af 17. juli 1963, der i art. 3, jf. art. 5, på visse betingelser rummer en pligt til at imødekomme udenlandske retsanmodninger om beslaglæggelse af bevismidler. Beslaglæggel-

se af konfiskerbart udbytte, der ikke samtidig er bevismiddel, omfattes ikke af konventionen.

Retshjælpskonventionen er ikke transformeret til dansk ret, men det antages med støtte i afgørelserne U 1972.600 H og U 1988.203 V, at en udenlandsk begæring om beslaglæggelse af bevismidler kan imødekommes, uanset om der mellem Danmark og den begærende stat består en aftale herom, såfremt der ville kunne ske beslaglæggelse af bevismidler i en tilsvarende straffesag her i landet. Det må efter formålet med en beslaglæggelse af bevismidler antages, at det beslaglagte vil kunne overføres til den begærende stat - i hvert fald mens straffesagen verserer. Herom fremgår af retshjælpskonventionens art. 6, stk. 2, at alle ejendele og originale akter eller dokumenter, som er udleveret i anledning af en retsanmodning, af den begærende stat snarest muligt skal tilbageleveres til den anmodede stat, medmindre denne giver afkald på tilbagesendelsen. Endvidere rummer såvel § 15 i den nordiske udleveringslov som § 18 i udleveringsloven udtrykkelig hjemmel til med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder at overgive genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen, til den myndighed, der har anmodet om udlevering.

Med støtte i de ovennævnte afgørelser må det antages, at også udenlandske begæringer om beslaglæggelse af ting, herunder penge, der findes at burde konfiskeres, jf. retsplejelovens § 824, stk. 1, kan imødekommes, såfremt der kunne ske beslaglæggelse med denne begrundelse i en tilsvarende straffesag her i landet. Derimod kan der næppe antages alene på baggrund af kendelsen om beslaglæggelse at være hjemmel til at overføre det beslaglagte, f.eks. et indestående på en bankkonto, til den begærende stat. Det beslaglagte vil efter omstændighederne senere helt eller delvis kunne overføres til den begærende stat som led i imødekommelsen af en anmodning om fuldbyrdelse af en dom til konfiskation, jf. pkt. 3.1.6.

3.1.6. Som det fremgår af pkt. 4.1. nedenfor, kan domme bl.a. til konfiskation, afsagt i et andet nordisk land, fuldbyrdes her i landet efter de særlige regler herom. Om fuldbyrdelse i øvrigt af udenlandske domme til konfiskation gælder lov nr. 323 af 4. juni 1986 om international fuldbyrdelse af straf m.v. Ved lovens kapitel 3 har man inkorporeret Den Europæiske Konvention om straffedommes internationale retsvirkninger (retsvirkningskonventionen), der bl.a. omhandler konfiskation, jf. art. 2, litra b. Domme til konfiskation, afsagt af stater, der har tiltrådt konventionen, kan således fuldbyrdes her i landet på de i loven og konventionen givne betingelser.

Efter lovens § 9 kan justitsministeren på grundlag af overenskomst (bilateral aftale) med en anden stat fastsætte, at der bl.a. skal kunne ske fuldbyrdelse af domme til konfiskation, afsagt af denne stat, i samme omfang, som der kan ske fuldbyrdelse af konfiskationsdomme, afsagt i en stat, der har tiltrådt konventionen. En sådan overenskomst kan indeholde fravigelser fra konventionen, jf. § 9.

Gælder hverken retsvirkningskonventionen eller en bilateral aftale mellem Danmark og den pågældende stat, indeholder lovens § 10 hjemmel til, at justitsministeren, når humanitære eller andre særlige hensyn taler derfor, kan bestemme, at »straf m.v.«, pålagt i en anden stat, kan fuldbyrdes her i landet. Det må antages, at de retshåndhævelseshensyn, der ligger bag en dom til genstands- eller udbyttekonfiskation, omfattes af udtrykket »andre særlige hensyn« i § 10, stk. 1, således at også en dom til konfiskation, afsagt i en af de i § 10 omhandlede stater, efter omstændighederne kan fuldbyrdes her i landet efter justitsministerens bestemmelse. En eventuel fuldbyrdelse sker i disse tilfælde som udgangspunkt efter retsvirkningskonventionens bestemmelser. Justitsministeren kan dog gøre afvigelse fra lovens og konventionens ordning, jf. § 10, stk. 3.

Efter art. 47, stk. 1, indbetales provenuet af konfiskationen til den danske statskasse. Konfiskerede genstande, der repræsenterer en særlig interesse, kan efter stk. 2 tilbagesendes til den begærende stat efter dennes anmodning. I de af lovens §§ 9 og 10 omfattede tilfælde, der som nævnt giver mulighed for at fravige konventionens ordning, må der endvidere antages at være adgang for justitsministeren til at bestemme, at art. 47 fraviges, således at det konfiskerede overføres helt eller delvis til den begærende stat. Det gælder i hvert fald, såfremt der er konstateret gensidighed i forhold til den begærende stat. Heller ikke hensynet til den dømte kan føre til andet resultat. Overførelsen indebærer således alene et afkald i forhold til statskassen på det pågældende beløb. En sådan fravigelse kan efter omstændighederne komme på tale dels i tilfælde, hvor der består et erstatningskrav i anledning af den lovovertrædelse, som har dannet grundlag for konfiskationen, jf. straffelovens § 77, dels i tilfælde, hvor forbrydelsen bortset fra det konfiskerede udbytte ikke har nogen tilknytning til Danmark.

3.2. Hvidvaskkonventionen og FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer

3.2.1. Som nævnt under pkt. 3.1.1., er hovedformålet med Den Europæiske Konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold (hvidvaskkonventio-

nen) at styrke det internationale samarbejde om bekæmpelse af kriminalitet med henblik på i videst muligt omfang at sikre, at lovovertrædere fratages udbyttet af deres kriminelle aktivitet, uanset hvor den strafbare handling er begået, og uanset hvor udbyttet er anbragt.

Hvidvaskkonventionen er optaget som bilag 2 til lovforslaget.

Hvidvaskkonventionen tilsigter endvidere at supplere allerede eksisterende instrumenter på området, herunder navnlig den europæiske retshjælpskonvention, retsvirkningskonventionen og konventionen af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgningen i straffesager. Sidstnævnte konvention er inkorporeret i dansk ret ved lov nr. 252 af 12. juni 1975 om overførsel til et andet land af retsforfølgning i straffesager.

Desuden skal hvidvaskkonventionen ses i sammenhæng med FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer (FN-konventionen), der også indeholder regler om retshjælp som led i efterforskningen af forbrydelser og konfiskation af udbyttet heraf. Anvendelsesområdet for hvidvaskkonventionen er imidlertid ikke begrænset til narkotikaforbrydelser, men omfatter som udgangspunkt hvidvask af udbyttet fra enhver strafbar handling.

FN-konventionens artikel 3 og 5 om konfiskation m.v. er optaget som bilag 3 til lovforslaget, idet der i øvrigt henvises til bekendtgørelse nr. 50 af 17. juni 1993 af FN-konventionen af 20. december 1988 imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.

3.2.2. Hvidvaskkonventionens *kapitel I* rummer en definition af konventionens hovedbegreber: udbytte, formuegoder, redskaber, konfiskation og prædikatorbrydelse. Definitionen svarer i det væsentlige til FN-konventionens art. 1.

3.2.3. *Kapitel II* vedrører de foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan. Ved de pågældende bestemmelser pålægges staterne bl.a. gennem lovgivning at sikre, at man nationalt er i stand til at efterforske og retsforfølge forbrydelser vedrørende udbyttet af strafbart forhold. I *kapitel II* indgår i særdeleshed en forpligtelse til at sikre, at hæleri (»laundering offences«) kriminaliseres, og at konfiskation kan ske med hensyn til udbyttet eller værdien heraf, jf. art. 6 og 2. De nævnte bestemmelser svarer i det væsentlige til FN-konventionens art. 3, stk. 1, og 5, stk. 1.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at de gældende danske regler på området må antages at være i

overensstemmelse med hvidvaskkonventionens krav om foranstaltninger på nationalt plan, når Danmark i forbindelse med ratifikationen tager forbehold i medfør af art. 6, stk. 4, for så vidt angår de førforbrydelser, med hensyn til hvilke der efter dansk ret kan begås hæleri, jf. pkt. 3.1.1. ovenfor. I den forbindelse forudsættes der i medfør af konventionens art. 6, stk. 2, litra b, afgivet erklæring om, at de i art. 6, stk. 1, nævnte hvidvaskforbrydelser ikke finder anvendelse på personer, der har begået førforbrydelsen. Det skyldes, at straffeloven bygger på den forudsætning, at den, der straffes for hæleri, ikke samtidig kan straffes for den forudliggende berigelsesforbrydelse.

3.2.4. Kapitel III om internationalt samarbejde rummer i del 3 og 4 konventionens centrale regler, der pålægger staterne at foretage bl.a. beslaglæggelse og konfiskation efter anmodning fra en konventionsstat. Reglerne indebærer, at en lovovertræder ikke kan sikre sig mod beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold ved at anbringe dette i forskellige stater. Gennemførelsen såvel af foreløbige foranstaltninger, jf. art. 11, som af konfiskation, jf. art. 13, sker efter den anmodede stats nationale lovgivning, jf. art. 12 og 14. Pligten til at træffe foreløbige foranstaltninger og til at foretage konfiskation modsvarer i øvrigt af en udførlig bestemmelse i art. 18 om, hvornår staterne er berettigede til at nægte at imødekomme retsanmodninger herom.

Lignende bestemmelser er fastsat i *FN-konventionens art. 5*. Efter denne artikels stk. 1, 2 og 6 er staterne således forpligtet til at have regler, der giver mulighed for konfiskation m.v. i relation til narkotikaforbrydelser, ligesom gennemførelsen af foreløbige foranstaltninger og konfiskation sker med udgangspunkt i nationale regler, jf. samme artikels stk. 4, litra c, og stk. 9.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at de gældende danske regler må anses for dækkende i forhold til konventionernes bestemmelser på dette punkt.

Såvel hvidvaskkonventionens art. 13 som FN-konventionens art. 5, stk. 3-5, rummer imidlertid bestemmelser om international fuldbyrdelse af konfiskationsafgørelser, der rejser spørgsmål om anvendelse af loven om international fuldbyrdelse af straf m.v. Det kan næppe antages, at lovens § 10 generelt kan anvendes som grundlag for konfiskation efter sædvanlige retsanmodninger, fremsat i henhold til en af disse konventioner. Efter reglens ordlyd, placering og motiver har den således karakter af en undtagelsesbestemmelse med henblik på tilfælde, hvor fuldbyrdelse hverken kan gennemføres på konventionsmæssigt eller bilateralt grundlag.

Da loven om international fuldbyrdelse af straf m.v. ikke i almindelighed kan antages at give hjemmel til at fuldbyrde afgørelser om konfiskation efter de nævnte konventioner, er det relevant at overveje, om Danmark på anden måde har mulighed for at leve op til konventionernes art. 13 og 5 end ved fuldbyrdelse af den begærende stats afgørelse om konfiskation. Som alternativ til fuldbyrdelse, jf. art. 13, stk. 1, litra a, og art. 5, stk. 4, litra a, pkt. (ii), anviser begge konventioner den mulighed, at den anmodede stat selv foretager retsforfølgning med henblik på konfiskation, jf. art. 13, stk. 1, litra b, og art. 5, stk. 4, litra a, pkt. (i).

En forudsætning for, at retsforfølgning kan foretages i Danmark, er, at forholdet er undergivet dansk jurisdiktionskompetence. Med henblik herpå er det i hvidvaskkonventionens art. 13, stk. 2, fastsat, at enhver stat, når det måtte være nødvendigt, skal være bemyndiget til at anlægge sag om konfiskation i henhold til sin egen gældende ret. Bestemmelsen har art. 2 i Den Europæiske Konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager som forbillede. Sidstnævnte bestemmelse indebærer, at enhver kontraherende stat ved anvendelse af denne konvention skal have kompetence til at foretage retsforfølgning efter egne strafferegler for enhver lovovertrædelse, der omfattes af en anden kontraherende stats lovgivning. For så vidt angår FN-konventionen, er Danmark – svarende til hvidvaskkonventionens art. 13, stk. 1 – forpligtet til at foretage retsforfølgning, hvis der ikke er mulighed for at fuldbyrde den begærende stats afgørelse om konfiskation, jf. art. 5, stk. 4. Det indebærer, at der vil være dansk jurisdiktionskompetence i medfør af straffelovens § 8, nr. 5. Efter denne bestemmelse er en handling, foretaget uden for den danske stat, undergivet dansk straffemyndighed uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme, når handlingen er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

Efter straffelovens § 10 a er en fremmed dom ikke en hindring for strafforfølgning her i landet, når dommen er fældende, og der er fastsat en sanktion, som hverken er fuldbyrdet, under fuldbyrdelse eller bortfaldet efter domslandets regler (princippet om *ne bis in idem*). Dette er i overensstemmelse med de regler om *ne bis in idem*, som findes i art. 53-55 i retsvirkningskonventionen og i konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning.

Reglerne om *ne bis in idem* er ikke til hinder for en dansk straffesag om konfiskation, uanset om der foreligger en udenlandsk dom til konfiskation af det samme beløb eller den samme genstand i anledning

af det samme strafbare forhold. I de her omhandlede tilfælde, hvor det aktiv, der ønskes konfiskeret, findes i Danmark, er den fremmede dom til konfiskation af disse aktiver således hverken fuldbyrdet eller under fuldbyrdelse.

Selv om de danske regler om strafferetlig jurisdiktionskompetence antages at give mulighed for retsforfølgning af forholdet i Danmark, må det desuden antages at være en forudsætning for opfyldelse af de konventionsmæssige forpligtelser, at de danske procesretlige regler giver rimelig sikkerhed for en effektiv retsforfølgning. De tilfælde, hvor Danmark vil modtage retsanmodning om konfiskation, må forventes ofte at angå situationer, hvor den tiltalte ikke er i Danmark og i almindelighed næppe vil kunne bringes til stede. Retsplejeloven giver kun i begrænset omfang mulighed for at afsige udeblivelsesdomme i straffesager, jf. § 934 og § 847. På denne baggrund må det formentlig antages, at de danske procesretlige regler ikke giver en tilstrækkelig sikker mulighed for effektiv retsforfølgning i de af konventionerne omfattede tilfælde. Gennemførelse af en straffesag i Danmark kan derfor næppe antages at være et reelt alternativ til fuldbyrdelse af den udenlandske afgørelse for Danmarks vedkommende.

Under alle omstændigheder forekommer det at være mest hensigtsmæssigt og naturligt, at retsanmodninger om konfiskation bedømmes som sager om fuldbyrdelse af fremmede staters afgørelser. Det er i god overensstemmelse med dansk tradition at være indstillet på at fuldbyrde fremmede staters domme, når fuldbyrdelse sker efter dansk ret. At påbegynde en ny selvstændig straffesag for at opnå det samme, forekommer unødigt besværligt og uhenigtsmæssigt. På denne baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at såvel hvidvaskkonventionens art. 13 som FN-konventionens art. 5, stk. 4, lægger op til en ændring af loven om international fuldbyrdelse af straf m.v., hvorved der skabes udtrykkelig hjemmel til at fuldbyrde fremmede staters afgørelser om konfiskation efter retsanmodning, fremsat i henhold til én af de nævnte konventioner.

3.2.5. Hvidvaskkonventionens *kapitel III* rummer herudover sammen med *kapitel IV* en række almindelige bestemmelser bl.a. om beskyttelse af tredjemands rettigheder og om proceduren for samarbejdet i henhold til konventionen, kravene til retsanmodningernes indhold og spørgsmålet om løsning af uoverensstemmelser i relation til konventionen.

Konventionens art. 32 indebærer, at den anmodende stat kan gøre imødekomme af en anmodning betinget af, at de oplysninger eller beviser, der gives til den begærende stat, ikke uden dens forudgående

samtykke anvendes eller overdrages af den begærende stats kompetente myndigheder til brug for anden efterforskning eller retsforfølgning end den, der er anført i anmodningen. Art. 32 sætter således efter omstændighederne grænser for, til hvilke myndigheder – også inden for den begærende stat – en myndighed, der har modtaget oplysninger i medfør af konventionen, må videregive disse oplysninger. Konventionen fraviger på dette punkt de almindeligt gældende danske regler om videregivelse af oplysninger til myndigheder, som har et sagligt behov for dem. Konventionen fraviger således reglerne i forvaltningslovens §§ 28 og 31, hvorefter en forvaltningsmyndighed, i det omfang den er berettiget til at videregive en oplysning, også er forpligtet til at gøre det på begæring af en anden forvaltningsmyndighed, hvis oplysningen er af betydning for myndighedens virksomhed eller en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Ratifikationen af hvidvaskkonventionen vil efter omstændighederne indebære, at de danske regler om videregivelse af oplysninger fraviges i de tilfælde, hvor den anmodede stat stiller vilkår for videregivelse af oplysninger. Indgår en dansk myndighed ikke på et vilkår om forudgående samtykke fra den adspurgte stat, kan følgen være, at den adspurgte stat nægter at imødekomme anmodningen om videregivelse af de ønskede oplysninger.

Justitsministeriet har overvejet, om der burde fastsættes nærmere regler om danske myndigheders videregivelse af oplysninger til myndigheder i andre lande. Forvaltningslovens § 28 om videregivelse af fortrolige oplysninger til anden forvaltningsmyndighed angår kun videregivelse til anden dansk myndighed. Om videregivelse af fortrolige oplysninger kan finde sted til udenlandske myndigheder, afhænger af, om videregivelsen er berettiget, jf. straffelovens § 152 og § 152 e og forvaltningslovens § 27. Når regeringen har indgået en international overenskomst med fremmede stater, som bl.a. indebærer, at den danske stat er forpligtet til at videregive fortrolige oplysninger, har det i praksis hidtil været antaget, at videregivelse af fortrolige oplysninger til opfyldelse af den pågældende internationale forpligtelse ikke er uberettiget efter straffelovens bestemmelser om tavshedspligt.

Justitsministeriet har på denne baggrund ikke fundet, at der er behov for at fastsætte nærmere regler på dette område som led i ratifikationen af hvidvaskkonventionen. Justitsministeriet har endvidere ikke fundet grundlag for at anbefale, at man fra dansk side afgiver erklæring om, at anvendelse eller overdragelse af oplysninger m.v., som danske myndigheder videregiver i medfør af konventionen, til anden

efterforskning eller retsforfølgning kræver forudgående samtykke af vedkommende danske myndighed, jf. art. 32, stk. 2.

3.3. Udformningen af lovforslagets § 2

Ved udarbejdelsen af den oprindelige lov om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme og den gældende lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. valgte man i stedet for at omskrive konventionsteksten til en dansk lov at gøre en generel henvisning i lovtæksten til de pågældende konventioners regler, der samtidig blev medtaget som bilag til loven. Konventionsteksten fik på denne måde samme gyldighed som den egentlige lovtækt.

Justitsministeriet har fundet det hensigtsmæssigt på tilsvarende måde at udforme det foreliggende lovforslags § 2 som en henvisning til de to konventioner, således at loven i øvrigt kun indeholder de bestemmelser, som konventionerne forudsætter fastsat i de enkelte lande. Det indebærer, at artikel 5, jf. artikel 3, i FN-konventionen, jf. lovforslagets bilag 3, og hvidvaskkonventionen, jf. lovforslagets bilag 2, optages som henholdsvis bilag 3 og 4 til loven om international fuldbyrdelse af straf m.v.

4. Fuldbyrdelse af nordiske afgørelser om samfundstjeneste

4.1. Gældende ret

Lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. trådte i kraft 1. januar 1964, jf. bekendtgørelse nr. 398 af 16. december 1963. Loven giver mulighed for mellem de nordiske lande at overføre fuldbyrdelsen af straffedomme, herunder domme til fængselsstraf, tugthus, strafarbejde, hæfte, bøder og den særlige bødeform »viten«. Endvidere indeholder loven hjemmel til overførsel af tilsyn m.v. i betingede domme og tilsyn for prøveløsladte. Efter de gældende regler i fuldbyrdelsesloven kan samfundstjeneste derimod kun overføres fra et nordisk land til et andet, såfremt bestemmelse herom er truffet som et vilkår i en betinget dom.

De berørte bestemmelser i loven om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. fremgår af bilag 4 til lovforslaget.

I Danmark idømmes samfundstjeneste som et vilkår i en betinget dom, jf. straffelovens § 62, stk. 1. En dansk betinget dom med vilkår om samfundstjeneste kan således overføres til de øvrige nordiske lande efter bestemmelsen i den nordiske fuldbyrdelseslov § 10, stk. 1, om iværksættelse i et af de øvrige lande af tilsyn og andre foranstaltninger, hvorom der er

truffet bestemmelse ved betinget dom, afsagt her i landet. Imidlertid træffes afgørelse om samfundstjeneste ikke på tilsvarende måde i alle de øvrige nordiske lande.

I Finland gælder en forsøgsordning om samfundstjeneste, der trådte i kraft 1. april 1994. Ordningen gælder indtil 31. december 1996. Efter de finske regler idømmes samfundstjeneste i forbindelse med afsigelse af en ubetinget dom til fængselsstraf, hvor fængselsstraffen i samme dom omsættes til samfundstjeneste. Samfundstjeneste kan på denne måde træde i stedet for fængselsstraf af indtil 8 måneders varighed. Samfundstjeneste kan idømmes i mindst 20 timer og højst 200 timer. En dom til samfundstjeneste på 200 timer svarer til en ubetinget fængselsstraf på 8 måneder. Den straf, som samfundstjenesten træder i stedet for, kan være en ubetinget fængselsstraf, en ubetinget fællesstraf eller fuldbyrdelse af straf, idømt ved en betinget dom. Hvis den dømte ikke udfører samfundstjenesten eller på anden måde groft tilsidesætter vilkårene, kan retten bestemme, at den resterende del af samfundstjenesten ændres til en ubetinget fængselsstraf på ikke under 4 dage.

På Island gælder i tiden fra den 1. juli 1995 til december 1997 en forsøgsordning, hvorefter afsoning af en ubetinget dom til fængselsstraf på indtil 3 måneder kan ske ved, at der udføres samfundstjeneste. Samfundstjenestens varighed er mindst 40 og højst 200 timer. Afgørelsen om samfundstjeneste træffes efter dommen af et særligt nedsat udvalg og efter ansøgning fra den dømte. Ansøgningen skal være udvalget i hænde senest 14 dage før, afsoning af fængselsstraffen skal påbegyndes. Udvalget fastsætter antallet af timer og de øvrige vilkår for samfundstjenestens udførelse.

For Islands vedkommende bringes samfundstjeneste således i anvendelse ved en efterfølgende administrativ afgørelse. Man har endnu ikke på nordisk plan drøftet den islandske forsøgsordning i forhold til den nordiske fuldbyrdelseslov, men det må antages, at der ikke er mulighed for overførsel af samfundstjeneste, truffet ved en administrativ afgørelse.

I Norge blev samfundstjeneste i september 1991 indført som en selvstændig retsfølge af en ubetinget dom, hvori der tillige er fastsat en »subsidiær frihedsstraf«. Indtil dette tidspunkt kunne samfundstjeneste idømmes som vilkår i en betinget dom. Der var blandt de nordiske justitsministerier enighed om, at den fælles nordiske fuldbyrdelseslovgivning næppe indeholdt hjemmel til fuldbyrdelse af samfundstjeneste, idømt som selvstændig retsfølge af en ubetinget dom. De norske myndigheder tog på denne

baggrund initiativ til en ændring af loven om fuldbyrding af nordiske domme på straf m.v., hvorved bestemmelserne om betingede domme blev gjort gældende for domme til samfundstjeneste. Samtidig opfordrede man de øvrige nordiske lande til i samme øjemed at gennemføre de nødvendige ændringer i den nationale lovgivning.

I Sverige kan samfundstjeneste idømmes efter en forsøgsordning, der siden 1. januar 1991 har været landsdækkende. Ordningen udløber med udgangen af 1995. I lighed med den danske ordning idømmes samfundstjeneste som vilkår i en betinget dom. Svenske domme om samfundstjeneste kan således overføres efter de gældende regler om overførsel af betingede domme i den nordiske fuldbyrdelseslov. Imidlertid har det svenske justitsministerium oplyst, at man i forbindelse med gennemførelsen af permanente regler om samfundstjeneste ikke kan udelukke, at samfundstjeneste fremover skal idømmes som en selvstændig retsfølge af en ubetinget dom.

Afgørelser om samfundstjeneste, truffet i Danmark, kan således for tiden fuldbyrdes i Sverige efter de gældende regler om overførsel af betingede domme, ligesom afgørelser, der er truffet i Sverige, kan fuldbyrdes i Danmark. Derimod kan norske afgørelser om samfundstjeneste næppe overføres til Danmark efter reglerne om betingede domme, idet bestemmelse om samfundstjeneste i Norge nu træffes ved en ubetinget dom. På tilsvarende vis er det tvivlsomt, om finske afgørelser om samfundstjeneste kan fuldbyrdes i de øvrige nordiske lande. De islandske afgørelser om samfundstjeneste må antages helt at falde udenfor den nordiske fuldbyrdelseslovs område, idet der er tale om en administrativ afgørelse om samfundstjeneste.

4.2. Justitsministeriets overvejelser

Det er Justitsministeriets opfattelse, at afgørelser om samfundstjeneste - uanset hvilken teknisk løsning der vælges i de øvrige nordiske lande - som udgangspunkt bør kunne overføres til et andet nordisk land. Justitsministeriet finder det derfor nødvendigt, at den nordiske fuldbyrdelseslov tilpasses, således at det med sikkerhed er muligt for Danmark at fuldbyrde domme til samfundstjeneste, afsagt som led i en ubetinget dom. Det foreslås derfor, at de gældende bestemmelser om overførsel af betingede domme udvides til også at omfatte andre former for domme til samfundstjeneste. Samme fremgangsmåde er anvendt i Norge i forbindelse med ændringen af 29. april 1993 af lov om fuldbyrding af nordiske domme på straf m.v.

Justitsministeriet har i lyset af den islandske forsøgsordning overvejet, om der tillige bør skabes

hjemmel til overførsel af bestemmelser om samfundstjeneste, truffet ved administrativ afgørelse. Justitsministeriet er imidlertid af den opfattelse, at man bør afvente forsøgsordningens udløb og vedtagelsen af endelige regler om samfundstjeneste på Island, og at spørgsmålet om ændring i givet fald bør drøftes nærmere med de øvrige nordiske lande. Den islandske forsøgsordning foreslås således ikke omfattet af lovforslaget. Om de enkelte ændringer i den nordiske nordiske fuldbyrdelseslov henvises i øvrigt til § 3 og de specielle bemærkninger hertil.

5. Overførsel af vidner, der er frihedsberøvet i udlandet

5.1. Gældende ret

Den europæiske retshjælpskonventions art. 11 giver mulighed for overførsel af personer, der er frihedsberøvet i et land, med henblik på personligt fremmøde som vidne eller konfrontation i et andet land. Hvis en stat fremsætter en sådan anmodning om overførsel, skal den berørte person som udgangspunkt midlertidigt overføres til det territorium, hvor afhøringen eller konfrontationen agtes foretaget. Det er imidlertid en betingelse, at den pågældende tilbageføres inden for en tidsfrist, der er fastsat af den anmodede stat, og ikke drages til ansvar eller videreudleveres til tredjeland for nogen strafbar handling, begået før overførslen til den begærende stat, jf. konventionens art. 12. Endvidere kræves efter art. 11, stk. 3, at den overførte person forbliver i forvaring (»custody«) på den begærende stats territorium og i givet fald også i den stat, gennem hvilken der er anmodet om overførsel, medmindre den anmodede stat fremsætter begæring om, at den pågældende skal løslades.

Den anmodede stat kan i øvrigt nægte at imødekomme en anmodning om overførsel, såfremt den frihedsberøvede person ikke samtykker, eller den pågældendes tilstedeværelse er påkrævet i forbindelse med en straffesag, som verserer på den anmodede stats territorium. En anmodning kan ligeledes nægtes, såfremt overførslen vil kunne medføre, at varigheden af frihedsberøvelsen forlænges, eller der er andre afgørende grunde til ikke at overføre den pågældende til den begærende stats territorium.

De nævnte bestemmelser finder tillige anvendelse på det nordiske samarbejde. Hverken Den Nordiske Overenskomst af 26. april 1974 om gensidig retshjælp, jf. bekendtgørelse nr. 100 af 15. september 1975, eller lov nr. 182 af 7. maj 1975 om nordisk vidnepligt indeholder således regler om overførsel af personer, der er frihedsberøvet i et andet nordisk land, med henblik på personligt fremmøde som vidne eller medvirken ved konfrontation.

F. t. l. vedr. udlevering af lovovertrædere m.v.

Som nævnt i pkt. 3.1.5., er Den Europæiske Rets-
hjælpskonvention ikke transformeret til dansk ret,
men det antages med støtte i afgørelserne U
1972.600 H og U 1988.203 V, at f.eks. en udenlandsk
begæring om beslaglæggelse kan imødekommes, så-
fremt der ville kunne ske beslaglæggelse i en tilsva-
rende straffesag her i landet. Østre Landsret har
imidtledt i en kendelse af 21. september 1994 fast-
slået, at hverken retsplejelovens regler om forvaring
af vidner, jf. § 178, stk. 1, nr. 5, eller varetægtsfæng-
sling, jf. § 762, stk. 1, nr. 1, kan anvendes direkte eller
analogt som hjemmelsgrundlag for frihedsberøvelse
af en person, der er frihedsberøvet i udlandet, og
som ønskes overført her til landet med henblik på at
afgive vidneforklaring i en verserende straffesag.

Rigsadvokaten har på denne baggrund indstillet,
at der tilvejebringes den fornødne lovhjemmel på
området.

5.2. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan i lyset af den tiltagende in-
ternationale kriminalitet tilslutte sig, at der bør ska-
bes mulighed for at udnytte retshjælpskonventio-
nens art. 11 til at begære personer, der er frihedsbe-
røvet i udlandet, overført til Danmark med henblik
på personligt fremmøde som vidne eller med henblik
på deltagelse i en konfrontation. Det kan efter om-
stændighederne være både i forsvarrets og anklage-
myndighedens interesse at kunne føre beviset umid-
delbart for den dømmende ret i stedet for at være
henvist til at anmode om dokumentation – dvs. op-
læsning i et retsmøde – i medfør af retsplejelovens
§ 877 af den pågældendes eventuelle forklaring for
en fremmed myndighed.

Som det fremgår af pkt. 5.1. ovenfor, finder rets-
hjælpskonventionen anvendelse i straffesager. Ju-
stitsministeriet har på denne baggrund overvejet, om
den danske ordning på området tillige bør omfatte
civile sager. Da det imidlertid næppe kan antages at
blive aktuelt at overføre en person, der er frihedsbe-
røvet i udlandet, for at afgive vidneforklaring i en
civil sag i Danmark, har Justitsministeriet ikke fundet
at burde stille forslag herom.

Retshjælpskonventionens art. 11 er endvidere ind-
skrænket til tilfælde, hvor formålet med overførslen
er at afgive vidneforklaring i retten eller medvirke
ved en konfrontation. Det antages endvidere, at kon-
frontation ifølge konventionen må forstås som en in-
denretlig foranstaltning. Efter denne bestemmelse
består der således alene en pligt til at imødekomme
anmodninger om overførsel i dette øjemed. Bestem-
melsen udelukker dog ikke, at der kan fremsættes
begæring om overførsel af en frihedsberøvet person
med henblik på at afgive forklaring for politiet eller

medvirke ved en konfrontation hos politiet. Justits-
ministeriet har på denne baggrund ikke fundet, at
man ved udformningen af den danske ordning bør
afskære adgangen til at frihedsberøve en person med
henblik på overførsel for at afgive forklaring eller
medvirke ved en konfrontation hos politiet. Den
danske ordning foreslås derfor affattet således, at
den både omfatter vidneforklaring og forklaring
samt konfrontation hos politiet.

Den danske ordning foreslås i øvrigt udformet så-
ledes, at det er en forudsætning for overførslen, at
den pågældende samtykker i at afgive forklaring el-
ler deltage i konfrontation. Det skyldes, at der ikke
er grund til at gennemføre en sådan overførsel, hvis
den pågældende nægter at medvirke hertil. Endvide-
re indebærer samtykke til en sådan midlertidig over-
førsel også en accept af, at den berørte person efter
forklaringens afgivelse eller konfrontationen i Dan-
mark skal tilbageføres til den stat, hvor den pågæl-
dende er frihedsberøvet, med henblik på fortsat
strafafsoning eller varetægtsfængsling. Der opstår
således ikke i forbindelse med tilbageførslen noget
spørgsmål om udlevering, der skal behandles efter
reglerne i udleveringsloven. Det gælder, uanset om
den pågældende under opholdet i Danmark tilbage-
kalder sit tidligere meddelte samtykke og modsætter
sig en tilbageførsel.

Skyldes samtykket til overførsel et ønske om at
fortsætte strafafsoning i Danmark, er der efter loven
om international fuldbyrdelse af straf m.v. mulighed
for, at den fremmede stat søger straffuldbyrdelsen
overført til Danmark. Indtil en sådan anmodning om
overførsel af straffuldbyrdelse eventuelt fremkom-
mer, må den pågældende imidlertid tilbageføres til
udlandet i overensstemmelse med staternes aftale
herom.

Justitsministeriet har overvejet, om det forhold, at
den berørte person skal samtykke til overførslen, in-
debærer, at en frihedsberøvelse af den pågældende
her i landet anses for frivillig, således at der ikke er
behov for at lade domstolene træffe afgørelse herom.
Det er imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at det
vil være bedst stemmende med dansk retstradition at
overlade det til retten at træffe afgørelse om friheds-
berøvelse, selv om det kan hævdes, at der ikke fore-
ligger et tvangsindgreb, når der er meddelt samtykke
af den pågældende. Herved undgås det også, at der
opstår tvivl om, hvorledes frihedsberøvelsen kan
fortsætte, hvis den pågældende under opholdet her i
landet anmoder om at blive løsladt.

Justitsministeriet har endvidere overvejet, om der
bør skabes lovhjemmel med henblik på overførsel af
her frihedsberøvede personer for at afgive forklaring
eller medvirke ved konfrontation i udlandet. Efter

den nugældende ordning, hvor der ikke er særlig hjemmel til frihedsberøvelse i dette øjemed, kræver en overførsel den pågældendes samtykke. Når videre henses til, at en overførsel i praksis normalt forudsætter den pågældendes accept, forekommer der ikke at være behov for at medtage bestemmelser herom i lovforslaget. Det vil derfor fortsat være en betingelse for overførsel af en her frihedsberøvet person til udlandet, at personen giver samtykke til overførslen.

Det foreslås på denne baggrund, at der i retsplejeloven som § 191 indsættes en bestemmelse, hvorefter en person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som har meddelt samtykke hertil, kan overføres til Danmark for i en straffesag at afgive forklaring eller medvirke ved konfrontation. Det foreslås i den forbindelse fastsat, at den pågældende under overførslen skal være frihedsberøvet og skal tilbageføres til den fremmede stat, uanset om den pågældende senere tilbagekalder sit samtykke til overførslen.

Det foreslås endvidere, at afgørelse om frihedsberøvelse skal træffes af retten efter anmodning af politiet, og at retten i den forbindelse skal påse, at den pågældende på tidspunktet for afgørelsen har meddelt samtykke til midlertidig overførsel i det angivne øjemed.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 4.

6. Hørte myndigheder m.v.

Justitsministeriet har indhentet udtalelser over lovforslaget fra præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, præsidenterne for Københavns byret og for retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, rigsadvokaten, rigspolitichefen, politidirektøren i København, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Dansk Kriminalpolitiforening, Dansk Politiforbund, Advokatrådet, Det Danske Center for Menneskerettigheder samt Nævnet for Etnisk Ligestilling.

7. Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser m.v.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

Lovforslaget har ikke erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser.

Om de EU-retlige aspekter henvises til pkt. 1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Lov om udlevering af lovovertrædere

Til nr. 1

Bestemmelsen indebærer, at reglerne om forenklet behandling af sager om udlevering også kan finde anvendelse i tilfælde, hvor udleveringssagen udelukkende er indledt på grundlag af en formel udleveringsbegæring, jf. udleveringslovens § 11. Er den berørte person således indgået på udlevering under anholdelsen eller senere, kan den pågældende lade sig udlevere efter den forenkledede procedure, jf. kapitel 3 a. Finder justitsministeren i medfør af § 18 c, stk. 2, at betingelserne for udlevering utvivlsomt er opfyldt, vil udlevering herefter kunne iværksættes af politiet i medfør af § 18 d.

Til nr. 2, 3 og 5

Der er alene tale om ajourføring af henvisningerne til retsplejeloven. De nugældende henvisninger omfatter de regler, der i 1967 ved udleveringslovens vedtagelse fandtes i kapitlerne 68 om beslaglæggelse, 69 om ransagning, 71 om anholdelse og 72 om fængsling. Kapitel 68 omfattede dengang også regler om indgreb i meddelelshemmeligheden, ligesom kapitel 69 omfattede regler om legemsindgreb.

Henvisningen til reglerne om indgreb i meddelelshemmeligheden opretholdes imidlertid ikke, idet der næppe kan antages at være behov for anvendelse af sådanne indgreb i forbindelse med en sag om udlevering. Det bemærkes, at der ikke herved tilsigtes nogen ændring af reglerne om retshjælp på det pågældende område. Fremsætter den stat, der har begæret udlevering, således f.eks. anmodning om, at der til brug for den verserende straffesag i den begærende stat foretages telefonaflytning af den pågældende persons samtaler i Danmark, vil spørgsmålet om imødekomme af en sådan begæring skulle afgøres efter de almindelige regler om retshjælp. Det indebærer, at der skal tages stilling til, om telefonaflytning ville kunne foretages i en tilsvarende dansk straffesag.

Til nr. 4

Til § 18 a

§ 18 a indebærer, at udlevering til en EU-medlemsstat kan ske på grundlag af en eftersøgning, der indeholder de i bestemmelsen angivne oplysninger. Bortset fra § 18 c, stk. 1, der giver mulighed for at fravige specialitetsreglen i udleveringslovens § 10, gælder betingelserne for udlevering i lovens kapitel 2 uændret. Lovens kapitel 4 gælder ligeledes uændret.

§ 19 om foranstaltninger i anledning af en efterlysning har imidlertid alene praktisk betydning i de tilfælde, hvor udleveringssagen er indledt uden nogen forudgående begæring om udlevering i medfør af § 18 a. I de tilfælde, hvor udleveringssagen indledes i medfør af § 18 a, vil frihedsberøvelse i stedet ske med hjemmel i § 18 b, stk. 2. § 20 om justitsministerens samtykke til videreudlevering m.v. får betydning i de tilfælde, hvor den berørte person i medfør af § 18 c, stk. 1, alene giver samtykke til udlevering og således ikke tillige giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen. § 20 skal endvidere altid anvendes, når der er spørgsmål om videreudlevering til en tredjeste stat uden for EU-medlemsstaterne. Betingelserne for transit, jf. udleveringslovens § 21, berøres ikke af lovforslagets bestemmelser.

Af udleveringslovens § 1 følger, at loven og dermed også kapitel 3 a ikke finder anvendelse på behandlingen af begæring om udlevering fra Danmark til et af de nordiske lande. På sådanne tilfælde gælder fortsat den særlige lovgivning herom.

§ 18 a vil i praksis indebære, at behandlingen af en begæring om udlevering kan indledes straks ved politiets modtagelse af en efterlysning fra Interpol. Det forudsættes, at politiet ved anholdelsen af den eftersøgte person eller i umiddelbar tilknytning hertil vejleder den pågældende om muligheden for at give indenretligt samtykke til udlevering og afkald på specialitetsreglen. Et indenretligt samtykke vil i givet fald kunne meddeles allerede under det retsmøde, der afholdes med henblik på varetægtsfængsling. Meddeles samtykke i dette retsmøde, skal den begærende stat omgående underrettes herom, jf. konventionens art. 8, stk. 1, 1. pkt. Endvidere skal sagen forelægges Justitsministeriet med henblik på afgørelse af spørgsmålet om udlevering på det foreliggende grundlag, jf. § 18 c, stk. 2. Efter omstændighederne vil udlevering herefter umiddelbart kunne iværksættes af politiet. Meddeles der ikke samtykke til udlevering, skal den begærende stat underrettes herom med henblik på at få lejlighed til at fremsende en formel udleveringsbegæring, jf. konventionens art. 10 og § 18 c, stk. 1, 2. pkt.

At samtykke ikke meddeles under retsmødet med henblik på varetægtsfængsling, f.eks. fordi spørgsmålet ønskes drøftet nærmere med forsvareren, afskærer ikke den pågældende fra i et senere retsmøde at meddele samtykke, jf. herved konventionens art. 8, stk. 1, 2. pkt., og § 18 c, stk. 1, 1. pkt. Den pågældende vil således også kunne meddele samtykke i medfør af sidstnævnte bestemmelse, selv om den begærende stat i mellemtiden har fremsendt en formel udleveringsbegæring, jf. konventionens art. 12, stk. 1, 2. led.

Til § 18 b

§ 18 b, stk. 1, svarer til udleveringslovens § 12, 2. pkt. Henvisningen i § 18 b, stk. 2, 1. pkt., til udleveringslovens § 13 indebærer, at der til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen kan iværksættes anholdelse, jf. retsplejelovens kapitel 69, varetægtsfængsling, jf. retsplejelovens kapitel 70, legemsindgreb, jf. retsplejelovens kapitel 72, ransagning, jf. retsplejelovens kapitel 73, og beslaglæggelse, jf. retsplejelovens kapitel 75 b.

Henvisningen i § 18 b, stk. 2, 1. pkt., til udleveringslovens § 14 indebærer, at der, når der iværksættes undersøgelse i medfør af § 18 b, stk. 1, skal beskikkes en forsvarer for den, der søges udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer. Henvisningen indebærer endvidere, at reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer i øvrigt finder tilsvarende anvendelse. Af henvisningen til udleveringslovens § 14, stk. 2, følger, at udgifterne til en beskikket forsvarer og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige, medmindre retten under særlige omstændigheder bestemmer, at de skal betales af den, der søges udleveret. Om forsvarerbeskikkelse og afholdelse af udgifter og andre sagsomkostninger gælder således samme regler, uanset om udleveringssagen behandles efter de almindelige regler i kapitel 3 eller de nye regler om en forenklet behandling i kapitel 3 a.

§ 18 b, stk. 2, 2. pkt., indebærer bl.a., at varetægtsfængsling som udgangspunkt skal ophæves, såfremt en formel udleveringsbegæring ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. Retten kan dog i særlige tilfælde forlænge denne frist. En lignende bestemmelse er fastsat i udleveringslovens § 19, stk. 2.

At der gælder en frist for varigheden af straffeprocessuelle tvangsindgreb, iværksat på grundlag af en eftersøgning, har sammenhæng med forbudet i 1957-konventionens art. 16, stk. 4, mod at udstrække en foreløbig fængsling ud over 40 dage, regnet fra anholdelsesdagen. Har den anmodede stat ikke inden dette tidspunkt modtaget en formel udleveringsbegæring, jf. 1957-konventionens art. 12, skal den pågældende løslades. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2.5. og 2.2.7., skyldes de frister for underretning af den begærende stat, der er fastsat i konventionens art. 8, stk. 1, og 10, stk. 2, ønsket om at sikre den begærende stat mulighed for at indgive en formel udleveringsbegæring inden udløbet af 40-dages fristen i de tilfælde, hvor det enten er klart, at den forenkledte fremgangsmåde ikke kan benyttes, eller usikkert, om den vil blive benyttet. Tilbagekalder den berørte person sit samtykke til udlevering, jf. nedenfor, indebærer konventionens

art. 7, stk. 4, at tilbagekaldelsen ikke kommer den begærende stat til skade.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2.4., kan der ikke efter den nuværende udleveringslovgivning eller på andet grundlag antages at gælde nogen indskrænkning i adgangen til at tilbagekalde et samtykke til udlevering. Lovforslagets bestemmelser opretholder denne retstilstand uændret. Den berørte person vil med andre ord kunne tilbagekalde et indenretligt samtykke til udlevering på et hvilket som helst tidspunkt. Tilbagekaldelsen vil imidlertid alene kunne få betydning for spørgsmålet om løsladelse i de – marginale – tilfælde, hvor der ved udløbet af 30-dages fristen i § 18 b, stk. 2, 2. pkt., ikke foreligger eller kan ventes en formel udleveringsbegæring fra den begærende stat. Lovforslaget udelukker eksempelvis ikke, at et samtykke, meddelt allerede under det første retsmøde med henblik på varetægtsfængsling, tilbagekaldes umiddelbart før udleveringens iværksættelse. I sådanne særlige tilfælde vil § 18 b, stk. 2, 3. pkt., imidlertid indebære, at retten kan forlænge fristen for frihedsberøvelse med henblik på, at den begærende stat fremsender en formel udleveringsbegæring.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.8., skal den pågældende som udgangspunkt løslades, såfremt udlevering ikke har fundet sted senest 20 dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering, jf. konventionens art. 11, stk. 1 og 2, jf. art. 10, stk. 2. I de sædvanlige tilfælde, hvor samtykket meddeles under det første retsmøde med henblik på varetægtsfængsling, vil udlevering kunne iværksættes inden for 30-dages fristen i § 18 b, stk. 2, 2. pkt. Konventionen udelukker imidlertid ikke, at samtykke fra den berørte person og tilladelse fra den anmodede stats myndigheder først meddeles ved udløbet af 30-dages fristen, og at udleveringen derfor tidligst kan iværksættes umiddelbart herefter, jf. § 18 d.

Til § 18 c

Efter § 18 c, stk. 1, kan den, der begæres udleveret, i et retsmøde meddele samtykke til udlevering og til, at den pågældende drages til ansvar og udleveres videre til en tredje medlemsstat for andre straffbare handlinger, begået før udleveringen, end den, der sker udlevering for. Bestemmelsen indebærer, at den berørte person kan indskrænke sit samtykke til alene at angå de forhold, der sker udlevering for. I så fald opretholdes udleveringslovens § 10, nr. 1, om specialitetsreglen fuldt ud. Den berørte person kan imidlertid også give afkald på anvendelse af specialitetsreglen i forhold til den begærende EU-medlemsstat. I så fald kræves Justitsministeriets tilladelse hverken i forhold til den begærende medlemsstat eller ved

videreudlevering til en tredje medlemsstat. I forhold til andre stater gælder udleveringslovens § 10, § 18 c, stk. 1, giver ikke mulighed for at give afkald på specialitetsreglen alene i forhold til den begærende medlemsstat. Et sådant afkald indebærer tillige afkald på specialitetsreglen i forhold til andre EU-medlemsstater.

Retten skal efter § 18 c, stk. 1, 4. pkt., vejlede om følgerne af et samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen. I denne vejledning kan efter omstændighederne også indgå oplysning om betingelserne for udlevering, jf. kapitel 2. Det forudsættes, at samtykket og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen føres til protokol i overensstemmelse med retsplejelovens regler, jf. konventionens art. 7, stk. 3.

Efter § 18 c, stk. 2, skal sagen forelægges Justitsministeriet med henblik på tilladelse til udlevering efter den forenklede procedure. Bestemmelsen indebærer, at udlevering kan nægtes, uanset at den berørte person har givet samtykke, såfremt det findes betænkeligt at gennemføre udlevering på det foreliggende grundlag. Det vil f.eks. kunne forekomme, hvis der er tvivl om, hvorvidt strafansvaret kan være foreledet, eller om udleveringen vil være forenelig med humane hensyn. Det bemærkes herved, at der efter § 18 c, stk. 1, 4. pkt., alene påhviler retten en vejledningspligt. Retten skal således ikke træffe afgørelse om udlevering. Nægter Justitsministeriet udlevering i medfør af § 18 c, stk. 2, skal den begærende stat underrettes herom efter konventionens art. 10, stk. 2, med henblik på at få mulighed for at indgive en formel udleveringsbegæring.

Finder justitsministeren imidlertid, at udleveringsbegæringen kan imødekommes på det foreliggende grundlag, kan udleveringen herefter iværksættes af politiet. For at sikre udleveringens gennemførelse kan fortsat fængsling ske i medfør af § 18 d. Om baggrunden for 20-dages fristen og spørgsmålet om eventuel forlængelse af denne frist i medfør af bestemmelsens 3. pkt. henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.8.

Til § 2

Lov om international fuldbyrdelse af straf m.v.

Til nr. 1

Bestemmelsen indebærer, at afgørelser om konfiskation, omfattet af FN-konventionen eller hvidvaskkonventionen, kan fuldbyrdes efter de gældende regler i lovens kapitel 3, når den pågældende konventions betingelser er opfyldt. Der henvises herved til de almindelige bemærkninger pkt. 3.1. og 3.2.

Om fuldbyrdelse af fremmede retsanmodninger om beslaglæggelse m.v., herunder spørgsmålet om overførsel af beslaglagte midler til den begærende stat, henvises særligt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.1.5.

Efter hvidvaskkonventionens art. 15 og FN-konventionens art. 5, stk. 5, vil det konfiskerede som udgangspunkt tilfalde statskassen. Imidlertid giver de pågældende bestemmelser i modsætning til retsvirkningskonventionens art. 47 mulighed for at overføre det konfiskerede helt eller delvis f.eks. med henblik på deling af konfiskationsprovenuet mellem den begærende og den anmodede stat (»asset sharing«). Konventionerne giver også mulighed for ordninger, hvorved konfiskationsprovenuet øremærkes til kriminalitetsbekæmpelse m.v. ved placering i mellemstatslige fonde eller lignende (»asset forfeiture fund«).

Henvisningen i § 5 a til hvidvaskkonventionens art. 15 og FN-konventionens art. 5, stk. 5, indebærer, at justitsministeren kan træffe bestemmelse om hel eller delvis overførsel af det konfiskerede. Sådan overførsel forudsættes imidlertid som udgangspunkt alene at komme på tale i enkelttilfælde i forhold til en begærende stat, hvor der er konstateret gensidighed. Overførsel kan efter omstændighederne tænkes anvendt i tilfælde, hvor der består et erstatningskrav i anledning af den lovovertrædelse, som har dannet grundlag for konfiskationen, jf. straffelovens § 77, eller hvor forbrydelsen bortset fra det konfiskerede udbytte ikke har nogen tilknytning til Danmark.

Til nr. 2 og 3

Der er alene tale om konsekvensændringer, der indebærer, at henvisningerne i § 10, stk. 1, og § 12, stk. 2, også kommer til at omfatte kapitel 3 a om FN-konventionen og hvidvaskkonventionen. Det bemærkes, at henvisningerne i § 9 og § 10, stk. 3, til kapitel 3-4 også forudsættes at omfatte kapitel 3 a.

Til § 3

Lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v.

Til nr. 1

Ændringen indebærer, at der i lighed med, hvad der gælder for betingede domme, kan ske overførsel til Danmark fra et af de nordiske lande af tilsyn, fastsat i domme om samfundstjeneste som en selvstændig retsfølge. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4.1.

Til nr. 2

Bestemmelsen angår retsvirkningerne af en overførsel til Danmark af tilsyn, fastsat i de øvrige nordiske lande. Sammen med § 7 indebærer ændringen af § 8, stk. 1, 2. pkt., at straffelovens regler om betingede domme, herunder 8. kapitel om samfundstjeneste, finder anvendelse, uanset om tilsynet er fastsat i en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste eller i en dom til samfundstjeneste. Retten kan således efter omstændighederne træffe bestemmelse om fuldbyrdelse af straf, jf. herved lovens § 4, fastsat i en dom til samfundstjeneste, eller fastsætte en straf, såfremt der ikke i forvejen er fastsat straf i dommen til samfundstjeneste, jf. straffelovens § 66, stk. 1, nr. 1, og § 67, stk. 1, jf. § 61. I begge tilfælde skal der ved straffastsættelsen tages hensyn til omfanget af den samfundstjeneste, som den dømte måtte have udført, jf. straffelovens § 66, stk. 3, og § 67, stk. 3.

Til nr. 3

Efter denne bestemmelse kan den danske anklagemyndighed eller vedkommende danske domstol overlade til myndighederne i domslandet at træffe de i § 8, stk. 1, omhandlede afgørelser. Ændringen indebærer, at bestemmelsen tillige kan finde anvendelse i tilfælde, hvor der er spørgsmål om ændring af en dom til samfundstjeneste.

Til nr. 4

Såfremt en person, der er betinget dømt i et andet nordisk land, her i landet dømmes for strafbart forhold, kan retten, selv om der ikke er anordnet tilsyn efter lovens § 7, i medfør af § 9 træffe afgørelse i overensstemmelse med straffelovens regler om betingede domme om, at der skal fastsættes ubetinget straf for forhold, omfattet af den betingede dom.

Bestemmelsen er efter sin formulering fakultativ. Selv om det nye strafbare forhold er af en sådan beskaffenhed, at retten, såfremt den betingede dom havde været afsagt her i landet, efter straffelovens § 61 ville have truffet bestemmelse om fuldbyrdelse af straf for det af den betingede dom omfattede forhold, kan retten således undlade dette og dermed overlade spørgsmålet til domslandets myndigheder.

Ændringen indebærer, at bestemmelsen tillige finder anvendelse på forhold, omfattet af en dom til samfundstjeneste.

Til nr. 5

Bestemmelsen angår tilfælde, hvor en person, der er betinget dømt her i landet, i et af de øvrige nordiske lande idømmes straf for forhold, begået i prøvetiden, uden at der ved dommen tages stilling til

spørgsmålet om ændring af den betingede dom. I sådanne tilfælde beror det på de danske myndigheders afgørelse, hvorvidt det i et andet nordisk land pådømte forhold skal medføre ændring af den betingede dom.

Med henblik herpå fastsættes i § 11, stk. 2, at denne afgørelse træffes efter reglerne i straffelovens § 60. Det omhandlede strafbare forhold ligestilles således med en overtrædelse af vilkår, fastsat i medfør af straffelovens § 57 (tilsyn og særvilkår).

Med tilføjelsen af straffelovens § 66 i lovforslagets § 3, nr. 5, udvides bestemmelsen til også at omfatte betingede domme med vilkår om samfundstjeneste.

Til § 4

Retsplejeloven

Til § 191

Til stk. 1

Efter stk. 1, 1. pkt., kan en person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som har meddelt samtykke hertil, overføres til Danmark for i en straffesag at afgive forklaring eller medvirke ved konfrontation. Den pågældende skal under overførslen være frihedsberøvet og skal tilbageføres til den fremmede stat, uanset om den pågældende senere tilbagekalder sit samtykke til overførslen, jf. stk. 1, 2. pkt. Om baggrunden for denne ordning henvises til pkt. 5.2. i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen finder anvendelse i straffesager, men ikke i civile sager. Bestemmelsen er ikke indskrænket til tilfælde, hvor formålet med overførslen er at afgive vidneforklaring. Bestemmelsen vil også kunne bringes i anvendelse i tilfælde, hvor formålet med overførslen er, at den pågældende skal afgive forklaring hos politiet eller medvirke ved konfrontation, der ligeledes foregår ved politiet. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.2.

Bestemmelsen angår alene personer, der har meddelt samtykke til at lade sig overføre for at afgive vidneforklaring eller medvirke ved en konfrontation. Det indebærer, at frihedsberøvelse i medfør af § 191, stk. 1, ikke kan finde sted, hvis den berørte person modsætter sig en overførsel i det anmodede øjemed, f.eks. fordi den pågældende ikke ønsker at afgive en vidneforklaring.

Justitsministeriet forudsætter, at anklagemyndigheden i forbindelse med stillingtagen til spørgsmålet om, hvorvidt en person, der er frihedsberøvet i udlandet, skal føres som vidne i en dansk straffesag, lader indgå, om det vil være åbenbart uforeneligt med landets retsorden at lade den pågældende tilba-

geføre til udlandet efter vidneførslen eller konfrontationen. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den pågældende er idømt dødsstraf i udlandet.

Selv om der efter reglerne i udleveringsloven ikke kan ske udlevering af en dansk statsborger til strafretfølgning eller straffuldbyrkelse i en anden stat, vil det efter lovforslaget ikke være udelukket at lade en dansk statsborger, der er fængslet i udlandet, overføres til Danmark for at afgive vidneforklaring med henblik på efterfølgende tilbageførsel til den pågældende fremmede stat. Det har sammenhæng med, at en overførsel forudsætter, at den pågældende har meddelt samtykke hertil og dermed også til tilbageførsel. Det er i den forbindelse uden betydning, om den pågældende senere tilbagekalder sit samtykke til overførslen, jf. stk. 1, 2. pkt.

At frihedsberøvelsen efter stk. 1, 2. pkt., knytter sig til »overførslen«, indebærer, at frihedsberøvelsen omfatter transporten til anbringelsesstedet i Danmark, opholdet i Danmark og transporten tilbage til den fremmede stats myndigheder.

Til stk. 2

Efter stk. 2, 1. pkt., træffes afgørelse om frihedsberøvelse af retten efter anmodning fra politiet. Retten skal efter denne bestemmelse alene tage stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelse. Opstår der tvist om, hvorvidt den berørte person overhovedet skal føres som vidne, må dette spørgsmål afgøres efter reglerne i retsplejelovens § 837 og § 927, jf. § 837.

Efter stk. 2, 2. pkt., skal retten påse, at den pågældende har meddelt samtykke til midlertidig overførsel som nævnt i stk. 1. Der stilles ikke bestemte formkrav til dette samtykke. Retten må således efter en konkret vurdering afgøre, om f.eks. en erklæring herom til en politirapport eller lignende, der er optaget af det fremmede lands myndigheder, kan accepteres, eller om der i stedet bør foreligge samtykke i form af en underskrevet erklæring fra den pågældende selv.

Bestemmelsen udelukker i øvrigt ikke, at retten i vurderingen af spørgsmålet om frihedsberøvelse lader indgå en overvejelse af, hvorvidt tilbageførsel af den pågældende til udlandet må antages at være åbenbart uforeneligt med landets retsorden. Som det fremgår af bemærkningerne til § 191, stk. 1, forudsættes anklagemyndigheden imidlertid allerede ved afgørelsen af, om begæring om overførsel skal fremsættes, at have taget stilling til dette spørgsmål.

Der skal ikke beskikkes advokat for den, der er frihedsberøvet i udlandet, i forbindelse med rettens behandling af anmodningen om frihedsberøvelse under overførsel til Danmark. Det skyldes, at formålet med overførslen ikke er at iværksætte strafretfølgning mod den pågældende. At der ikke beskik-

kes advokat, har endvidere sammenhæng med, at frihedsberøvelse alene kan komme på tale, såfremt den pågældende i udlandet har meddelt samtykke til overførsel i det givne øjemed. Bliver den pågældende derimod sigtet eller tiltalt i anledning af forhold, der begås under opholdet i Danmark, jf. bemærkningerne til § 191, stk. 3 og 4, nedenfor, finder de almindelige regler i retsplejelovens kapitel 66 om sigtede og hans forsvar anvendelse.

Efter § 191, stk. 2, 3. pkt., fastsætter retten en frist for frihedsberøvelsen. Der foreslås ikke nogen maksimumgrænse herfor, men det forudsættes, at fristen fastsættes i overensstemmelse med den aftale om tidspunktet for tilbageførsel, der indgås med den fremmede stat.

Efter samme bestemmelse kan retten forlænge fristen for frihedsberøvelse. Der sigtes hermed til tilfælde, hvor den overførte person på grund af ekstraordinære omstændigheder som f.eks. behandlingskrævende sygdom, der er indtrådt under opholdet i Danmark, ikke kan tilbageføres inden udløbet den frist, der er fastsat som led i afgørelsen om frihedsberøvelse. Det påhviler i så fald anklagemyndigheden at indgå de nødvendige aftaler med de udenlandske myndigheder om forlængelse af det aftalte tidsrum for overførslen.

Efter § 191, stk. 2, 4. pkt., træffes rettens afgørelse ved kendelse, der ikke kan kæres. Bestemmelsen afviger herved fra de almindelige regler om kære, jf. retsplejelovens § 968, stk. 2, hvorefter kære af kendelse, der afgives under domsforhandlingen eller dennes forberedelse, bl.a. kan ske, når beslutningen er rettet mod nogen, der ikke er part i sagen. Da afgørelse om frihedsberøvelse efter § 191, stk. 1, alene kan komme på tale, såfremt den berørte person har meddelt samtykke, kan der imidlertid næppe antages at være behov for at kunne kære rettens afgørelse om frihedsberøvelse. Det gælder også i de tilfælde, hvor retten nægter frihedsberøvelse med henvisning til, at samtykket ikke foreligger tilstrækkeligt dokumenteret, eller at tilbageførsel må anses for åbenbart uforenelig med landets retsorden, jf. bemærkningerne til § 191, stk. 2, 2. pkt., ovenfor.

§ 191, stk. 2, 4. pkt., berører ikke adgangen til kære af rettens afgørelse i anledning af tvist om selve bevisførelsen. Rettens kendelse om, at en person, der er frihedsberøvet i udlandet, skal føres som vidne, vil således fortsat kunne kæres i medfør af retsplejelovens § 968, stk. 2.

Til stk. 3

Efter denne bestemmelse må den pågældende under opholdet her i landet ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen strafbar

handling, der er begået før overførslen her til landet. Bestemmelsen svarer til retshjælpskonventionen art. 11, stk. 1, jf. art. 12, stk. 1. En lignende bestemmelse er fastsat i § 7, 1. pkt., i loven om nordisk vidnepligt.

Hverken retshjælpskonventionens art. 11, stk. 1, jf. art. 12, stk. 1, eller § 191, stk. 3, udelukker, at der iværksættes strafforfølgning, straffuldbyrdelse eller udlevering i anledning af forhold, der begås efter overførslen her til landet. Begår den overførte person f.eks. vold under opholdet i Danmark, skal forholdet behandles efter retsplejelovens regler om efterforskning og tiltale for strafbart forhold. Varetægtsfængsles den overførte person i samme anledning, kan tilbageførsel af den pågældende til den fremmede stat først iværksættes, når den pågældende løslades fra varetægtsfængsel eller, hvis den pågældende også er varetægtsfængslet efter dommen, efter endt strafudstælse. I så fald skal fristen for frihedsberøvelse forlænges i medfør af § 191, stk. 2, 3. pkt., med henblik på tilbageførsel umiddelbart efter løsladelsen.

Efter retshjælpskonventionens art. 12, stk. 3, opfører den immunitet, der er fastsat i art. 12, stk. 1, hvis vidnet er forblevet i landet, uanset at den pågældende i 15 sammenhængende dage efter vidneforklaringens afgivelse har haft mulighed for at forlade landet, eller hvis vidnet efter at have forladt landet er vendt tilbage til landet. Art. 12, stk. 3, angår umiddelbart personer, der ikke er frihedsberøvet, og som indkaldes til at afgive vidneforklaring i et andet land. Art. 12, stk. 3, omfatter imidlertid også personer, der er frihedsberøvet, og som overføres til et andet land for at afgive vidneforklaring, i den udstrækning, bestemmelsen kan finde anvendelse, jf. art. 11, stk. 1. Vender en person, der som frihedsberøvet har været overført til et land for at afgive vidneforklaring, senere tilbage til det pågældende land, vil den pågældende således ikke være beskyttet af den immunitet, der følger af art. 12, stk. 1.

I overensstemmelse hermed er det i § 191, stk. 3, fastsat, at immuniteten alene gælder under opholdet her i landet. Vender den berørte person senere tilbage hertil efter at være løsladt i udlandet, vil § 191, stk. 3, ikke være til hinder for, at der iværksættes strafforfølgning m.v. i anledning af forhold, der er begået inden overførslen i medfør af § 191, stk. 1.

§ 191, stk. 3, berører ikke spørgsmålet om iværksættelse af reaktioner over for den berørte person som følge af selve vidneførelsen. På dette punkt opretholdes retsplejelovens § 178 om modvillige vidner uændret. Det har sammenhæng med, at overførsel med henblik på at afgive vidneforklaring efter § 191, stk. 1, alene kommer på tale, såfremt den pågældende meddeler samtykke hertil.

Den person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som har meddelt samtykke til at blive overført her til landet for at afgive vidneforklaring i en straffesag for retten, er således stillet som andre personer, der indkaldes som vidner i en straffesag. Nægter den pågældende efter sin ankomst til Danmark uden lovligt forfald at give møde i retten, eller vægrer den pågældende sig uden lovlig grund ved at svare på spørgsmål i retten, kan det derfor efter omstændighederne komme på tale at bringe et eller flere af de tvangsmidler, der nævnes i retsplejelovens § 178 i anvendelse. Efter denne bestemmelse kan der f.eks. træffes beslutning om, at der skal anvendes tvang med henblik på fremstilling i retten som vidne. Der vil også være mulighed for at lade vidnet tage i forvaring, indtil vidnet indvilliger i at svare. Da den pågældende allerede er undergivet frihedsberøvelse, vil dette dog næppe blive aktuelt, men skulle et sådant tilfælde opstå, vil det ikke være muligt at udstrække forvaringen ud over den tidsfrist, som den fremmede stat har fastsat for tilbageførsel af den på gældende.

Til stk. 4

§ 191, stk. 4, regulerer den overførte persons retsstilling under frihedsberøvelsen her i landet. Bestemmelsens 1. pkt. indebærer, at den pågældende under frihedsberøvelsen alene er undergivet de begrænsninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Denne regel svarer indholdsmæssigt til bestemmelsen i retsplejelovens § 770, stk. 1, om varetægtsarrestanter.

Bestemmelsen afviger imidlertid fra andre af retsplejelovens regler om behandlingen af varetægtsarrestanter. Over for en person, der er frihedsberøvet i medfør af § 191, stk. 1, vil der således ikke kunne træffes afgørelse om isolation, jf. retsplejelovens § 770 a, indgreb i besøgsadgangen, jf. retsplejelovens § 771, eller indgreb i retten til brevveksling, jf. retsplejelovens § 772. Stiller den fremmede stats myndigheder f.eks. vilkår om, at den berørte person ikke må have kontakt med andre under sit ophold her i landet, kan følgen derfor blive, at overførslen ikke kan gennemføres. Sådanne tilfælde må imidlertid forventes kun undtagelsesvis at opstå. Det vil formentlig typisk også være muligt at tilrettelægge overførslen således, at det forhindres, at den pågældende får kontakt med andre, f.eks. ved at overførsel til Danmark og tilbageførsel til den fremmede stat sker samme dag, så det ikke bliver nødvendigt at anbringe den pågældende i arrest. Da retshjælpskonventionens art. 11 endvidere har som udgangspunkt, at den berørte person under overførslen ikke opholder sig som sigtet, tiltalt eller dømt i en straffesag, men ale-

ne som frihedsberøvet med henblik på at sikre overførslen og tilbagesendelsen, findes der ikke at være behov for at fastsætte regler om andre indskrænkninger end dem, der er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Det bemærkes herved, at § 191, stk. 4, ikke afskærer anvendelsen af reglerne i § 770 a, § 771 og § 772 i tilfælde, hvor den pågældende bliver sigtet i anledning af strafbart forhold, der begås under opholdet i Danmark, jf. bemærkningerne til § 191, stk. 3, ovenfor.

Efter § 191, stk. 4, 2. pkt., kan anbringelse ske i arresthus, jf. retsplejelovens § 770, stk. 2. Det indebærer, at den overførte person ligesom varetægtsarrestanter kan anbringes i arresthus, hvis opholdet i Danmark ikke bliver ganske kortvarigt. Typisk vil den pågældendes ophold i Danmark dog formentlig blive så kort, at den pågældende frihedsberøves ved politiet, f.eks. ved anbringelse på politistation eller i lokaler knyttet til den ret, hvor der skal ske vidneafhøring. Med henvisningen til § 770, stk. 2, 2. pkt., vil der være mulighed for at anbringe den overførte person f.eks. på et sygehus, hvis et sådant behov skulle opstå.

Til stk. 5

§ 191, stk. 5, rummer en bemyndigelse for justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af personer, der er frihedsberøvet i medfør af stk. 1. Bestemmelsen er medtaget af hensyn til muligheden for ved bekendtgørelse at regulere den frihedsberøvedes forhold f.eks. med hensyn til forplejning, besøg m.v., hvis der viser sig at være behov herfor. Det er dog Justitsministeriets opfattelse, at det næppe er nødvendigt på nuværende tidspunkt at fastsætte supplerende regler om frihedsberøvelsens karakter, idet der formentlig typisk vil blive tale om ophold under frihedsberøvelse her i landet af meget kort varighed, hvor spørgsmål herom ikke bliver aktuelle.

Til § 5

§ 5 indeholder ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2.9., indebærer udleveringsloven, at spørgsmålet om domstolsprøvelse af justitsministerens beslutning om udlevering bortfalder, hvis den pågældende meddeler samtykke til udlevering. Det foreslås på denne baggrund i *stk. 1*, at reglerne om den forenklede udleveringsprocedure alene får virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er truffet afgørelse af justitsministeren.

§ 5, stk. 3, indebærer, at reglerne om fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation efter FN-konventionen og hvidvaskkonventionen som udgangspunkt kun finder anvendelse på afgørelser, der er truffet efter, at den pågældende konvention er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende fremmede stat. Efter stk. 3, 2. pkt., kan justitsministeren imidlertid på grundlag af overenskomst med vedkommende stat bestemme, at reglerne også skal anvendes på tidligere afgørelser. Lignende overgangsbestemmelser er fastsat i § 14, stk. 2, om kapitel 3 i loven om international fuldbyrdelse af straf m.v.

Til § 6

§ 6 indeholder bestemmelser om lovens territoriale gyldighedsområde.

Om § 1 bemærkes, at udleveringsloven efter § 23 har gyldighed for Færøerne og Grønland med de af-

vigelser, som følger af den færøske og grønlandske retsplejelov.

Om § 2 gælder, at loven om international fuldbyrdelse af straf m.v. er sat i kraft for Færøerne ved anordning nr. 153 af 21. marts 1988. For Grønland gælder derimod alene loven om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme, jf. anordning nr. 391 af 5. september 1980.

For så vidt angår § 3, gælder lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige uden afvigelse for Færøerne. For Grønland gælder loven med de afvigelse, der følger af kriminalloven for Grønland, jf. lovens § 24. § 3 i lov nr. 322 af 4. juni 1986 om ændring bl.a. af den nordiske fuldbyrdelseslovs § 1 er efter lovens § 6 ikke sat i kraft for Færøerne og Grønland.

At lovforslagets § 6 ikke rummer anordningshjemmel for § 4, skyldes, at retsplejeloven hverken gælder for Færøerne eller Grønland.

Bilag 1**Konvention, udarbejdet på grundlag af artikel K. 3 i traktaten om Den Europæiske Union, om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne konvention, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER TIL Rådets retsakt af 10. marts 1995,

SOM ØNSKER at forbedre det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne, hvad angår både retsforfølgning og fuldbyrdelse af domme,

SOM ERKENDER, at udlevering spiller en vigtig rolle inden for det retlige samarbejde i bestræbelserne på at nå disse mål,

SOM ER OVERBEVIST om nødvendigheden af at forenkle udleveringsprocedurerne, i den udstrækning dette kan forenes med deres grundlæggende retsprincipper, herunder principperne i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder,

SOM KONSTATERER, at den person, der begæres udleveret, i en lang række udleverings-sager ikke modsætter sig udleveringen,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at den for udleveringen nødvendige tid og enhver tilbageholdelsesperiode med henblik på udlevering i sådanne tilfælde bør begrænses mest muligt,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at anvendelsen af den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957 derfor bør lettes ved at forenkle og forbedre udleveringsprocedu-ren,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at bestem-melserne i den europæiske udleveringskon-

vention fortsat gælder i alle spørgsmål, der ikke er behandlet i nærværende konvention,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BE-STEMMELSER:

Artikel 1*Generelle bestemmelser*

1. Formålet med denne konvention er at lette anvendelsen af den europæiske udleveringskonvention mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, ved at supplere denne konventions bestemmelser.

2. Stk. 1 berører ikke anvendelsen af mere fordelagtige bestemmelser i gældende bi- eller multilaterale aftaler mellem medlemsstater.

Artikel 2*Forpligtelse til udlevering*

Medlemsstaterne forpligter sig til i overensstemmelse med denne konvention at udlevere eftersøgte personer, hvis disse personer giver deres samtykke og den anmodede stat giver til-ladelse hertil, efter den forenkledte procedure som fastsat i denne konvention.

Artikel 3*Betingelser for udlevering*

1. I medfør af artikel 2 udleveres enhver per-son, med hensyn til hvem der er fremsat en be-gæring om foreløbig anholdelse og fængsling efter artikel 16 i den europæiske udleveringskonvention, i overensstemmelse med artikel 4-11 og artikel 12, stk. 1, i nærværende kon-vention.

2. Den i stk. 1 omhandlede udlevering er ikke betinget af, at der foreligger en udleve-ringsbegæring og dokumenter, som krævet i

artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention.

Artikel 4

Oplysninger, der skal meddeles

1. I forbindelse med underretning af den anholdte, med henblik på anvendelse af artikel 6 og 7 og i forbindelse med underretning af den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, anses følgende oplysninger fra den begærende stat for at være tilstrækkelige:

- a) den eftersøgte's identitet
- b) hvilken myndighed der har anmodet om anholdelsen
- c) om der foreligger en arrestordre eller en anden beslutning med samme virkning eller en eksigibel dom
- d) forbrydelsens karakter og retlige beskrivelse
- e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder forbrydelsen er begået, herunder tidspunktet, stedet og omfanget af den eftersøgte's deltagelse i forbrydelsen
- f) så vidt muligt følgerne af forbrydelsen.

2. Uanset stk. 1 kan der dog begæres supplerende oplysninger, hvis det viser sig, at de i stk. 1 nævnte oplysninger ikke er tilstrækkelige til, at den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat kan give tilladelse til udleveringen.

Artikel 5

Samtykke og tilladelse

1. Den anholdtes samtykke gives i overensstemmelse med artikel 6 og 7.

2. Den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat giver sin tilladelse i overensstemmelse med sine nationale procedurer.

Artikel 6

Underretning af den pågældende

Når en person, der er eftersøgt med henblik på udlevering, anholdes i en anden medlemsstat, skal den kompetente myndighed i overensstemmelse med sin nationale lovgivning oplyse vedkommende om den foreliggende begæring og om muligheden for at give sit sam-

tykke til at blive udleveret til den begærende stat efter den forenklede procedure.

Artikel 7

Indhentelse af samtykke

1. Den anholdtes samtykke og i givet fald hans udtrykkelige afkald på anvendelse af specialitetsreglen gives over for de kompetente retsmyndigheder i den anmodede stat i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger, for at samtykke og i givet fald afkald, som omhandlet i stk. 1, indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet udtryk herfor frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den anholdte ret til at lade sig rådgive.

3. Samtykke og i givet fald afkald, som omhandlet i stk. 1, føres til protokols i overensstemmelse med lovgivningen i den anmodede medlemsstat.

4. Samtykke og i givet fald afkald, som omhandlet i stk. 1, kan ikke tilbagekaldes. Medlemsstaterne kan, samtidig med deponeringen af deres ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, i en erklæring angive, at samtykke og i givet fald afkald kan tilbagekaldes i henhold til deres nationale regler. I så fald medregnes den periode, der forløber mellem meddelelsen om samtykke og meddelelsen om tilbagekaldelse heraf, ikke i fastlæggelsen af de i artikel 16, stk. 4, i den europæiske udleveringskonvention fastsatte frister.

Artikel 8

Meddelelse om samtykke

1. Den anmodede stat meddeler omgående den pågældendes samtykke til den begærende stat. For at give denne stat mulighed for i givet fald at indgive en udleveringsbegæring skal den anmodede stat senest ti dage efter den foreløbige anholdelse eller fængsling meddele den begærende stat, om den pågældende har givet sit samtykke eller ej.

2. Den i stk. 1 omhandlede meddelelse foretages direkte mellem de kompetente myndigheder.

Artikel 9

Afkald på anvendelse af specialitetsreglen

Enhver medlemsstat kan samtidig med deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på et hvilket som helst andet tidspunkt erklære, at reglerne i artikel 14 i den europæiske udleveringskonvention ikke finder anvendelse, når den pågældende i medfør af artikel 7 i nærværende konvention

- a) giver sit samtykke til udleveringen; eller
- b) giver sit samtykke til udleveringen og udtrykkelig giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen.

Artikel 10

Meddelelse af afgørelsen om udlevering

1. Uanset reglerne i artikel 18, stk. 1, i den europæiske udleveringskonvention meddeles afgørelsen om udlevering efter den forenklede procedure og oplysningerne om denne procedure direkte mellem den kompetente myndighed i den anmodede stat og den myndighed i den begærende stat, som har begæret foreløbig anholdelse og fængsling.

2. Den i stk. 1 omhandlede afgørelse meddeles senest tyve dage efter den dato, hvor den pågældende har givet sit samtykke.

Artikel 11

Frist for udlevering

1. Den pågældende udleveres senest tyve dage efter at afgørelsen om udlevering er blevet meddelt i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2.

2. En person, der ved udløbet af fristen i stk. 1 tilbageholdes, skal løslades på den anmodede medlemsstats territorium.

3. Hvis den pågældende på grund af force majeure ikke kan udleveres inden for den i stk. 1 fastsatte frist, skal den berørte myndighed, jf. artikel 10, stk. 1, underrette den anden myn-

dighed herom. De to myndigheder aftaler en ny dato for udleveringen. I så fald finder udleveringen sted tyve dage efter den nye dato. Hvis den pågældende stadig tilbageholdes ved udløbet af denne frist, skal han løslades.

4. Stk. 1, 2 og 3 i denne artikel finder ikke anvendelse, hvis den anmodede stat ønsker at anvende artikel 19 i den europæiske udleveringskonvention.

Artikel 12

Samtykke givet efter udløbet af den i artikel 8 fastsatte frist eller under andre omstændigheder

1. Når den pågældende har givet sit samtykke efter udløbet af den frist på ti dage, der er fastsat i artikel 8,

—skal den anmodede stat, hvis den endnu ikke har modtaget en udleveringsbegæring i medfør af artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention, iværksætte den forenklede procedure som fastsat i nærværende konvention; —kan den anmodede stat, hvis den i mellemtiden har modtaget en udleveringsbegæring i medfør af artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention, benytte denne forenklede procedure.

2. Såfremt der ikke er fremsat nogen begæring om foreløbig anholdelse og fængsling, og i fald der er givet samtykke efter modtagelse af en udleveringsbegæring, kan den anmodede stat benytte den forenklede procedure som fastsat i nærværende konvention.

3. Medlemsstaterne erklærer samtidig med deponeringen af deres ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter, om de agter at anvende stk. 1, andet led, og stk. 2, og på hvilke betingelser.

Artikel 13

Videreudlevering til en anden medlemsstat

Når den udleverede person ikke nyder godt af specialitetsreglen i overensstemmelse med medlemsstatens erklæring, som omhandlet i artikel 9 i denne konvention, finder artikel 15 i den europæiske udleveringskonvention ikke

anvendelse på hans videreudlevering til en anden medlemsstat, medmindre andet fremgår af denne erklæring.

Artikel 14

Transit

I tilfælde af transit i henhold til artikel 21 i den europæiske udleveringskonvention gælder følgende, når der er tale om udlevering efter den forenkledede procedure:

- a) i hastende tilfælde kan ansøgningen stiles til transitstaten i en hvilken som helst skriftlig form tillige med de oplysninger, der er fastsat i artikel 4. Transitstaten kan anvende samme fremgangsmåde ved meddelelse af sin afgørelse;
- b) de i artikel 4 omhandlede oplysninger er tilstrækkelige til at gøre transitstatens kompetente myndighed opmærksom på, at der er tale om udlevering efter den forenkledede procedure, og til at transitstaten over for den udleverede person kan træffe de nødvendige foranstaltninger til transitrejsens gennemførelse.

Artikel 15

Kompetente myndigheder

Hver medlemsstat skal ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument i en erklæring oplyse, hvilke myndigheder der er kompetente i henseende til artikel 4-8, 10 og 14.

Artikel 16

Ikrafttræden

1. Denne konvention skal ratificeres, godkendes eller tiltrædes. Ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenterne deponeres i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union. Generalsekretæren for Rådet underretter alle medlemsstaterne herom.

2. Konventionen træder i kraft halvfems dage efter at den sidste medlemsstat har deponeret sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.

3. Indtil konventionen træder i kraft, kan hver enkelt medlemsstat samtidig med deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på et hvilket som helt andet tidspunkt erklære, at konventionen finder anvendelse for dens vedkommende i dens forbindelser med de medlemsstater, der har afgivet samme erklæring, halvfems dage efter deponeringen af erklæringen.

4. Enhver erklæring, der fremsættes i medfør af artikel 9, træder i kraft tredive dage efter deponeringen heraf, dog tidligst på datoen for denne konventions ikrafttræden eller dens anvendelse for den pågældende stats vedkommende.

5. Konventionen finder kun anvendelse på begæringer, der er indgivet efter den dato, hvor konventionen træder i kraft eller bringes i anvendelse mellem den anmodede og den begærende stat.

Artikel 17

Tiltrædelse

1. Denne konvention er åben for tiltrædelse af enhver stat, der bliver medlem af Den Europæiske Union.

2. Teksten til konventionen på den tiltrædende stats sprog, som udformet af Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union og godkendt af samtlige medlemsstater, har samme gyldighed som de øvrige autentiske tekster. Generalsekretæren sender en bekræftet genpart heraf til hver medlemsstat.

3. Tiltrædelsesdokumenterne deponeres i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

4. Konventionen træder i kraft over for enhver stat, der tiltræder den, halvfems dage efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesdokument eller på datoen for konventionens ikrafttræden, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af perioden på halvfems dage.

5. Hvis konventionen endnu ikke er trådt i kraft, når tiltrædelsesdokumentet deponeres, finder artikel 16, stk. 3, anvendelse på de tiltrædende medlemsstater.

Foranstående tekst er en bekræftet genpart af originaldokumentet deponeret i Rådets Generalsekretariats arkiver i Bruxelles.

Bruxelles, den 20. marts 1995

Bilag 2

**Convention on laundering,
search, seizure and confiscation
of the proceeds from crime**

PREAMBLE

The member States of the Council of Europe and the other States signatory hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its members;

Convinced of the need to pursue a common criminal policy aimed at the protection of society;

Considering that the fight against serious crime, which has become an increasingly international problem, calls for the use of modern and effective methods on an international scale;

Believing that one of these methods consists in depriving criminals of the proceeds from crime;

Considering that for the attainment of this aim a well-functioning system of international co-operation also must be established,

Have agreed as follows:

CHAPTER I

USE OF TERMS

Article 1

Use of terms

For the purposes of this Convention:

- a. "proceeds" means any economic advantage from criminal offences. It may consist of any property as defined in sub-paragraph *b* of this article;
- b. "property" includes property of any description, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, and legal documents or instruments evidencing title to, or interest in such property;

**Konvention om hvidvaskning, efterforskning
samt beslaglæggelse og konfiskation
af udbyttet fra strafbart forhold**

PRÆAMBEL

Europarådets medlemsstater og andre stater, der undertegner denne konvention, der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer,

der er overbevist om behovet for at føre en fælles kriminalpolitik med henblik på beskyttelse af samfundet,

der finder, at bekæmpelsen af alvorlig kriminalitet, der er blevet et stadigt voksende internationalt problem, kræver anvendelse af moderne og effektive metoder på internationalt plan,

der er overbevist om, at en af disse metoder er at fratage forbrydere udbyttet af deres forbrydelser,

der finder, at et velfungerende internationalt samarbejde må etableres for at nå dette mål,

har indgået følgende aftale:

KAPITEL I

ANVENDELSE AF TERMER

Artikel 1

Anvendelse af termer

I denne konvention:

- a. betyder »udbytte« enhver økonomisk fordel i forbindelse med kriminelle handlinger. Det kan bestå af alle former for formuegoder som defineret i denne artikels litra *b*,
- b. omfatter »formuegoder« formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom eller løsøre samt juridiske dokumenter og papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder,

- c. "instrumentalities" means any preoperty used or intended to be used, in any manner, wholly or in part, to commit a criminal offence or criminal offences;
- d. "confiscation" means a penalty or a measure, ordered by a court following proceedings in relation to a criminal offence or criminal offences resulting in the final deprivation of property;
- e. "predicate offence" means any criminal offence as a result of which proceeds were generated that may become the subject of an offence as defined in Article 6 of this Convention.
- c. betyder »redskaber« enhver form for formuegoder, der anvendes eller påtænkes anvendt på en hvilken som helst måde, helt eller delvis, til at begå en eller flere forbrydelser,
- d. betyder »konfiskation« en sanktion eller foranstaltning, der pålægges af en domstol efter en retssag vedrørende en eller flere forbrydelser, og som medfører en endelig berøvelse af formuegoder,
- e. betyder »prædikatorforbrydelse« enhver strafbar handling, som resultat af hvilken der opstår udbytte, der kan gøres til genstand for en forbrydelse som defineret i denne konventions artikel 6.

CHAPTER II

MEASURES TO BE TAKEN AT NATIONAL LEVEL

Article 2

Confiscation measures

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to confiscate instrumentalities and proceeds or property the value of which corresponds to such proceeds.

2. Each Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that paragraph 1 of this article applies only to offences or categories of offences specified in such declaration.

Article 3

Investigative and provisional measures

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to identify and trace property which is liable to confiscation pursuant to Article 2, paragraph 1, and to prevent any dealing in, transfer or disposal of such property.

KAPITEL II

FORANSTALTNINGER, DER TRÆFFES PÅ NATIONALT PLAN

Artikel 2

Konfiskationsforanstaltninger

1. Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til at konfiskere redskaber og udbytte eller formuegoder; hvis værdi svarer til et sådant udbytte.

2. Enhver part kan – på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument – ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 1 kun finder anvendelse på forbrydelser eller kategorier af forbrydelser, der er opregnet i denne erklæring.

Artikel 3

Efterforskningsmæssige og foreløbige foranstaltninger

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til at identificere og efterspore formuegoder, der skal konfiskeres i henhold til artikel 2, stk. 1, og til at forhindre enhver handel med, overdragelse af eller anden råden over sådanne formuegoder.

Bilag til f. t. l. vedr. udlevering af lovovertredere m.v.

Article 4

Special investigative powers and techniques

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized in order to carry out the actions referred to in Articles 2 and 3. A Party shall not decline to act under the provisions of this article on grounds of bank secrecy.

2. Each Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to enable it to use special investigative techniques facilitating the identification and tracing of proceeds and the gathering of evidence related thereto. Such techniques may include monitoring orders, observation, interception of telecommunications, access to computer systems and orders to produce specific documents.

Article 5

Legal remedies

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that interested parties affected by measures under Articles 2 and 3 shall have effective legal remedies in order to preserve their rights.

Article 6

Laundering offences

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as offences under its domestic law, when committed intentionally:

a. the conversion or transfer of property, knowing that such property is proceeds, for

Artikel 4

Særlige efterforskningsmæssige beføjelser og teknikker

1. Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at bemyndige sine domstole og andre kompetente myndigheder til at beordre, at bankoplysninger, økonomiske oplysninger eller handelsmæssige oplysninger gøres tilgængelige eller beslaglægges med henblik på at udføre de handlinger, der er omhandlet i artikel 2 og 3. En part kan ikke afslå at tage skridt i henhold til bestemmelserne i denne artikel under henvisning til bankhemmeligheden.

2. Enhver part skal overveje at træffe sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til at anvende særlige efterforskningsteknikker, der letter identifikation og eftersporing af udbytte og indsamling af bevismateriale i denne forbindelse. Sådanne teknikker kan omfatte overvågningskendelser, observation, opsnappelse af telekommunikationsmeddelelser, adgang til computersystemer og kendelser om at fremlægge bestemte dokumenter.

Artikel 5

Retsmidler

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at de relevante parter, der berøres af foranstaltninger i henhold til artikel 2 og 3, har effektive retsmidler med henblik på at bevare deres rettigheder.

Artikel 6

Forbrydelser i forbindelse med hvidvaskning

1. Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at gøre følgende forhold kriminelle i henhold til national lovgivning, såfremt de begås forsætligt:

a. omsætning eller overdragelse af formuegoder med viden om, at disse formuegoder er

the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of assisting any person who is involved in the commission of the predicate offence to evade the legal consequences of his actions;

- b. the concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement, rights with respect to, or ownership of, property, knowing that such property is proceeds;

and, subject to its constitutional principles and the basic concepts of its legal system:

- c. the acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property was proceeds;
- d. participation in, association or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this article.

2. For the purpose of implementing or applying paragraph 1 of this article:

- a. it shall not matter whether the predicate offence was subject to the criminal jurisdiction of the Party;
- b. it may be provided that the offences set forth in that paragraph do not apply to the persons who committed the predicate offence;
- c. knowledge, intent or purpose required as an element of an offence set forth in that paragraph may be inferred from objective, factual circumstances.

3. Each Party may adopt such measures as it considers necessary to establish also as offences under its domestic law all or some of the acts referred to in paragraph 1 of this article, in any or all of the following cases where the offender:

- a. ought to have assumed that the property was proceeds;
- b. acted for the purpose of making profit;
- c. acted for the purpose of promoting the carrying on of further criminal activity.

udbytte, med henblik på at skjule eller tilsløre den ulovlige oprindelse af formuegoderne eller på at bistå en person, der er med til at begå en prædikatorbrydelse, for at undgå de retlige konsekvenser af hans handlinger,

- b. handlinger med henblik på at skjule eller tilsløre den sande karakter, oprindelse, opbevaringssted, dispositioner, bevægelser og rettigheder for så vidt angår formuegoder med viden om, at disse formuegoder er udbytte, og med forbehold af forfatningsmæssige principper og grundlæggende retsprincipper:

- c. erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder med viden på modtagelsestidspunktet om, at disse formuegoder var udbytte,
- d. deltagelse i, medvirken eller sammensværgelse med henblik på at begå, forsøg på at begå og medvirken, bistand eller rådgivning i forbindelse med begåelse af nogen af de forbrydelser, der er fastlagt som forbrydelser i overensstemmelse med denne artikel.

2. I forbindelse med gennemførelsen eller anvendelsen af denne artikels stk. 1

- a. er det uden betydning, om prædikatorbrydelsen falder ind under den pågældende parts strafferetlige kompetence,
- b. kan det fastsættes, at de forbrydelser, der er omhandlet i dette stykke, ikke finder anvendelse på de personer, der begik prædikatorbrydelsen,
- c. kan viden, hensigt eller formål, der kræves som element i forbindelse med de i dette stykke fastsatte forbrydelser, udledes af objektive, faktuelle omstændigheder.

3. Enhver part kan vedtage sådanne foranstaltninger, som den finder nødvendige, for også at gøre alle eller nogle af de i denne artikels stk. 1 nævnte handlinger til kriminelle handlinger i tilfælde, hvor lovoверtræderen:

- a. burde have formodet, at formuegoderne var udbytte,
- b. handlede med det formål at opnå profit,
- c. handlede med det formål at fremme udførelsen af yderligere kriminelle aktiviteter.

4. Each Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe declare that paragraph 1 of this article applies only to predicate offences or categories of such offences specified in such declaration.

CHAPTER III

INTERNATIONAL CO-OPERATION

Section 1

Principles of international co-operation

Article 7

General principles and measures for international co-operation

1. The Parties shall co-operate with each other to the widest extent possible for the purposes of investigations and proceedings aiming at the confiscation of instrumentalities and proceeds.

2. Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to enable it to comply, under the conditions provided for in this chapter, with requests:

- a. for confiscation of specific items of property representing proceeds or instrumentalities, as well as for confiscation of proceeds consisting in a requirement to pay a sum of money corresponding to the value of proceeds;
- b. for investigative assistance and provisional measures with a view to either form of confiscation referred to under a above.

Section 2

Investigative assistance

Article 8

Obligation to assist

The Parties shall afford each other, upon request, the widest possible measure of assistance

4. Enhver part kan – på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument – ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikel stk. 1 kun finder anvendelse på prædikatorbrydelser eller kategorier af sådanne forbrydelser, der er opregnet i denne erklæring.

KAPITEL III

INTERNATIONALT SAMARBEJDE

Del 1

Principper for internationalt samarbejde

Artikel 7

Generelle principper og foranstaltninger i forbindelse med internationalt samarbejde

1. Parterne skal samarbejde med hinanden i videst muligt omfang i forbindelse med efterforskning og foranstaltninger med henblik på konfiskation af redskaber og udbytte.

2. Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til på de betingelser, der er fastsat i dette kapitel, at efterkomme anmodninger:

- a. om konfiskation af bestemte formuegoder, der repræsenterer udbytte eller redskaber, samt om konfiskation af udbytte, der består i krav om at betale en sum penge, der svarer til værdien af udbyttet,
- b. om efterforskningsbistand og foreløbige foranstaltninger med henblik på en af de to former for konfiskation, der er nævnt i ovenstående pkt. a.

Del 2

Efterforskningsbistand

Artikel 8

Pligt til at bistå

Parterne skal – efter anmodning – i videst muligt omfang yde hinanden bistand i forbin-

in the identification and tracing of instrumentalities, proceeds and other property liable to confiscation. Such assistance shall include any measure providing and securing evidence as to the existence, location or movement, nature, legal status or value of the aforementioned property.

Article 9

Execution of assistance

The assistance pursuant to Article 8 shall be carried out as permitted by and in accordance with the domestic law of the requested Party and, to the extent not incompatible with such law, in accordance with the procedures specified in the request.

Article 10

Spontaneous information

Without prejudice to its own investigations or proceedings, a Party may without prior request forward to another Party information on instrumentalities and proceeds, when it considers that the disclosure of such information might assist the receiving Party in initiating or carrying out investigations or proceedings or might lead to a request by that Party under this chapter.

Section 3

Provisional measures

Article 11

Obligation to take provisional measures

1. At the request of another Party which has instituted criminal proceedings or proceedings for the purpose of confiscation, a Party shall take the necessary provisional measures, such as freezing or seizing, to prevent any dealing in, transfer or disposal of property which, at a later stage, may be the subject of a request for confiscation or which might be such as to satisfy the request.

2. A Party which has received a request for

delse med identifikation og eftersporning af redskaber, udbytte og andre formuegoder, der skal konfiskeres. En sådan bistand skal omfatte enhver foranstaltning til tilvejebringelse eller sikring af bevis vedrørende de nævnte formuegoders eksistens, opbevaringssted eller bevægelser, art, juridisk status eller værdi.

Artikel 9

Gennemførelse af bistand

Den i artikel 8 omhandlede bistand skal ydes som tilladt ved og i overensstemmelse med den anmodede parts nationale ret og, i det omfang det ikke er uforeneligt med national ret, i overensstemmelse med de procedurer, der er specificeret i anmodningen.

Artikel 10

Uanmodede oplysninger

Uden præjudice for sin egen efterforskning eller retsforfølgning kan en part uden forudgående anmodning sende en anden part oplysninger vedrørende redskaber og udbytte, når den finder, at afgivelse af sådanne oplysninger kan bistå den modtagende part med at iværksætte eller gennemføre efterforskning eller andre skridt eller kan føre til en anmodning fra denne part i henhold til dette kapitel.

Del 3

Foreløbige foranstaltninger

Artikel 11

Pligt til at træffe foreløbige foranstaltninger

1. På anmodning af en anden part, der har iværksat strafferetlig forfølgning eller retlige skridt med henblik på konfiskation, skal en part træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger som f.eks. fastfrysning eller beslaglæggelse med henblik på at forhindre handel med, overførsel af eller råden over formuegoder, der – på et senere stadium – kan gøres til genstand for en anmodning om konfiskation, eller som ville kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

2. En part, der har modtaget en anmodning

confiscation pursuant to Article 13 shall, if so requested, take the measures mentioned in paragraph 1 of this article in respect of any property which is the subject of the request or which might be such as to satisfy the request.

Article 12

Execution of provisional measures

1. The provisional measures mentioned in Article 11 shall be carried out as permitted by and in accordance with the domestic law of the requested Party and, to the extent not incompatible with such law, in accordance with the procedures specified in the request.

2. Before lifting any provisional measure taken pursuant to this article, the requested Party shall, wherever possible, give the requesting Party an opportunity to present its reasons in favour of continuing the measure.

Section 4

Confiscation

Article 13

Obligation to confiscate

1. A Party, which has received a request made by another Party for confiscation concerning instrumentalities or proceeds, situated in its territory, shall:

- a. enforce a confiscation order made by a court of a requesting Party in relation to such instrumentalities or proceeds; or
- b. submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such order is granted, enforce it.

2. For the purposes of applying paragraph 1.b of this article, any Party shall whenever necessary have competence to institute confiscation proceedings under its own law.

3. The provisions of paragraph 1 of this article shall also apply to confiscation consisting in a requirement to pay a sum of money corre-

om konfiskation i medfør af artikel 13, skal efter anmodning træffe de i denne artikels stk. 1 omhandlede foranstaltninger for så vidt angår de formuegoder, som anmodningen vedrører, eller som ville kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

Artikel 12

Gennemførelsen af foreløbige foranstaltninger

1. De i artikel 11 nævnte foreløbige foranstaltninger skal gennemføres som tilladt i henhold til og i overensstemmelse med den anmodede parts nationale lovgivning og, i det omfang det ikke er uforeneligt med national ret, i overensstemmelse med de procedurer, der er specificeret i anmodningen.

2. Før den anmodede part ophæver en foreløbig foranstaltning iværksat i henhold til denne artikel skal den, når det er muligt, give den anmodende part lejlighed til at fremføre sine grunde til støtte for en fortsættelse af foranstaltningen.

Del 4

Konfiskation

Artikel 13

Pligt til at konfiskere

1. En part, der har modtaget en anmodning fra en anden part om konfiskation vedrørende redskaber eller udbytte, der befinder sig inden for dens område, skal:

- a. fuldbyrde en kendelse om konfiskation afsagt af den anmodende part i relation til sådanne redskaber eller udbytte, eller
- b. forelægge anmodningen for sine kompetente myndigheder med henblik på at få en kendelse om konfiskation og, såfremt en sådan kendelse opnås, fuldbyrde den.

2. Med henblik på anvendelse af denne artikels stk 1.b skal enhver part, når det måtte være nødvendigt, være bemyndiget til at anlægge sag om konfiskation i henhold til sin egen gældende ret.

3. Bestemmelserne i denne artikels stk. 1 finder også anvendelse på konfiskation, der består i et krav om at betale et pengebeløb, der

sponding to the value of proceeds, if property on which the confiscation can be enforced is located in the requested Party. In such cases, when enforcing confiscation pursuant to paragraph 1, the requested Party shall, if payment is not obtained, realise the claim on any property available for that purpose.

4. If a request for confiscation concerns a specific item of property, the Parties may agree that the requested Party may enforce the confiscation in the form of a requirement to pay a sum of money corresponding to the value of the property.

Article 14

Execution of confiscation

1. The procedures for obtaining and enforcing the confiscation under Article 13 shall be governed by the law of the requested Party.

2. The requested Party shall be bound by the findings as to the facts in so far as they are stated in a conviction or judicial decision of the requesting Party or in so far as such conviction or judicial decision is implicitly based on them.

3. Each Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that paragraph 2 of this article applies only subject to its constitutional principles and the basic concepts of its legal system.

4. If the confiscation consists in the requirement to pay a sum of money, the competent authority of the requested Party shall convert the amount thereof into the currency of that Party at the rate of exchange ruling at the time when the decision to enforce the confiscation is taken.

5. In the case of Article 13, paragraph 1.a, the requesting Party alone shall have the right to decide on any application for review of the confiscation order.

svarer til værdien af udbytte, såfremt de formuegoder, i relation til hvilke konfiskation kan gennemføres, befinder sig inden for den anmodede parts område. I forbindelse med fuldbyrdelse af konfiskation i medfør af stk. 1 skal den anmodede part i sådanne tilfælde, såfremt der ikke sker betaling, gøre kravet gældende i relation til alle former for formuegoder, hvori kravet kan realiseres.

4. Såfremt en anmodning om konfiskation vedrører et bestemt formuegode, kan parterne aftale, at den anmodede part kan fuldbyrde konfiskationen i form af et krav om at betale et pengebeløb, der svarer til værdien af dette formuegode.

Artikel 14

Gennemførelse af konfiskation

1. Procedurerne for at opnå og gennemføre konfiskation i henhold til artikel 13 skal være fastsat i henhold til den anmodede parts ret.

2. Den anmodede part skal være bundet af konstaterede kendsgerninger, for så vidt at de er fastslået ved domfældelse eller anden retlig afgørelse inden for den anmodende parts område, eller i det omfang, at en sådan domfældelse eller anden retlig afgørelse indirekte er baseret på disse.

3. Enhver part kan – på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument – ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 2 kun skal finde anvendelse med forbehold af dens forfatningsmæssige principper og de grundlæggende principper i dens retssystem.

4. Såfremt konfiskationen består i et krav om at betale et pengebeløb, skal den anmodede parts kompetente myndighed omregne dette beløb til denne parts valuta til den kurs, der gælder på det tidspunkt, hvor beslutningen om at fuldbyrde konfiskationen træffes.

5. I tilfælde af artikel 13, stk. 1.a, skal alene den anmodende part have ret til at træffe beslutning om en eventuel anmodning om fornyet prøvelse af konfiskationskendelsen.

Article 15

Confiscated property

Any property confiscated by the requested Party shall be disposed of by that Party in accordance with its domestic law, unless otherwise agreed by the Parties concerned.

Article 16

Right of enforcement and maximum amount of confiscation

1. A request for confiscation made under Article 13 does not affect the right of the requesting Party to enforce itself the confiscation order.

2. Noting in this Convention shall be so interpreted as to permit the total value of the confiscation to exceed the amount of the sum of money specified in the confiscation order. If a Party finds that this might occur, the Parties concerned shall enter into consultations to avoid such an effect.

Article 17

Imprisonment in default

The requested Party shall not impose imprisonment in default or any other measure restricting the liberty of a person as a result of a request under Article 13, if the requesting Party has so specified in the request.

Section 5

Refusal and postponement of co-operation

Article 18

Grounds for refusal

Co-operation under this chapter may be refused if:

- a. the action sought would be contrary to the fundamental principles of the legal system of the requested Party; or
- b. the execution of the request is likely to prejudice the sovereignty, security, ordre public or other essential interests of the requested Party; or

Artikel 15

Konfiskerede formuegoder

Alle formuegoder, der konfiskeres af den anmodede part, skal denne part disponere over i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, medmindre andet aftales mellem parterne.

Artikel 16

Ret til tvangsfuldbyrdelse og maksimumbeløb for konfiskation

1. En anmodning om konfiskation, der fremsættes i henhold til artikel 13, berører ikke den anmodende parts ret til selv at tvangsfuldbyrde konfiskationskendelsen.

2. Intet i denne konvention skal fortolkes som tilladende, at den totale konfiskationsværdi overstiger det beløb, der er anført i konfiskationskendelsen. Såfremt en part finder, at dette kunne finde sted, skal de berørte parter rådføre sig med hinanden for at undgå dette.

Artikel 17

Fængselsstraf som alternativt middel

Den anmodede part kan ikke pålægge fængselsstraf som alternativt retsmiddel eller andre foranstaltninger, der begrænser en persons frihed, som følge af en anmodning i henhold til artikel 13, såfremt den anmodende part har anført dette i anmodningen.

Del 5

Nægtelse eller udsættelse af samarbejde

Artikel 18

Grunde til nægtelse

1. Samarbejde i henhold til dette kapitel kan nægtes, såfremt:

- a. den foranstaltning, der anmodes om, ville være i strid med grundlæggende principper i den anmodede parts retssystem, eller
- b. efterkommelse af anmodningen vil kunne præjudicere den anmodede parts suverænitæt, sikkerhed, ordre public eller andre væsentlige interesser, eller

- c. in the opinion of the requested Party, the importance of the case to which the request relates does not justify the taking of the action sought; or
- d. the offence to which the request relates is a political or fiscal offence; or
- e. the requested Party considers that compliance with the action sought would be contrary to the principle of *ne bis in idem*; or
- f. the offence to which the request relates would not be an offence under the law of the requested Party if committed within its jurisdiction. However, this ground for refusal applies to co-operation under Section 2 only in so far as the assistance sought involves coercive action.

2. Co-operation under Section 2, in so far as the assistance sought involves coercive action, and under Section 3 of this chapter, may also be refused if the measures sought could not be taken under the domestic law of the requested Party for the purposes of investigations or proceedings, had it been a similar domestic case.

3. Where the law of the requested Party so requires, co-operation under Section 2, in so far as the assistance sought involves coercive action, and under Section 3 of this chapter may also be refused if the measures sought or any other measures having similar effects would not be permitted under the law of the requesting Party, or, as regards the competent authorities of the requesting Party, if the request is not authorised by either a judge or another judicial authority, including public prosecutors, any of these authorities acting in relation to criminal offences.

4. Co-operation under Section 4 of this chapter may also be refused if:

- a. under the law of the requested Party confiscation is not provided for in respect of the type of offence to which the request relates; or

- c. betydningen af den sag, som anmodningen vedrører, efter den anmodede parts opfattelse ikke berettiger den foranstaltning, der anmodes om, eller
- d. den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, er en politisk eller skattemæssig lovovertrædelse, eller
- e. den anmodede part finder, at iværksættelse af den foranstaltning, der anmodes om, ville være i strid med princippet »*ne bis in idem*«, eller
- f. den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, ikke ville være ulovlig i henhold til den anmodede parts lovgivning, såfremt den var begået inden for dens kompetenceområde. Dog finder den begrundelse for nægtelse af samarbejde kun anvendelse på samarbejde i henhold til Del 2, såfremt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger.

2. Samarbejde i henhold til Del 2, for så vidt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger, samt i henhold til dette kapitels Del 3 kan også nægtes, såfremt de foranstaltninger, der anmodes om, ikke ville kunne træffes i henhold til den anmodede parts lovgivning med henblik på efterforskning eller retsforfølgning, hvis det havde drejet sig om en tilsvarende sag under dennes egen lovgivning.

3. Såfremt den anmodede parts lovgivning kræver det, kan samarbejde i henhold til Del 2, for så vidt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger, samt i henhold til dette kapitels Del 3 også nægtes, såfremt de foranstaltninger, der anmodes om, eller andre foranstaltninger, der har lignende virkninger, ikke ville være tilladt i henhold til den anmodende parts lovgivning eller, for så vidt angår den anmodende parts kompetente myndigheder, såfremt anmodningen ikke er bemyndiget af enten en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.

4. Samarbejde i henhold til Del 4 kan også nægtes, såfremt:

- a. konfiskation ikke i henhold til den anmodede parts lovgivning kan bringes i anvendelse for den type lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, eller

- b.* without prejudice to the obligation pursuant to Article 13, paragraph 3, it would be contrary to the principles of the domestic laws of the requested Party concerning the limits of confiscation in respect of the relationship between an offence and:
- i.* an economic advantage that might be qualified as its proceeds; or
 - ii.* property that might be qualified as its instrumentalities; or
- c.* under the law of the requested Party confiscation may no longer be imposed or enforced because of the lapse of time; or
- d.* the request does not relate to a previous conviction, or a decision of a judicial nature or a statement in such a decision that an offence or several offences have been committed, on the basis of which the confiscation has been ordered or is sought; or
- e.* confiscation is either not enforceable in the requesting Party, or it is still subject to ordinary means of appeal; or
- f.* the request relates to a confiscation order resulting from a decision rendered in absentia of the person against whom the order was issued and, in the opinion of the requested Party, the proceedings conducted by the requesting Party leading to such decision did not satisfy the minimum rights of defence recognised as due to everyone against whom a criminal charge is made.
5. For the purposes of paragraph 4*f* of this article a decision is not considered to have been rendered in absentia if:
- a.* it has been confirmed or pronounced after opposition by the person concerned; or
 - b.* it has been rendered on appeal, provided that the appeal was lodged by the person concerned.
6. When considering, for the purposes of paragraph 4*f* of this article, if the minimum rights of defence have been satisfied, the requested Party shall take into account the fact that the person concerned has deliberately sought to evade justice or the fact that that person
- b.* det, uden præjudice for den i artikel 13, stk. 3, omhandlede pligt, ville være i modstrid med principperne i den anmodede parts lovgivning vedrørende grænserne for konfiskation for så vidt angår forholdet mellem en lovovertrædelse og:
- i.* en økonomisk fordel, der kunne betegnes som udbytte af den, eller
 - ii.* formuegoder, der kunne betegnes som redskaber, eller
- c.* konfiskation i henhold til den anmodede parts lovgivning ikke længere kan kræves eller gennemføres på grund af forældelse, eller
- d.* anmodningen ikke vedrører en tidligere domfældelse eller en afgørelse af retlig karakter eller en erklæring i en sådan afgørelse om, at en eller flere lovovertrædelser er blevet begået, på grundlag af hvilken der er blevet afsagt kendelse om eller fremsat anmodning om konfiskation, eller
- e.* konfiskation enten ikke kan tvangsfuldbyrdes inden for den anmodende parts område, eller at kendelsen om konfiskation stadig kan kæres på almindelig vis, eller
- f.* anmodningen vedrører en konfiskationskendelse, der er resultatet af en kendelse afsagt in absentia, dvs. uden tilstedeværelse af den person, mod hvem kendelsen blev afsagt, og såfremt den retssag, der blev ført af den anmodende part, og som førte til kendelsen, efter den anmodede parts opfattelse ikke opfyldte mindstekravene til retten til forsvar, som anerkendes som en ret, som enhver, mod hvem der rejses sigtelse, har.
5. For så vidt angår denne artikels stk. 4*f* skal en kendelse ikke anses for at være afgivet in absentia, såfremt:
- a.* den er blevet stadfæstet eller afsagt efter indsigelse fra den pågældende person, eller
 - b.* den er blevet afsagt i en appelsag, forudsat at kendelsen blev appelleret af den pågældende person.
6. For så vidt angår denne artikels stk. 4*f* skal den anmodede part – ved afgørelsen af, om mindstekravene til retten til forsvar er opfyldt – tage hensyn til den kendsgerning, at den pågældende person med forsæt har søgt at unddrage sig retfærdigheden, eller den kendsger-

son, having had the possibility of lodging a legal remedy against the decision made in absentia, elected not to do so. The same will apply when the person concerned, having been duly served with the summons to appear, elected not to do so nor to ask for adjournment.

7. A Party shall not invoke bank secrecy as a ground to refuse any co-operation under this chapter. Where its domestic law so requires, a Party may require that a request for co-operation which would involve the lifting of bank secrecy be authorised by either a judge or another judicial authority, including public prosecutors, any of these authorities acting in relation to criminal offences.

8. Without prejudice to the ground for refusal provided for in paragraph 1.a of this article:

- a. the fact that the person under investigation or subjected to a confiscation order by the authorities of the requesting Party is a legal person shall not be invoked by the requested Party as an obstacle to affording any co-operation under this chapter;
- b. the fact that the natural person against whom an order of confiscation of proceeds has been issued has subsequently died or the fact that a legal person against whom an order of confiscation of proceeds has been issued has subsequently been dissolved shall not be invoked as an obstacle to render assistance in accordance with Article 13, paragraph 1.a.

Article 19

Postponement

The requested Party may postpone action on a request if such action would prejudice investigations or proceedings by its authorities.

Article 20

Partial or conditional granting of a request

Before refusing or postponing co-operation

ning, at den pågældende efter at have haft mulighed for at gøre retlig indsigelse mod den in absentia afsagte kendelse har valgt ikke at gøre dette. Det samme gælder, såfremt den pågældende person efter behørigt at være indstævnet vælger ikke at give møde eller anmode om en udsættelse.

7. En part kan ikke påberåbe sig bankhemmeligheden som begrundelse for at nægte samarbejde i henhold til dette kapitel. Såfremt det kræves i henhold til national lovgivning, kan en part kræve, at en anmodning om samarbejde, som medfører ophævelse af bankhemmeligheden, godkendes af en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.

8. Uden præjudice for den begrundelse for nægtelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1.a.:

- a. skal den kendsgerning, at den person, som efterforskningen er rettet imod, eller som konfiskationskendelsen gælder, er en juridisk person, ikke kunne påberåbes af den anmodede part som en hindring for at indgå samarbejde i henhold til dette kapitel,
- b. skal den kendsgerning, at den fysiske person, mod hvem en kendelse om konfiskation af udbytte er blevet afsagt, senere er død, eller den kendsgerning, at en juridisk person, mod hvem en kendelse om konfiskation af udbytte er afsagt, senere er blevet opløst, ikke kunne påberåbes som en hindring for at yde bistand i henhold til artikel 13, stk. 1.a.

Artikel 19

Udsættelse

Den anmodede part kan udsætte foranstaltninger i henhold til en anmodning, såfremt disse foranstaltninger ville præjudicere dens myndigheders efterforskning eller retsforfølgning.

Artikel 20

Delvis eller betinget efterkommelse af en anmodning

Før en part nægter eller udsætter samarbej-

under this chapter, the requested Party shall, where appropriate after having consulted the requesting Party, consider whether the request may be granted partially or subject to such conditions as it deems necessary.

Section 6

Notification and protection of third parties' rights

Article 21

Notification of documents

1. The Parties shall afford each other the widest measure of mutual assistance in the serving of judicial documents to persons affected by provisional measures and confiscation.

2. Nothing in this article is intended to interfere with:

- a. the possibility of sending judicial documents, by postal channels, directly to persons abroad;
- b. the possibility for judicial officers, officials or other competent authorities of the Party of origin to effect service of judicial documents directly through the consular authorities of that Party or through judicial officers, officials or other competent authorities of the Party of destination,

unless the Party of destination makes a declaration to the contrary to the Secretary General of the Council of Europe at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

3. When serving judicial documents to persons abroad affected by provisional measures or confiscation orders issued in the sending Party, this Party shall indicate what legal remedies are available under its law to such persons.

de i henhold til dette kapitel, skal den om fornødent efter at have konsulteret den anmodende part overveje, hvorvidt anmodningen kan efterkommes delvis eller på sådanne betingelser, som den måtte finde nødvendige.

Del 6

Notifikation af beskyttelse af tredjemands rettigheder

Artikel 21

Notifikation vedrørende dokumenter

1. Parterne skal yde hinanden størst mulig gensidig bistand i forbindelse med forkyndelse af retlige dokumenter til personer, der berøres af midlertidige foranstaltninger og konfiskation.

2. Intet i denne artikel har til hensigt at influere på:

- a. muligheden for at fremsende retlige dokumenter gennem postvæsenet direkte til personer i udlandet,
- b. mulighederne for, at den oprindelige parts retspersonale, embedsmænd eller andre kompetente myndigheder kan foretage forkyndelse af retlige dokumenter direkte gennem denne parts konsulære myndigheder eller gennem den modtagende parts retspersonale, embedsmænd eller andre kompetente myndigheder,

medmindre den modtagende part afgiver en erklæring om det modsatte til Europarådets generalsekretær på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.

3. Ved forkyndelse af retlige dokumenter over for personer i udlandet, der berøres af midlertidige foranstaltninger eller konfiskationskendelser, der er afsagt inden for den afsendende parts område, skal denne part angive, hvilke retsmidler der kan bringes i anvendelse i henhold til dens lovgivning over for sådanne personer.

Article 22

Recognition of foreign decisions

1. When dealing with a request for co-operation under Sections 3 and 4, the requested Party shall recognise any judicial decision taken in the requesting Party regarding rights claimed by third parties.

2. Recognition may be refused if:

- a. third parties did not have adequate opportunity to assert their rights; or
- b. the decision is incompatible with a decision already taken in the requested Party on the same matter; or
- c. it is incompatible with the ordre public of the requested Party; or
- d. the decision was taken contrary to provisions on exclusive jurisdiction provided for by the law of the requested Party.

Section 7

Procedural and other general rules

Article 23

Central authority

1. The Parties shall designate a central authority or, if necessary, authorities, which shall be responsible for sending and answering requests made under this chapter, the execution of such requests or the transmission of them to the authorities competent for their execution.

2. Each Party shall, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, communicate to the Secretary General of the Council of Europe the names and addresses of the authorities designated in pursuance of paragraph 1 of this article.

Artikel 22

Anerkendelse af udenlandske afgørelser

1. Ved behandling af en anmodning om samarbejde i henhold til Del 3 og 4 skal den anmodede part anerkende enhver retlig afgørelse truffet inden for den anmodende parts område for så vidt angår rettigheder, der påberåbes af tredjemand.

2. Anerkendelse kan nægtes, såfremt:

- a. tredjemand ikke havde rimelig lejlighed til at gøre sine rettigheder gældende, eller
- b. afgørelsen er uforenelig med en afgørelse, der allerede er truffet inden for den anmodede parts område, vedrørende samme sag, eller
- c. den er uforenelig med den anmodede parts ordre public, eller
- d. afgørelsen blev truffet i modstrid med bestemmelser vedrørende enekompetence fastsat i den anmodede parts lovgivning.

Del 7

Proceduremæssige og andre generelle regler

Artikel 23

Central myndighed

1. Parterne skal udpege en central myndighed eller om nødvendigt flere centrale myndigheder, der skal være ansvarlige for at afsende og besvare anmodninger, der rejses i henhold til dette kapitel, efterkommelse af sådanne anmodninger eller videregivelse af dem til de myndigheder, der har kompetence til at efterkomme dem.

2. Enhver part skal på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument give Europarådets generalsekretær meddelelse om navn og adresse på de myndigheder, der udpeges i medfør af stk. 1 i denne artikel.

Article 24

Direct communication

1. The central authorities shall communicate directly with one another.

2. In the event of urgency, requests or communications under this chapter may be sent directly by the judicial authorities, including public prosecutors, of the requesting Party to such authorities of the requested Party. In such cases a copy shall be sent at the same time to the central authority of the requested Party through the central authority of the requesting Party.

3. Any request or communication under paragraphs 1 and 2 of this article may be made through the International Criminal Police Organisation (Interpol).

4. Where a request is made pursuant to paragraph 2 of this article and the authority is not competent to deal with the request, it shall refer the request to the competent national authority and inform directly the requesting Party that it has done so.

5. Requests or communications under Section 2 of this chapter, which do not involve coercive action, may be directly transmitted by the competent authorities of the requesting Party to the competent authorities of the requested Party.

Article 25

Form of request and languages

1. All requests under this chapter shall be made in writing. Modern means of telecommunications, such as telefax, may be used.

2. Subject to the provisions of paragraph 3 of this article, translations of the requests or supporting documents shall not be required.

3. At the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, any Party may communicate to the Secretary General of the Council of Europe a declaration that it reserves the right to require that requests made to it and documents supporting such requests be accompanied by a translation into its own lan-

Artikel 24

Direkte kommunikation

1. De centrale myndigheder skal kommunikere direkte med hinanden.

2. I hastende tilfælde kan anmodninger eller meddelelser i henhold til dette kapitel sendes direkte af den anmodende parts retlige myndigheder, herunder offentlige anklagere, til den anmodede parts tilsvarende myndigheder. I sådanne tilfælde skal der samtidig sendes en kopi til den anmodede parts centrale myndighed gennem den anmodende parts centrale myndighed.

3. Enhver anmodning eller meddelelse i henhold til denne artikels stk. 1 eller 2 kan ske gennem International Criminal Police Organisation (Interpol).

4. Såfremt en anmodning afgives i medfør af denne artikels stk. 2, og myndigheden ikke har kompetence til at behandle anmodningen, skal den henvise anmodningen til den kompetente nationale myndighed og straks informere den anmodende part om, at den har gjort dette.

5. Anmodninger eller meddelelser i henhold til dette kapitels Del 2, som ikke medfører tvangsforanstaltninger, kan fremsendes direkte af den anmodende parts kompetente myndigheder til den anmodede parts kompetente myndigheder.

Artikel 25

Formaliteter og sprog i forbindelse med anmodninger

1. Alle anmodninger i henhold til dette kapitel skal være skriftlige. Moderne telekommunikationsmidler som f.eks. telefax kan benyttes.

2. Med forbehold af bestemmelserne i denne artikels stk. 3 kan der ikke kræves oversættelser af anmodninger eller støttedokumenter.

3. Enhver part kan – på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument – over for Europarådets generalsekretær afgive en erklæring om, at den forbeholder sig ret til at kræve, at anmodninger rettet til den og dokumenter til støtte for en sådan anmodning ledsages af en oversættelse til dens

guage or into one of the official languages of the Council of Europe or into such one of these languages as it shall indicate. It may on that occasion declare its readiness to accept translations in any other language as it may specify. The other Parties may apply the reciprocity rule.

Article 26

Legalisation

Documents transmitted in application of this chapter shall be exempt from all legalisation formalities.

Article 27

Content of request

1. Any request for co-operation under this chapter shall specify:

- a. the authority making the request and the authority carrying out the investigations or proceedings;
- b. the object of and the reason for the request;
- c. the matters, including the relevant facts (such as date, place and circumstances of the offence) to which the investigations or proceedings relate, except in the case of a request for notification;
- d. in so far as the co-operation involves coercive action:
 - i. the text of the statutory provisions or, where this is not possible, a statement of the relevant law applicable; and
 - ii. an indication that the measure sought or any other measures having similar effects could be taken in the territory of the requesting Party under its own law;
- e. where necessary and in so far as possible:
 - i. details of the person or persons concerned, including name, date and place of birth, nationality and location, and, in the case of a legal person, its seat; and

eget sprog eller til et af Europarådets officielle sprog eller til et af disse sprog, som parten måtte angive. Den kan ved denne lejlighed erklære sig rede til at acceptere oversættelse til ethvert andet sprog, som den måtte angive. De øvrige parter kan anvende reciprocitetsreglen.

Artikel 26

Legalisering

Dokumenter, der fremsendes i forbindelse med gennemførelsen af dette kapitel, skal være fritaget for alle legaliseringsformaliteter.

Artikel 27

Anmodningens indhold

1. Enhver anmodning om samarbejde i henhold til dette kapitel skal specificere:

- a. den myndighed, der retter forespørgslen, og den myndighed, der står for efterforskningen eller retsforfølgningen,
- b. genstand og begrundelse for anmodningen,
- c. de forhold, herunder relevante kendsgerninger (som. f.eks. dato og sted for samt nærmere omstændigheder i forbindelse med lovovertrædelsen), som efterforskningen eller retsforfølgningen har relation til, undtagen i tilfælde af en anmodning om notifikation,
- d. for så vidt anmodningen medfører tvangsforanstaltninger:
 - i. teksten til lovbestemmelserne eller, såfremt dette ikke er muligt, en redegørelse vedrørende de retsregler, der finder anvendelse, og
 - ii. en angivelse af, at den foranstaltning, der anmodes om, eller eventuelle andre foranstaltninger, der har samme følger-virkninger, kan træffes inden for den anmodende parts område i henhold til dens egen lovgivning,
- e. hvor det er nødvendigt og i det omfang, at det er muligt:
 - i. detaljerede oplysninger vedrørende den eller de berørte personer, herunder navn, fødselsdato og -sted, nationalitet og opholdssted og, såfremt det drejer sig om en juridisk person, hjemstedet, og

- ii. the property in relation to which co-operation is sought, its location, its connection with the person or persons concerned, any connection with the offence, as well as any available information about other persons' interests in the property; and
- f. any particular procedure the requesting Party wishes to be followed.
2. A request for provisional measures under Section 3 in relation to seizure of property on which a confiscation order consisting in the requirement to pay a sum of money may be realised shall also indicate a maximum amount for which recovery is sought in that property.
3. In addition to the indications mentioned in paragraph 1, any request under Section 4 shall contain:
- a. in the case of Article 13, paragraph 1.a:
- i. a certified true copy of the confiscation order made by the court in the requesting Party and a statement of the grounds on the basis of which the order was made, if they are not indicated in the order itself;
 - ii. an attestation by the competent authority of the requesting Party that the confiscation order is enforceable and not subject to ordinary means of appeal;
 - iii. information as to the extent to which the enforcement of the order is requested; and
 - iv. information as to the necessity of taking any provisional measures;
- b. in the case of Article 13, paragraph 1.b, a statement of the facts relied upon by the requesting Party sufficient to enable the requested Party to seek the order under its domestic law;
- c. when third parties have had the opportunity to claim rights, documents demonstrating that this has been the case.
- ii. de formuegoder, i relation til hvilke der anmodes om samarbejde, hvor de befinder sig, deres tilknytning til den eller de berørte personer, eventuel tilknytning til lovovertrædelsen samt eventuelle andre til rådighed værende oplysninger om andre personers rettigheder over formuegoderne, og
- f. en eventuel særlig procedure, som den anmodende part ønsker fulgt.
2. En anmodning om foreløbige foranstaltninger i henhold til Del 3 i relation til beslaglæggelse af formuegoder, der kan gøres til genstand for realisering i medfør af en konfiskationskendelse, der består i et krav om at betale et pengebeløb, skal også angive det maksimumbeløb, som søges inddrevet på grundlag af de pågældende formuegoder.
3. Udover de i stk. 1 anførte angivelser skal enhver anmodning i henhold til Del 4 indeholde:
- a. i tilfælde af artikel 13, stk. 1.a:
- i. en bekræftet genpart af konfiskationskendelsen afsagt af en domstol inden for den anmodende parts område og en erklæring vedrørende grundlaget for afsigelsen af kendelsen, såfremt disse grunde ikke er angivet i selve kendelsen,
 - ii. en attestation fra den anmodende parts kompetente myndighed om, at konfiskationskendelsen kan tvangsfuldbyrdes, og at den ikke på sædvanlig måde kan appelleres,
 - iii. oplysning om, i hvilket omfang der anmodes om tvangsfuldbyrdelse af kendelsen, samt
 - iv. oplysninger om nødvendigheden af at træffe foreløbige foranstaltninger.
- b. i tilfælde af artikel 13, stk. 1.b, en redegørelse for de kendsgerninger, som den anmodende part påberåber sig, og som er tilstrækkelige til at sætte den anmodede part i stand til at anmode om en sådan kendelse i henhold til dens nationale lovgivning,
- c. såfremt tredjemand har haft lejlighed til at gøre krav gældende, dokumentation for, at dette har været tilfældet.

Article 28

Defective requests

1. If a request does not comply with the provisions of this chapter or the information supplied is not sufficient to enable the requested Party to deal with the request, that Party may ask the requesting Party to amend the request or to complete it with additional information.

2. The requested Party may set a time-limit for the receipt of such amendments or information.

3. Pending receipt of the requested amendments or information in relation to a request under Section 4 of this chapter, the requested Party may take any of the measures referred to in Sections 2 or 3 of this chapter.

Article 29

Plurality of requests

1. Where the requested Party receives more than one request under Sections 3 or 4 of this chapter in respect of the same person or property, the plurality of requests shall not prevent that Party from dealing with the requests involving the taking of provisional measures.

2. In the case of plurality of requests under Section 4 of this chapter, the requested Party shall consider consulting the requesting Parties.

Article 30

Obligation to give reasons

The requested Party shall give reasons for any decision to refuse, postpone or make conditional any co-operation under this chapter.

Article 31

Information

1. The requested Party shall promptly inform the requesting Party of:

Artikel 28

Mangelfulde anmodninger

1. Såfremt en anmodning ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i dette kapitel, eller de afgivne oplysninger ikke er tilstrækkelige til at gøre det muligt for den anmodede part at behandle anmodningen, kan denne part bede den anmodende part om at ændre anmodningen eller at supplere den med yderligere oplysninger.

2. Den anmodede part kan fastsætte en tidsfrist for modtagelse af sådanne ændringer eller oplysninger.

3. Medens den afventer de krævede ændringer eller oplysninger i relation til en anmodning i henhold til dette kapitels Del 4, kan den anmodede part træffe enhver af de i dette kapitels Del 2 eller 3 omhandlede foranstaltninger.

Artikel 29

Flere anmodninger

1. Såfremt den anmodede part modtager mere end én anmodning i henhold til dette kapitels Del 3 eller 4 vedrørende den samme person eller de samme formuegoder, skal eksistensen af flere anmodninger ikke forhindre, at den anmodede part behandler disse anmodninger og herunder træffer foreløbige foranstaltninger.

2. I tilfælde af flere anmodninger i henhold til dette kapitels Del 4 skal den anmodede part overveje at konsultere de anmodende parter.

Artikel 30

Pligt til at give begrundelser

Den anmodede part skal begrunde enhver beslutning om at nægte, udsætte eller fastsætte betingelser for samarbejde i henhold til dette kapitel.

Artikel 31

Oplysning

1. Den anmodede part skal straks oplyse den anmodende part om:

Bilag til f. t. l. vedr. udlevering af lovovertrædere m.v.

a. the action initiated on a request under this chapter; b. the final result of the action carried out on the basis of the request; c. a decision to refuse, postpone or make conditional in whole or in part, any co-operation under this chapter; d. any circumstances which render impossible the carrying out of the action sought or are likely to delay it significantly; and e. in the event of provisional measures taken pursuant to a request under Sections 2 or 3 of this chapter, such provisions of its domestic law as would automatically lead to the lifting of the provisional measure.	a. foranstaltninger, der iværksættes i medfør af en anmodning i henhold til dette kapitel, b. slutresultatet af foranstaltninger, der gennemføres på grundlag af anmodningen, c. en afgørelse om at nægte eller udsætte samarbejde i henhold til dette kapitel eller om helt eller delvis at fastsætte betingelser for et sådant samarbejde, d. eventuelle omstændigheder, som gør det umuligt at gennemføre den foranstaltning, der anmodes om, eller som vil kunne forsinke den væsentligt, og e. i tilfælde af foreløbige foranstaltninger, der træffes i medfør af en anmodning i henhold til dette kapitels Del 2 eller 3, sådanne bestemmelser i henhold til dens nationale lovgivning, som automatisk ville medføre ophævelse af den foreløbige foranstaltning.

2. The requesting Party shall promptly inform the requested Party of:

- a. any review, decision or any other fact by reason of which the confiscation order ceases to be wholly or partially enforceable; and
- b. any development, factual or legal, by reason of which any action under this chapter is no longer justified.

3. Where a Party, on the basis of the same confiscation order, requests confiscation in more than one Party, it shall inform all Parties which are affected by an enforcement of the order about the request.

2. Den anmodende part skal straks oplyse den anmodede part om:

- a. en ny kendelse eller andre omstændigheder, som medfører, at konfiskationskendelsen ophører helt eller delvis med at kunne tvangsfuldbyrdes, og
- b. enhver udvikling af faktisk eller juridisk art, som gør, at en foranstaltning i henhold til dette kapitel ikke længere er berettiget.

3. Såfremt en part på grundlag af samme konfiskationskendelse anmoder om konfiskation inden for mere end én parts område, skal den oplyse alle parter, der er berørt af en tvangsfuldbyrdelse af kendelsen, om anmodningen.

Article 32

Restriction of use

1. The requested Party may make the execution of a request dependent on the condition that the information or evidence obtained will not, without its prior consent, be used or transmitted by the authorities of the requesting Party for investigations or proceedings other than those specified in the request.

2. Each Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by declaration addressed to the Secretary General

Artikel 32

Restriktioner vedrørende anvendelse

1. Den anmodede part kan gøre efterkommelse af en anmodning betinget af, at de indhentede oplysninger eller beviser ikke uden dens forudgående samtykke anvendes eller overdrages af den anmodende parts kompetente myndigheder til brug for anden efterforskning eller retsforfølgning end den, der er anført i anmodningen.

2. Enhver part kan – på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument – ved en erklæring stilet til Europarå-

of the Council of Europe, declare that, without its prior consent, information or evidence provided by it under this chapter may not be used or transmitted by the authorities of the requesting Party in investigations or proceedings other than those specified in the request.

Article 33

Confidentiality

1. The requesting Party may require that the requested Party keep confidential the facts and substance of the request, except to the extent necessary to execute the request. If the requested Party cannot comply with the requirement of confidentiality, it shall promptly inform the requesting Party.

2. The requesting Party shall, if not contrary to basic principles of its national law and if so requested, keep confidential any evidence and information provided by the requested Party, except to the extent that its disclosure is necessary for the investigations or proceedings described in the request.

3. Subject to the provisions of its domestic law, a Party which has received spontaneous information under Article 10 shall comply with any requirement of confidentiality as required by the Party which supplies the information. If the other Party cannot comply with such requirement, it shall promptly inform the transmitting Party.

Article 34

Costs

The ordinary costs of complying with a request shall be borne by the requested Party. Where costs of a substantial or extraordinary nature are necessary to comply with a request, the Parties shall consult in order to agree the conditions on which the request is to be executed and how the costs shall be borne.

dets generalsekretær erklære, at oplysninger eller beviser, som den fremskaffer i henhold til dette kapitel, ikke uden dens forudgående samtykke må anvendes eller overdrages af den anmodende parts kompetente myndigheder til brug for anden efterforskning eller retsforfølgning end den, der er anført i anmodningen.

Artikel 33

Fortrolighed

1. Den anmodende part kan kræve, at den anmodede part skal behandle kendsgerninger i forbindelse med og indholdet af en anmodning fortroligt bortset fra i det omfang, det er nødvendigt for at efterkomme anmodningen. Såfremt den anmodede part ikke kan opfylde kravet om fortrolighed, skal den straks oplyse den anmodende part herom.

2. Den anmodende part skal, såfremt det ikke er i strid med principperne i dens nationale lovgivning, og såfremt den bliver anmodet herom, behandle beviser og oplysninger, som tilvejebringes af den anmodede part, fortroligt bortset fra i det omfang, det er nødvendigt af hensyn til den efterforskning eller retsforfølgning, der er beskrevet i anmodningen.

3. Med forbehold af bestemmelserne i dens nationale lovgivning skal en part, der har modtaget uanmodede oplysninger i henhold til artikel 10, overholde eventuelle krav om fortrolighed, som måtte rejses af den part, der afgiver disse oplysninger. Såfremt den anden part ikke kan efterkomme et sådant krav, skal den straks oplyse den part, der fremsender oplysningerne, herom.

Artikel 34

Omkostninger

De almindelige omkostninger i forbindelse med at efterkomme en anmodning skal afholdes af den anmodede part. Såfremt efterkommelse af en anmodning kræver omkostninger af betydeligt omfang eller ekstraordinær karakter, skal parterne konsultere hinanden med henblik på at aftale vilkårene for efterkommelse af anmodningen, og hvorledes omkostningerne skal afholdes.

Article 35

Damages

1. When legal action on liability for damages resulting from an act or omission in relation to co-operation under this chapter has been initiated by a person, the Parties concerned shall consider consulting each other, where appropriate, to determine how to apportion any sum of damages due.

2. A Party which has become subject of a litigation for damages shall endeavour to inform the other Party of such litigation if that Party might have an interest in the case.

CAPTER IV

FINAL PROVISIONS

Article 36

Signature and entry into force

1. This convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe and non-member States which have participated in its elaboration. Such States may express their consent to be bound by:

- a. signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or
- b. signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.

2. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which three States, of which at least two are member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1.

4. In respect of any signatory State which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date

Artikel 35

Erstatning

1. Når der af en person er rejst sag om erstatningspligt som følge af en handling eller undladelse i forbindelse med samarbejde i henhold til dette kapitel, skal de berørte parter overveje at konsultere hinanden med henblik på, hvor det er hensigtsmæssigt, at afgøre fordelingen af den erstatning, der eventuelt skal betales.

2. En part, der er blevet involveret i en erstatningssag, skal bestæbe sig på at informere den anden part om en sådan retssag, såfremt denne part kunne have en interesse i sagen.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 36

Undertegnelse og ikrafttræden

1. Denne konvention skal være åben for undertegnelse af alle Europarådets medlemsstater samt ikke-medlemsstater, der har deltaget i dens udarbejdelse. Disse stater kan udtrykke deres samtykke til at være bundet af den:

- a. ved undertegnelse uden forbehold for så vidt angår ratifikation eller godkendelse, eller
- b. ved undertegnelse med forbehold for ratifikation eller godkendelse efterfulgt af ratifikation eller godkendelse.

2. Ratifikations- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.

3. Denne konvention træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor tre stater, hvoraf mindst to er medlemmer af Europarådet, har udtrykt deres samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1.

4. For så vidt angår enhver undertegnende stat, der efterfølgende udtrykker samtykke til at være bundet af den, træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder ef-

of the expression of its consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1.

Article 37

Accession to the Convention

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting the Contracting States to the Convention, may invite any State not a member of the Council and not having participated in its elaboration to accede to this Convention, by a decision taken by the majority provided for in Article 20. *d* of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Contracting States entitled to sit on the Committee.

2. In respect of any acceding State the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 38

Territorial application

1. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2. Any State may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.

3. Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secre-

ter datoen for dens tilkendegivelse af at ville være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1.

Artikel 37

Tiltrædelse af konventionen

1. Efter denne konventions ikrafttræden kan Europarådets Ministerkomité efter at have konsulteret de kontraherende parter opfordre enhver stat, der ikke er medlem af Europarådet, og som ikke har deltaget i dens udarbejdelse, til at tiltræde konventionen ved beslutning truffet med det flertal, der er fastsat i artikel 20. *d* i Europarådets statut, og med enstemighed blandt repræsentanterne for de kontraherende stater, der er berettiget til at sidde i komitéen.

2. For så vidt angår tiltrædende stater træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet hos Europarådets generalsekretær.

Artikel 38

Territorialt anvendelsesområde

1. Enhver stat kan – på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument – angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne konvention skal finde anvendelse.

2. Enhver stat kan på et senere tidspunkt ved erklæring til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af denne konvention til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan erklæring.

3. Enhver erklæring, der afgives i henhold til ovenstående to stykker, kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, tilbagetrækkes ved notifikation stilet til

tary General. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 39

Relationship to other conventions and agreements

1. This Convention does not affect the rights and undertakings derived from international multilateral conventions concerning special matters.

2. The Parties to the Convention may conclude bilateral or multilateral agreements with one another on the matters dealt with in this Convention, for purposes of supplementing or strengthening its provisions or facilitating the application of the principles embodied in it.

3. If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty in respect of a subject which is dealt with in this Convention or otherwise have established their relations in respect of that subject, they shall be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly, in lieu of the present Convention, if it facilitates international co-operation.

Article 40

Reservations

1. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare that it avails itself of one or more of the reservations provided for in Article 2, paragraph 2, Article 6, paragraph 4, Article 14, paragraph 3, Article 21, paragraph 2, Article 25, paragraph 3 and Article 32, paragraph 2. No other reservation may be made.

2. Any State which has made a reservation under the preceding paragraph may wholly or partly withdraw it by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall take effect on the date of receipt of such notification by the Secretary General.

generalsekretæren. Tilbagetrækningen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan notifikation.

Artikel 39

Forholdet til andre konventioner og aftaler

1. Denne konvention berører ikke rettigheder og forpligtelser, der følger af internationale, multilaterale konventioner vedrørende særlige forhold.

2. Parterne til denne konvention kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med hinanden vedrørende de forhold, der er omhandlet i denne konvention, med henblik på at supplere eller bestyrke dens bestemmelser eller fremme gennemførelsen af de principper, som den indeholder.

3. Såfremt to eller flere parter allerede har indgået en aftale eller traktat for så vidt angår et spørgsmål, der er omhandlet i denne konvention, eller på anden måde har etableret indbyrdes relationer for så vidt angår dette spørgsmål, er de berettiget til at lade denne aftale eller traktat finde anvendelse – eller lade regulere på samme måde – i stedet for denne konvention, såfremt det fremmer internationalt samarbejde.

Artikel 40

Forbehold

1. En stat kan – på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument – erklære, at den vil benytte sig af en eller flere af de forbehold, der nævnes i artikel 2, stk. 2, artikel 6, stk. 4, artikel 14, stk. 3, artikel 21, stk. 2, artikel 25, stk. 3, og artikel 32, stk. 2. Der kan ikke tages andre forbehold.

2. Enhver stat, der har taget forbehold i henhold til ovenstående stykke, kan helt eller delvis tilbagetrække et sådant forbehold ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagetrækkelsen træder i kraft på datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan notifikation.

3. A Party which has made a reservation in respect of a provision of this Convention may not claim the application of that provision by any other Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of that provision in so far as it has itself accepted it.

Article 41

Amendments

1. Amendments to this Convention may be proposed by any Party, and shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the member States of the Council of Europe and to every non-member State which has acceded to or has been invited to accede to this Convention in accordance with the provisions of Article 37.

2. Any amendment proposed by a Party shall be communicated to the European Committee on Crime Problems which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on that proposed amendment.

3. The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and the opinion submitted by the European Committee on Crime Problems and may adopt the amendment.

4. The text of any amendment adopted by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 3 of this article shall be forwarded to the Parties for acceptance.

5. Any amendment adopted in accordance with paragraph 3 of this article shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Article 42

Settlement of disputes

1. The European Committee on Crime Problems of the Council of Europe shall be kept informed regarding the interpretation and application of this Convention.

2. In case of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Conven-

3. En part, der har taget forbehold for så vidt angår en bestemmelse i denne konvention, kan ikke kræve, at en anden part bringer denne bestemmelse i anvendelse. Den kan dog, såfremt dens forbehold er delvis eller betinget, kræve, at bestemmelsen bringes i anvendelse i det omfang, den selv har accepteret den.

Artikel 41

Ændringer

1. Ændringer til denne konvention kan foreslås af enhver part, og Europarådets generalsekretær skal give underretning herom til Europarådets medlemsstater og til enhver ikke-medlemsstat, som har tiltrådt eller er blevet opfordret til at tiltræde denne konvention i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 37.

2. Der skal gives underretning til European Committee on Crime Problems (Europarådets Strafferetskomité) om enhver ændring, der foreslås af en part, og denne komité skal forelægge Ministerkomitéen en udtalelse om den foreslåede ændring.

3. Ministerkomitéen skal behandle den foreslåede ændring og den udtalelse, der er afgivet af European Committee on Crime Problems, og kan vedtage ændringen.

4. Teksten til enhver ændring, der vedtages af Ministerkomitéen i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, skal fremsendes til parterne til godkendelse.

5. Enhver ændring, der vedtages i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, træder i kraft den tredivte dag efter, at alle parter har underrettet generalsekretæren om deres godkendelse deraf.

Artikel 42

Afgørelse af tvister

1. Europarådets European Committee on Crime Problems skal holdes underrettet om fortolkning og anvendelse af denne konvention.

2. I tilfælde af tvist mellem parter for så vidt angår fortolkning eller anvendelse af denne

tion, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to the European Committee on Crime Problems, to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

Article 43

Denunciation

1. Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2. Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

3. The present Convention shall, however, continue to apply to the enforcement under Article 14 of confiscation for which a request has been made in conformity with the provisions of this Convention before the date on which such a denunciation takes effect.

Article 44

Notifications

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council and any State which has acceded to this Convention of:

- a. any signature;
- b. the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c. any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 36 and 37;
- d. any reservation made under Article 40, paragraph 1;
- e. any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

konvention skal de forsøge at afgøre tvisten ved forhandling eller andre fredelige midler efter eget valg, herunder indbringelse af tvisten for European Committee on Crime Problems, for en voldgiftsinstans, hvis afgørelse skal være bindende for parterne, eller for Den Internationale Domstol, efter aftale mellem de berørte parter.

Artikel 43

Opsigelse

1. Enhver part kan på ethvert tidspunkt opsig denne konvention ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær.

2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af notifikationen.

3. Denne konvention skal imidlertid fortsat finde anvendelse på tvangsfuldbyrdelse i henhold til artikel 14 af konfiskation, som der er anmodet om i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention før datoen for opsigelsens ikrafttræden.

Artikel 44

Notifikationer

Europarådets generalsekretær skal notificere Europarådets medlemsstater og enhver stat, der har tiltrådt denne konvention, om:

- a. undertegning,
- b. deponering af ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter,
- c. datoen for denne konventions ikrafttræden i overensstemmelse med artikel 36 og 37,
- d. forbehold taget i medfør af artikel 40, stk. 1,
- e. enhver anden handling, notifikation eller meddelelse vedrørende denne konvention.

Parterne har – efter behørigt at være bemyndiget hertil – undertegnet denne konvention.

Done at Strasbourg, this 8th day of November 1990, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Udfærdiget i Strasbourg den 8. november 1990 på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i et enkelt eksemplar, der deponeres i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær fremsender bekræftede genparter heraf til Europarådets medlemsstater, til de ikke-medlemsstater, der har deltaget i udarbejdelsen af denne konvention, samt til de medlemsstater, der er blevet opfordret til at tiltræde den.

Bilag 3

**Uddrag af bekendtgørelse nr. 50 af 17. juni 1993 af FN-konventionen af 20. december 1988
imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer**

Article 3

Offences and sanctions

1. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally:

- (a) (i) The production, manufacture, extraction, preparation, offering, offering for sale, distribution, sale, delivery on any terms whatsoever, brokerage, dispatch, dispatch in transit, transport, importation or exportation of any narcotic drug or any psychotropic substance contrary to the provisions of the 1961 Convention, the 1961 Convention as amended or the 1971 Convention;
- (ii) The cultivation of opium poppy, coca bush or cannabis plant for the purpose of the production of narcotic drugs contrary to the provisions of the 1961 Convention and the 1961 Convention as amended;
- (iii) The possession or purchase of any narcotic drug or psychotropic substance for the purpose of any of the activities enumerated in (i) above;
- (iv) The manufacture, transport or distribution of equipment, materials or of substances listed in Table I and Table II, knowing that they are to be used in or for the illicit cultivation, production or manufacture of narcotic drugs or psychotropic substances;
- (v) The organization, management or financing of any of the offences enumerated in (i), (ii), (iii) or (iv) above;

Artikel 3

Forbrydelser og sanktioner

1. Hver part skal træffe sådanne forholdsregler, som vil være nødvendige for at fastslå følgende forhold som lovovertrædelser i henhold til dens nationale lovgivning, når overtrædelserne begås forsætligt:

- (a) (i) Produktion, fremstilling, udvinding, tilberedning, tilbud, udbud til salg, distribution, salg, levering på hvilke som helst betingelser, mæglervirksomhed, forsendelse, transitforsendelse, transport, import eller eksport af en hver form for narkotika eller psykotrope stoffer, der strider imod bestemmelserne i 1961-Konventionen, den ændrede 1961-Konvention eller 1971-Konventionen;
- (ii) Dyrkning af opiumvalmue, kokabusk eller hampeplante med henblik på fremstilling af narkotika i strid med bestemmelserne i 1961-Konventionen og den ændrede 1961-Konvention;
- (iii) Besiddelse eller køb af enhver form for narkotika eller psykotrope stoffer med henblik på enhver af de under punkt (i) anførte former for virksomhed;
- (iv) Fremstilling, transport eller distribution af udstyr, materialer eller stoffer, som anført i tabel I og tabel II, med viden om, at de skal anvendes i forbindelse med eller til ulovlig dyrkning, produktion eller fremstilling af narkotika eller psykotrope stoffer;
- (v) Organisering, ledelse eller finansiering af enhver af de under punkterne (i), (ii), (iii) eller (iv) anførte forbrydelser.

- (b) (i) The conversion or transfer of property, knowing that such property is derived from any offence or offences established in accordance with subparagraph (a) of this paragraph, or from an act, of participation in such offence or offences, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of assisting any person who is involved in the commission of such an offence or offences to evade the legal consequences of his actions;
- (ii) The concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement, rights with respect to, or ownership of property, knowing that such property is derived from an offence or offences established in accordance with subparagraph (a) of this paragraph or from an act of participation in such an offence or offences;
- (c) Subject to its constitutional principles and the basic concepts of its legal system:
- (i) The acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property was derived from an offence or offences established in accordance with subparagraph (a) of this paragraph or from an act of participation in such offence or offences;
- (ii) The possession of equipment or materials or substances listed in Table I and Table II, knowing that they are being or are to be used in or for the illicit cultivation, production or manufacture of narcotic drugs or psychotropic substance;
- (iii) Publicly inciting or inducing others, by any means, to commit any of the offences established in accordance with this article or to use narcotic drugs or psychotropic substances illicitly;
- (b) (i) Tilegnelse eller overførsel af formuegoder med viden om, at disse formuegoder hidrører fra en eller flere forbrydelser i henhold til pkt (a) i nærværende stykke eller fra deltagelse i sådanne forbrydelser, med det formål at skjule eller tilsløre formuegodets ulovlige oprindelse eller at bistå enhver person, der er indblandet i begåelse af en sådan forbrydelse eller forbrydelser med den hensigt at unddrage sig de retlige konsekvenser af disse handlinger;
- (ii) Fordølgelse eller tilsløring af et formuegodes beskaffenhed, oprindelse, placering, rådighed, bevægelse, rettligheder over eller ejendomsret til det, vidende at et sådant formuegode hidrører fra en eller flere forbrydelser i henhold til pkt. (a) i nærværende stykke eller fra deltagelse i sådanne forbrydelser;
- (c) Under iagttagelse af hver parts forfatningsmæssige principper og retssystemets grundlæggende begreber:
- (i) Erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder med viden på modtagelsestidspunktet om, at formuegodet hidrørte fra en eller flere forbrydelser i henhold til pkt. (a) i nærværende stykke eller fra deltagelse i en sådan forbrydelse eller forbrydelser;
- (ii) Besiddelse af udstyr eller materialer eller stoffer optaget i tabel I og tabel II med viden om, at de bliver anvendt eller skal anvendes i eller til ulovlig dyrkning, produktion eller fremstilling af narkotika eller psykotrope stoffer;
- (iii) Offentlig ansporing eller tilskyndelse af andre i enhver form til at begå nogen af de i nærværende artikel nævnte forbrydelser eller til ulovligt at anvende narkotika eller psykotrope stoffer;

(iv) Participation in, association or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this article.

2. Subject to its constitutional principles and the basic concepts of its legal system, each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under its domestic law, when committed intentionally, the possession, purchase or cultivation of narcotic drugs or psychotropic substances for personal consumption contrary to the provisions of the 1961 Convention, the 1961 Convention as amended or the 1971 Convention.

3. Knowledge, intent or purpose required as an element of an offence set forth in paragraph 1 of this article may be inferred from objective factual circumstances.

4. (a) Each Party shall make the commission of the offences established in accordance with paragraph 1 of this article liable to sanctions which take into account the grave nature of these offences, such as imprisonment or other forms of deprivation of liberty, pecuniary sanctions and confiscation.

(b) The Parties may provide, in addition to conviction or punishment, for an offence established in accordance with paragraph 1 of this article, that the offender shall undergo measures such as treatment, education, after-care, rehabilitation or social reintegration.

(c) Notwithstanding the preceding subparagraphs, in appropriate cases of a minor nature, the Parties may provide, as alternatives to conviction or punishment, measures such as education, rehabilitation or social reintegration, as well as, when the offender is a drug abuser, treatment and aftercare.

(d) The Parties may provide, either as an alternative to conviction or punishment, or in addition to conviction or punishment of an offence established

(iv) Deltagelse i, tilknytning eller medvirken til at begå og forsøg på at begå og ved hjælp til, tilskyndelse til, fremme af og rådgivning i forbindelse med udførelsen af enhver af de i nærværende artikel indeholdte forbrydelser.

2. Under forbehold af hver parts forfatningsmæssige principper og dens retssystems grundlæggende begreber skal enhver part træffe sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige til at fastslå at besiddelse, køb eller dyrkning af narkotika eller psykotrope stoffer til personligt forbrug i strid med bestemmelserne i 1961-Konventionen, den ændrede 1961-Konvention eller 1971-Konventionen er forbrydelser i henhold til dens nationale lovgivning, hvis de er begået forsætligt.

3. Kendskab til, hensigt eller formål indgående som bestanddel af en forbrydelse i henhold til nærværende artikels stk. 1 vil kunne udledes af objektive faktiske omstændigheder.

4. (a) Hver part skal gøre begåelse af de i henhold til denne artikels stk. 1 fastslåede forbrydelser genstand for sanktioner, som tager hensyn til disse forbrydelsers alvorlige karakter, såsom fængsling eller andre former for frihedsberøvelse, økonomiske sanktioner og konfiskation.

(b) Udover domfældelse eller straf kan parterne bestemme, at en person, der har begået en forbrydelse i henhold til denne artikels stk. 1, underkastes foranstaltninger som behandling, uddannelse, efterbehandling, revalidering og resocialisering.

(c) Uanset bestemmelserne i ovenstående pkt. (a) og (b) kan parterne i relevante sager af mindre art som alternativ til domfældelse eller straf træffe foranstaltninger såsom uddannelse, revalidering eller resocialisering, samt, når overtræderen er stofmisbruger, behandling og efterbehandling.

(d) Parterne kan, enten som alternativ til domfældelse eller straf eller ud over domfældelse eller straf for en forbrydelse i henhold til denne artikels stk.

in accordance with paragraph 2 of this article, measures for the treatment, education, aftercare, rehabilitation or social reintegration of the offender.

5. The Parties shall ensure that their courts and other competent authorities having jurisdiction can take into account factual circumstances which make the commission of the offences established in accordance with paragraph 1 of this article particularly serious, such as:

- (a) The involvement in the offence of an organized criminal group to which the offender belongs;
- (b) The involvement of the offender in other international organized criminal activities;
- (c) The involvement of the offender in other illegal activities facilitated by commission of the offence;
- (d) The use of violence or arms by the offender;
- (e) The fact that the offender holds a public office and that the offence is connected with the office in question;
- (f) The victimization or use of minors;
- (g) The fact that the offence is committed in a penal institution or in an educational institution or social service facility or in their immediate vicinity or in other places to which school children and students resort for educational, sports and social activities;
- (h) Prior conviction, particularly for similar offences, whether foreign or domestic, to the extent permitted under the domestic law of a Party.

6. The Parties shall endeavour to ensure that any discretionary legal powers under their domestic law relating to the prosecution of persons for offences established in accordance with this article are exercised to maximize the effectiveness of law enforcement measures in respect of those offences and with due regard to the need to deter the commission of such offences.

2, træffe foranstaltninger med henblik på behandling, uddannelse, efterbehandling, revalidering eller resocialisering af overtræderen.

5. Parterne skal sikre, at deres domstole og andre kompetente myndigheder, som har jurisdiktion hertil, kan tage hensyn til faktiske omstændigheder, der gør begåelse af de i denne artikels stk. 1 nævnte forbrydelser særligt alvorlige, såsom:

- (a) at en organiseret kriminel gruppe, som overtræderen tilhører, har været indblandet i forbrydelsen;
- (b) at overtræderen er indblandet i andre internationale organiserede kriminelle aktiviteter;
- (c) at overtræderen er indblandet i andre ulovlige aktiviteter, som er fremmet ved begåelse af forbrydelsen;
- (d) at overtræderen har gjort brug af vold eller våben;
- (e) at overtræderen beklæder et offentligt embede, og at forbrydelsen har relation til det pågældende embede;
- (f) at mindreårige er blevet misbrugt eller udnyttet;
- (g) at forbrydelsen er begået i en straffeanstalt eller i en uddannelsesinstitution eller i en socialinstitution eller i umiddelbar nærhed heraf, eller på andre steder, hvor skolebørn og studerende færdes med henblik på undervisnings-, sports- eller sociale aktiviteter;
- (h) tidligere domfældelse, i særdeleshed for forbrydelser af lignende art, hvad enten de er begået i udlandet eller i den pågældendes eget land, i den udstrækning, en parts nationale lovgivning tillader det.

6. Parterne skal søge at sikre, at skønmæssige juridiske beføjelser i henhold til deres nationale lovgivning i forbindelse med strafforfølgning af personer for forbrydelser efter denne artikel udøves således, at retshåndhævelsen gøres så effektiv som muligt i forbindelse med disse forbrydelser og under hensyntagen til nødvendigheden af at afskrække fra begåelse af sådanne forbrydelser.

7. The Parties shall ensure that their courts or other competent authorities bear in mind the serious nature of the offences enumerated in paragraph 1 of this article and the circumstances enumerated in paragraph 5 of this article when considering the eventuality of early release or parole of persons convicted of such offences.

8. Each Party shall, where appropriate, establish under its domestic law a long statute of limitations period in which to commence proceedings for any offence established in accordance with paragraph 1 of this article, and a longer period where the alleged offender has evaded the administration of justice.

9. Each Party shall take appropriate measures, consistent with its legal system, to ensure that a person charged with or convicted of an offence established in accordance with paragraph 1 of this article, who is found within its territory, is present at the necessary criminal proceedings.

10. For the purpose of co-operation among the Parties under this Convention, including, in particular, co-operation under articles 5, 6, 7 and 9, offences established in accordance with this article shall not be considered as fiscal offences or as political offences or regarded as politically motivated, without prejudice to the constitutional limitations and the fundamental domestic law of the Parties.

11. Nothing contained in this article shall affect the principle that the description of the offences to which it refers and of legal defences thereto is reserved to the domestic law of a Party and that such offences shall be prosecuted and punished in conformity with that law.

Article 5

Confiscation

1. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to enable confiscation of:

- (a) Proceeds derived from offences established in accordance with article 3, paragraph 1, or property the value of which corresponds to that of such proceeds;

7. Parterne skal sikre, at deres domstole eller andre kompetente myndigheder tager hensyn til alvoren af de i denne artikels stk. 1 nævnte forbrydelser samt til de i denne artikels stk. 5 nævnte omstændigheder ved forbrydelser, når de overvejer muligheden af en løsladelse før tiden eller prøveløsladelse af personer, der er dømt for sådanne forbrydelser.

8. Enhver part skal, hvis det er hensigtsmæssigt, ved sin nationale lovgivning fastsætte en lang forældelsesfrist for at indlede retsforfølgning for enhver forbrydelse i henhold til stk. 1 i denne artikel og en endnu længere forældelsesfrist, når den angivelige overtræder har unddraget sig retsforfølgning.

9. Enhver part skal træffe de fornødne foranstaltninger i overensstemmelse med sit eget retssystem for at sikre, at en person, der er tiltalt for eller dømt for en forbrydelse i henhold til denne artikels stk. 1, og som opholder sig inden for partens territorium, er tilstede under den påkrævede straffesag.

10. Med henblik på samarbejdet mellem parterne i henhold til denne konvention, herunder især samarbejdet i henhold til artikel 5, 6, 7 og 9, skal forbrydelser ifølge denne artikel ikke anses for at være skattemæssige eller politiske forbrydelser eller anses for at have et politisk motiv uden præjudice for parternes forfatningsmæssige begrænsninger og grundlæggende nationale lovgivning.

11. Intet i denne artikel skal anfægte princippet om, at beskrivelsen af de forbrydelser den omhandler, samt de juridiske straffriheds- og strafnedsættelsesgrunde derfor er forbeholdt en parts nationale lovgivning, og at sådanne forbrydelser skal retsforfølges og straffes i overensstemmelse med denne lovgivning.

Artikel 5

Konfiskation

1. Hver part skal træffe sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at muliggøre konfiskation af:

- (a) udbytte fra forbrydelser i henhold til artikel 3, stk. 1, eller formuegoder, hvis værdi modsvarer et sådant udbytte,

(b) Narcotic drugs and psychotropic substances, materials and equipment or other instrumentalities used in or intended for use in any manner in offences established in accordance with article 3, paragraph 1.

2. Each Party shall also adopt such measures as may be necessary to enable its competent authorities to identify, trace, and freeze or seize proceeds, property, instrumentalities or any other things referred to in paragraph 1 of this article, for the purpose of eventual confiscation.

3. In order to carry out the measures referred to in this article, each Party shall empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized. A Party shall not decline to act under the provisions of this paragraph on the ground of bank secrecy.

4. (a) Following a request made pursuant to this article by another Party having jurisdiction over an offence established in accordance with article 3, paragraph 1, the Party in whose territory proceeds, property, instrumentalities or any other things referred to in paragraph 1 of this article are situated shall:

(i) Submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such order is granted, give effect to it; or

(ii) Submit to its competent authorities with a view to giving effect to it to the extent requested, an order of confiscation issued by the requesting Party in accordance with paragraph 1 of this article, in so far as it relates to proceeds, property, instrumentalities or any other things referred to in paragraph 1 situated in the territory of the re-

(b) narkotika og psykotrope stoffer, materialer og udstyr eller andre hjælpemidler, der er anvendt eller påtænkt anvendt på nogen måde i forbindelse med de i henhold til artikel 3, stk. 1, omhandlede forbrydelser.

2. Hver part skal ligeledes træffe sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at gøre det muligt for dens kompetente myndigheder at identificere, efterspore og indefryse eller beslaglægge udbytte, formuegoder, hjælpemidler eller andre i denne artikels stk. 1 omhandlede effekter, med konfiskation for øje.

3. Med henblik på at gennemføre de i denne artikel omhandlede foranstaltninger skal parterne give domstolene eller andre kompetente myndigheder beføjelse til at afsige kendelse om, at bankudtog, finansielle dokumenter eller handelsdokumenter stilles til rådighed eller beslaglægges. Ingen part må under henvisning til bankhemmeligheden afslå at handle i henhold til bestemmelserne i dette stykke.

4. (a) Efter anmodning i henhold til denne artikel fra en anden part med jurisdiktion over en forbrydelse i henhold til artikel 3, stk. 1, skal den part inden for hvis territorium udbytte, formuegoder, hjælpemidler eller andre i denne artikels stk. 1 omhandlede effekter befinder sig:

(i) forelægge anmodningen for sine kompetente myndigheder med henblik på at opnå kendelse om konfiskation, og hvis en sådan kendelse afsiges, efterkomme den; eller

(ii) forelægge en kendelse om konfiskation udstedt af den begærende part i henhold til stk. 1 i denne artikel for de kompetente myndigheder med henblik på at give den retskraft i det ønskede omfang, for så vidt som den har forbindelse med udbytte, formuegoder, hjælpemidler eller andre effekter, som omhandlet i stk. 1, og som befinder sig inden

requested Party.

- (b) Following a request made pursuant to this article by another Party having jurisdiction over an offence established in accordance with article 3, paragraph 1, the requested Party shall take measures to identify, trace, and freeze or seize proceeds, property, instrumentalities or any other things referred to in paragraph 1 of this article for the purpose of eventual confiscation to be ordered either by the requesting Party or, pursuant to a request under subparagraph (a) of this paragraph, by the requested Party
- (c) The decisions or actions provided for in; subparagraphs (a) and (b) of this paragraph shall be taken by the requested Party, in accordance with and subject to the provisions of its domestic law and its procedural rules or any bilateral or multilateral treaty, agreement or arrangement to which it may be bound in relation to the requesting Party.
- (d) The provisions of article 7, paragraphs 6 to 19 are applicable *mutatis mutandis*. In addition to the information specified in article 7, paragraph 10, requests made pursuant to this article shall contain the following:
- (i) In the case of a request pertaining to subparagraph (a) (i) of this paragraph, a description of the property to be confiscated and a statement of the facts relied upon by the requesting Party sufficient to enable the requested Party to seek the order under its domestic law;
- (ii) In the case of a request pertaining to subparagraph (a) (ii), a legally admissible copy of an order of confiscation issued by the requesting Party upon which

for den anmodede parts territorium.

- (b) Efter anmodning i henhold til denne artikel fra en anden part med jurisdiktion over en forbrydelse i henhold til artikel 3, stk. 1, skal den anmodede part træffe foranstaltninger til at identificere, efterspore og indefryse eller beslaglægge udbytte, formuegoder, hjælpemidler eller andre i denne artikels stk. 1 omhandlede effekter med henblik på, at der kan afsiges kendelse om endelig konfiskation, som beordret enten af den begærende part eller i medfør af en anmodning fra den anmodede part i henhold til dette stykkes pkt. (a).
- (c) De i stk. 4, pkt. (a) og (b), nævnte afgørelser eller handlinger skal foretages af den anmodede part i overensstemmelse med og undergivet bestemmelse med og undergivet bestemmelserne i dens nationale lovgivning og proceduremæssige regler eller en eventuel bilateral eller multilateral traktat, overenskomst eller aftale, som den måtte være bundet af over for den begærende part.
- (d) Bestemmelserne i artikel 7, stk. 6 til 19, skal finde anvendelse *mutatis mutandis*. Ud over de i artikel 7, stk. 10, beskrevne oplysninger skal anmodninger, der fremsættes i henhold til denne artikel, indeholde følgende:
- (i) for så vidt angår anmodninger i medfør af dette stykkes, pkt. (a), (i), en beskrivelse af de formuegoder, der skal konfiskeres, samt en redegørelse for de omstændigheder, som den anmodende part påberåber sig, og som er tilstrækkelige til at gøre det muligt for den anmodede part at anmode om en kendelse i medfør af dens nationale lovgivning;
- (ii) for så vidt angår anmodninger i medfør af pkt. (a), (ii), en genpart, der kan anvendes i retten, af en kendelse om konfiskation, som er udstedt af den begærende

the request is based, statement of the facts and information as to the extent to which the execution of the order is requested;

- (iii) In the case of a request pertaining to subparagraph (b), a statement of the facts relied upon by the requesting Party and a description of the actions requested.
 - (e) Each Party shall furnish to the Secretary-General the text of any of its laws and regulations which give effect to this paragraph and the text of any subsequent changes to such laws and regulations.
 - (f) If a Party elects to make the taking of the measures referred to in subparagraphs (a) and (b) of this paragraph conditional on the existence of a relevant treaty, that Party shall consider this Convention as the necessary and sufficient treaty basis.
 - (g) The Parties shall seek to conclude bilateral and multilateral treaties, agreements or arrangements to enhance the effectiveness of international co-operation pursuant to this article.
5. (a) Proceeds or property confiscated by a Party pursuant to paragraph 1 or paragraph 4 of this article shall be disposed of by that Party according to its domestic law and administrative procedures.
- (b) When acting on the request of another Party in accordance with this article, a Party may give special consideration to concluding agreements on:
- (i) Contributing the value of such proceeds and property, or funds derived from the sale of such proceeds or property, or a substantial part thereof, to intergovernmental bodies specializing in the fight against illicit traffic
- part, og som anmodningen er baseret på, samt en redegørelse for omstændighederne og oplysninger om, i hvilket omfang kendelsen ønskes fuldbyrdet;
- (iii) for så vidt angår anmodninger vedrørende pkt. (b), en redegørelse for de omstændigheder, som den begærende part påberåber sig, og en beskrivelse af de handlinger, der ønskes iværksat.
 - (e) Parterne skal til Generalsekretæren fremsende teksten til de love og forskrifter, som sætter denne bestemmelse i kraft, samt teksten til enhver efterfølgende ændring i sådanne love og forskrifter.
 - (f) Hvis en part vælger at gøre de i dette stykkes pkt. (a) og (b), omhandlede foranstaltninger betinget af eksistensen af en relevant traktat, skal denne part betragte denne konvention som det nødvendige og tilstrækkelige traktatgrundlag.
 - (g) Parterne skal søge at indgå bilaterale og multilaterale traktater, overenskomster og aftaler med henblik på at øge effektiviteten af det internationale samarbejde i henhold til denne artikel.
5. (a) Udbytte eller formuegoder, der konfiskeres af en part i medfør af denne artikels stk. 1 eller stk. 4, skal afhændes af den pågældende part i overensstemmelse med dens nationale lovgivning og administrative procedurer.
- (b) Når en part handler på en anden parts anmodning i medfør af denne artikel, kan den især overveje at indgå aftaler om:
- (i) at bidrage med værdien af et sådant udbytte eller sådanne formuegoder eller midler fra salget deraf, eller en betydelig del deraf, til mellemstatslige organer, der har specialiseret sig i at bekæmpe den ulovlige handel med

Bilag til f. t. l. vedr. udlevering af lovovertredere m.v.

- in and abuse of narcotic drugs and psychotropic substances;
- (ii) Sharing with other Parties, on a regular or case-by-case basis, such proceeds or property, or funds derived from the sale of such proceeds or property, in accordance with its domestic law, administrative procedures or bilateral or multilateral agreements entered into for this purpose.
6. (a) If proceeds have been transformed or converted into other property, such property shall be liable to the measures referred to in this article instead of the proceeds.
- (b) If proceeds have been intermingled with property acquired from legitimate sources, such property shall, without prejudice to any powers relating to seizure or freezing, be liable to confiscation up to the assessed value of the intermingled proceeds.
- (c) Income or other benefits derived from:
- (i) Proceeds;
- (ii) Property into which proceeds have been transformed or converted; or
- (iii) Property with which proceeds have been intermingled shall also be liable to the measures referred to in this article, in the same manner and to the same extent as proceeds.
7. Each Party may consider ensuring that the onus of proof be reversed regarding the lawful origin of alleged proceeds or other property liable to confiscation, to the extent that such action is consistent with the principles of its domestic law and with the nature of the judicial and other proceedings.
- og misbrug af narkotika og psykotrope stoffer;
- (ii) at dele – på permanent basis eller fra sag til sag – udbytte eller formuegoder, eller midler fra salget deraf med andre parter i overensstemmelse med dens nationale lovgivning, administrative procedurer eller bilaterale eller multilaterale aftaler indgået med henblik herpå.
6. (a) Såfremt udbytte er omsat eller konverteret til andre formuegoder, skal disse formuegoder kunne gøres til genstand for de i denne artikel omhandlede foranstaltninger i stedet for udbyttet.
- (b) Såfremt udbytte er blandet sammen med formuegoder, der er erhvervet retmæssigt, skal sådanne formuegoder, uden præjudice for beføjelser vedrørende konfiskation eller indfrysning, kunne gøres til genstand for konfiskation op til den anslåede værdi af det udbytte, der er blandet sammen med andre formuegoder.
- (c) Indtægter eller andre midler, der stammer fra:
- (i) udbytte;
- (ii) formuegoder, som udbyttet er omsat eller konverteret til; eller
- (iii) formuegoder, som udbyttet er blandet sammen med, skal ligeledes være omfattet af de i denne artikel omhandlede forholdsregler på samme måde og i samme omfang som udbyttet.
7. Enhver part kan overveje at sikre omvendt bevisbyrde for så vidt angår den lovlige oprindelse af påstået udbytte eller andre formuegoder, som kan være genstand for konfiskation, i det omfang et sådant skridt er i overensstemmelse med principperne i dens nationale lovgivning og karakteren af dens retsforfølgnings- og andre procedureregler.

8. The provisions of this article shall not be construed as prejudicing the rights of *bona fide* third parties.

9. Nothing contained in this article shall affect the principle that the measures to which it refers shall be defined and implemented in accordance with and subject to the provisions of the domestic law of a Party.

8. Bestemmelserne i denne artikel skal ikke fortolkes som præjudicerende for rettigheder, som en godtroende tredjemand måtte have.

9. Intet i denne artikel skal anfægte princippet om, at de foranstaltninger, den henviser til, skal defineres og gennemføres i overensstemmelse med og være undergivet bestemmelserne i en parts nationale lovgivning.

Bilag 4

I dette bilag sammenholdes den gældende formulering af de bestemmelser, der berøres af lovforslaget, med de foreslåede ændringer.

I bilaget er den gældende formulering af udleveringslovens kapitel 3 medtaget, mens der for så vidt angår den foreslåede affattelse af kapitel 3 a henvises til lovforslaget

§ 1

I lov nr. 249 af 9. juni 1967 om udlevering af lovovertrædere foretages følgende ændringer:

1. I § 11, stk. 1, indsættes efter »kun«: », jf. dog kapitel 3 a,«.

2. I § 13 ændres »retsplejelovens kapitler 68, 69, 71 og 72,« til: »retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 75 b om beslaglæggelse,«.

3. I § 17, stk. 3, ændres »retsplejelovens kapitler 71 og 72« til: »retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling«.

4. — — —

Kapitel 3.

Behandlingen af sager om udlevering.

§ 11. Udlevering kan kun ske efter en anmodning, der indeholder oplysninger om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser.

Stk. 2. Med anmodningen skal følge udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen.

§ 12. Medmindre justitsministeren allerede på grundlag af anmodningen og de oplysninger, der følger med denne, finder at burde nægte udlevering, sendes anmodningen til politiet på det sted, hvor den, som søges udle-

veret, har ophold. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. For denne undersøgelse gælder bestemmelserne i retsplejelovens 4. bog med de fornødne lempelser.

§ 13. Til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitler 68, 69, 71 og 72, anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet.

§ 14. Når der iværksættes undersøgelse efter § 12, skal der beskikkes en forsvarer for den, som søges udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer. I øvrigt finder reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Udgifter til beskikket forsvarer og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige, medmindre retten under særlige omstændigheder bestemmer, at de skal betales af den, som søges udleveret.

§ 15. Efter afslutningen af den undersøgelse, der omtales i § 12, forelægges spørgsmålet om udlevering justitsministeren til afgørelse.

Stk. 2. Træffer ministeren beslutning om udlevering, skal den pågældende samtidig med, at der gives ham meddelelse om beslutningen, gøres bekendt med adgangen til domstolsprøvelse efter § 16 og med fristen for fremsættelse af anmodning herom.

§ 16. Den, der efter justitsministerens beslutning skal udleveres, kan forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om beslutningens

lovlighed for retten på det sted, hvor han opholder sig.

Stk. 2. Anmodning herom skal fremsættes inden 3 dage efter, at beslutningen er meddelt den pågældende. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan justitsministeren tillade, at beslutningen indbringes for retten, selv om anmodning herom først fremsættes efter fristens udløb.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse. Kære til landsretten kan kun ske inden for en frist på 3 dage. Bestemmelsen i retsplejelovens § 949, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

§ 17. Medmindre den pågældende giver afkald på at indbringe beslutningen om udlevering for retten, kan han ikke udleveres før udløbet af den frist på 3 dage, som nævnes i § 16. Indbringes beslutningen for retten, kan udlevering ikke ske, før beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse.

Stk. 2. Udleveringen skal gennemføres snarest muligt efter de i stk. 1 nævnte tidspunkter.

Stk. 3. For at sikre udleveringens gennemførelse kan de i retsplejelovens kapitler 71 og 72 omtalte retsmidler anvendes. Fængsling, som er sket efter denne bestemmelse, skal ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 30 dage efter de i stk. 1 nævnte tidspunkter. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist.

§ 18. I forbindelse med en beslutning om udlevering kan justitsministeren bestemme, at genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen, med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har anmodet om udlevering.

5. I § 19, stk. 1, ændres »retsplejelovens kapitler 68, 69, 71 og 72,« til: »retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 75 b om beslaglæggelse,«.

Kapitel 4.

Andre bestemmelser.

§ 19. Er en person efterlyst af myndighederne i en fremmed stat som sigtet, tiltalt eller

dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter denne lov, kan de retsmidler, der omtales i retsplejelovens kapitler 68, 69, 71 og 72, anvendes i samme omfang, som hvis anmodning om udlevering forelå, jfr. § 13.

Stk. 2. — —

§ 2

I lov nr. 323 af 4. juni 1986 om international fuldbyrdelse af straf m.v. foretages følgende ændringer:

1. Efter § 5 indsættes:

»Kapitel 3 a

FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer og den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold

§ 5 a. Afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer eller den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold, jf. bilag 3 og 4 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.«

Kapitel 3

Den europæiske konvention om straffedømmes internationale retsvirkninger

§ 4. Afgørelser, som er omfattet af den europæiske konvention om straffedømmes internationale retsvirkninger, jfr. bilag 2 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i konventionens afsnit II, jfr. afsnit I.

§ 5. Retsplejelovens regler om udenretlig vedtagelse af bøde eller konfiskation finder tilsvarende anvendelse ved fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om bøde eller konfiskation, jfr. konventionens art. 37.

Stk. 2. Afgørelse i henhold til konventionens art. 39, stk. 2, træffes ved kendelse.

Stk. 3. Der kan ikke her i landet fastsættes forvandlingsstraf for en udenlandsk bøde, jfr. konventionens art. 48.

2. Overskriften til *kapitel 4* affattes således:

»Fælles regler om behandlingen af sager om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser i Danmark efter kapitel 2-3 a«.

Kapitel 4

Fælles regler om behandlingen af sager om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser i Danmark efter kapitel 2-3

3. I § 10, stk. 1, og § 12, stk. 2, ændres »3« til: »3 a«.

§ 10. Gælder der i forhold til en anden stat ikke nogen af de i kapitel 2-3 nævnte konventioner eller af de i § 9 nævnte overenskomster, kan justitsministeren, når humanitære eller andre særlige hensyn taler derfor, bestemme, at straf m.v., som er pålagt i den anden stat, kan fuldbyrdes her i landet.

Stk. 2-4. — — —

§ 12. — — —

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte yderligere bestemmelser til gennemførelse af de i kapitel 2-3 nævnte konventioner, de i § 9 nævnte overenskomster samt reglerne i denne lov.

§ 3

I lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. som ændret ved lov nr. 322 af 4. juni 1986 foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes efter »betinget dom«: »eller dom til samfundstjeneste«.

§ 7. Der kan her i landet anordnes tilsyn med personer, der i henhold til en i Finland, Island, Norge eller Sverige afsagt betinget dom skal undergives tilsyn.

2. I § 8, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »betingede dom«: »eller i dommen til samfundstjeneste«.

3. I § 8, stk. 2, indsættes efter »en betinget dom«: »eller en dom til samfundstjeneste.«.

§ 8. Når der er anordnet tilsyn efter § 7, finder borgerlig straffelovs regler om betinge-

de domme tilsvarende anvendelse. Træffer retten bestemmelse om fuldbyrdelse af en i den betingede dom fastsat straf, skal denne omsættes til en dansk strafart efter reglerne i § 4.

Stk. 2. Såfremt omstændighederne taler derfor, kan anklagemyndigheden eller retten overlade til vedkommende myndighed i domslandet at træffe afgørelse i sager, hvor der efter reglerne i stk. 1 er spørgsmål om ændring af en betinget dom.

4. § 9 affattes således:

»§ 9. Såfremt en person, der i Finland, Island, Norge eller Sverige er idømt en betinget dom eller en dom til samfundstjeneste, her i landet dømmes for strafbart forhold, kan retten, selv om der ikke er anordnet tilsyn efter § 7, i overensstemmelse med straffelovens regler om betingede domme træffe afgørelse om, at der skal fastsættes ubetinget straf for forhold, der er omfattet af den betingede dom eller af dommen til samfundstjeneste.«

§ 9. Såfremt en person, der er betinget dømt i Finland, Island, Norge eller Sverige, her i landet dømmes for strafbart forhold, kan retten, selv om der ikke er anordnet tilsyn efter § 7, i overensstemmelse med borgerlig straffelovs regler om betingede domme træffe afgørelse om, at der skal fastsættes ubetinget straf for forhold, der er omfattet af den betingede dom.

5. I § 11, stk. 2, indsættes efter »borgerlig straffelovs § 60«: »eller § 66«.

§ 11. — — —

Stk. 2. Såfremt en person, der er betinget dømt her i landet, i Finland, Island, Norge eller Sverige dømmes for strafbart forhold begået i prøvetiden, uden at der ved dommen tages stilling til spørgsmålet om ændring af den betingede dom, finder borgerlig straffelovs § 60 tilsvarende anvendelse.

§ 4

I lov om rettens pleje, jf. lovbekendtgørelse nr. 905 af 10. november 1992 som senest ændret ved § 34 i lov nr. 387 af 14. juni 1994, § 1 i lov nr. 389 af 14. juni 1995, lov nr. 390 og 393 af 14. juni 1995 samt § 4 i lov nr. 427 af 14. juni 1995, foretages følgende ændring:

1. Efter § 190 indsættes:

»§ 191. En person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som har meddelt samtykke hertil, kan overføres til Danmark for i en straffesag at afgive forklaring eller medvirke ved konfrontation. Den pågældende skal under overførslen være frihedsberøvet og skal tilbageføres til den fremmede stat, uanset om den pågældende senere tilbagekalder sit samtykke til overførslen.

Stk. 2. Afgørelse om frihedsberøvelse træffes af retten efter anmodning fra politiet. Retten påser, at den pågældende har meddelt samtykke til midlertidig overførsel som nævnt i stk. 1. For frihedsberøvelsen fastsættes en frist, der kan forlænges. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der ikke kan kæres.

Stk. 3. Den pågældende må under opholdet her i landet ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen strafbar handling begået før overførslen her til landet.

Stk. 4. Under frihedsberøvelsen er den pågældende alene undergivet de indskrænkninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Anbringelse kan ske i arresthus, jf. retsplejelovens § 770, stk. 2.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandlingen af personer, der er frihedsberøvet i medfør af stk. 1.«

§§ 191-195. (Ophævet).